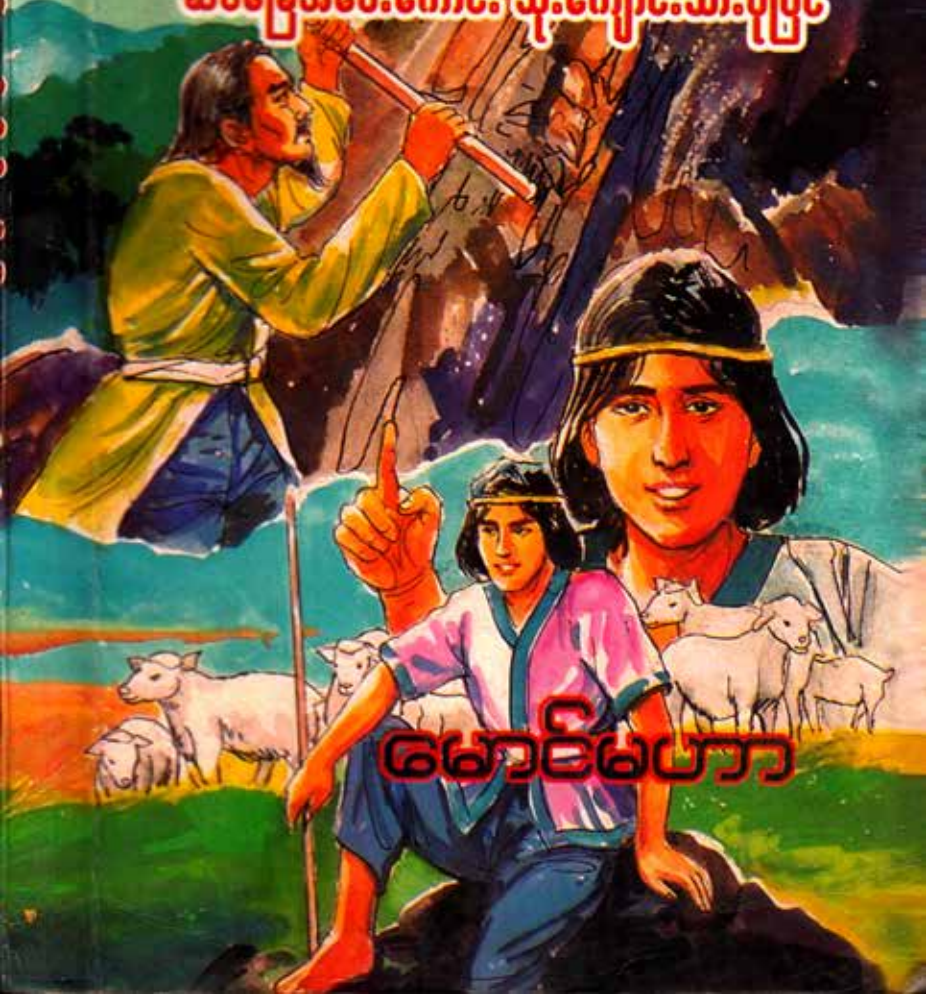

မိတ်ဆွေစာပေ

တောင်ကြီးတွေပြို အဘိုးအို

၎င်း
ဆင်ခြေအပေးတောင်း သိုးကျောင်းဆားပုံပြင်

မောင်မဟာ

ပုံနှိပ်ပုတ်တမ်း

- ပထမအကြိမ် * ၂၀၁၄ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- အုပ်ချုပ်ရေး * ၅၀၀
- တန်ဖိုး * ၅၀၀ ကျပ်
- အဖုံးဒီဇိုင်း * ဦးကံကောင်း
- ကွန်ပျူတာစာစီ * ချယ်ရီမေ (အင်းစိန်)
- အတွင်းဖလင် **ADORN!** ၀၉-၄၅၀၀၀၇၃၂
- ထုတ်ဝေသူ * ဦးချစ်ညွန့် (၀၄၀၀၄)
- စင်ရတနာစောစောပေ
- ၂၀၅၊က/၄လမ်း၊ မြို့သစ်
- (က+ခ)ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်
- မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံ * ဦးကျော်မင်းစိုး (မြဲ-၀၇၃၄၆)
- စိုးမေတ္တာစုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ် (၁၇)၊ ၅၆လမ်း၊
- ပုဇွန်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

‘ထုတ်ဝေသည့်အုပ်စု ကဏ္ဍကဏ္ဍအမျိုးအနွယ်’ (CIP)

မောင်မဟာ ၃၉၈.၂
 တောင်ကြီးတွေဖြူ အဘိုးအို
 ရန်ကုန်၊ စင်ရတနာစောစောပေ
 ၁၃၇ - စာ ၁၂ x ၁၈ ဝင်တီ
 (၁) တောင်ကြီးတွေဖြူ အဘိုးအို

တောင်ကြီးတွေဖြူ အစိုးအို

ဆင်ခြေအပေးကောင်း သိုးကျောင်းသားပုံပြင်

မောင်မဟာ

ဟတိကာ

၁။	မက်မွန်သီးတစ်ဆယ့်တစ်လုံး	၃
၂။	မိုးခက်နေပြည်ပန်းကလေးတွေနဲ့မိငယ်	၂၃
၃။	ဆင်ခြေအပေးကောင်းတဲ့သိုးကျောင်းသား	၄၇
၄။	မုန့်လူကလေးအိမ်ပြန်လာချိန်	၅၆
၅။	တောင်တွေဖြူတဲ့အဘိုးအိုတို့ရွာ	၈၇
၆။	ပူပင်စရာမရှိပါ	၁၀၀

ဓက်စွန်သီးတစ်ဆယ့်တစ်လုံး

“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲ ...”

တာဝန်ကျမြို့ တံခါးစောင့်များအနက်မှ တစ်ဦးက စစ်ဆေးပေးပြန်လိုက်သည်။ သူ့အသံမှာ ထန်ထန်မာမာဖြစ်သည်။ သို့မှလည်း ပေးပြန်ခံရသည့် တစ်ဘက်သားသည် ကြောက်ရွံ့ချောက်ချားသွားမည်ပဲဖြစ်သည်။ အမှန်အကန်အစစ်ဆေးခံယူရန် အသင့်ရှိနေမည်ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သည်ပုံသည်နန်းပဲဖြစ်သည်။ အဘိုးအိုတစ်ယောက်သည်အထုပ်ငယ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်၍ မြို့တံခါးအနီးတွင် ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်ဖြစ်နေ၏။ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေသည့် ပုံပန်းလည်းရှိသည်။

“ဘယ်သူ ... ဘာကိစ္စလဲ ... ”

နေပွင့်လင်းသာယာသောနေ့ အချိန်အခါဖြစ်နေခြင်း၊ မြို့တံခါး အနီးတွင် အတွင်းသို့ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ရှိနေသည့် အဘိုးအို၏ ပုံပန်းသည် တာဝန်ကျမြို့တံခါးစောင့်များအနေဖြင့် တာဝန်ပိုင်းအရ သင်္ကာမကင်းဖွယ်ရာ ဖြစ်နေသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“မေးနေတယ် ...”

တာဝန်ကျမြို့တံခါးစောင့်က ထန်မာစွာ ထပ်လောင်းပြော လိုက်သည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

အဘိုးအိုက ထိတ်လန့်သွားသည်။

“ကျွန်တော် ရွာ ... ရွာကလာတာပါ။ ဘုရင်ကြီးကို လက်ဆောင်တော်ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆက်သချင်လို့ ရွာကနေ ရွှေမြို့တော်ကို လာရောက်ရခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ရဲမိက်ခင်ဗျာ”

တာဝန်ကျမြို့တံခါးစောင့်က မြို့တံခါးကို တစ်ယောက် တိုးကျပ်စွာ ဝင်ဆန့်နိုင်ရုံမျှသာ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“နေအုံး ...”

ရွှေမြို့တော်မြို့တံခါးဖွင့်ပေးအပြီး အတွင်းသို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှ သာလျှင် လှမ်းပြီး၍ နောက်ပြောင်တစ်လှမ်းအတွင်းသို့ ထပ်မံရောက်ရှိ စမှပင် တာဝန်ကျမြို့တံခါးစောင့်က အဘိုးကြီးကို ဖြစ်လိုက်သည်။

“အဘိုးကြီးလက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့အထုပ်က ဘာလဲ၊ ဘာတွေပါသလဲ။ အဲဒါတွေ စစ်ရမယ်”

“ရဲမက်ကိုပြောပြီးပြီလေ၊ ဘုရင်ကြီးကိုဆက်သဖို့ လက်ဆောင် တော်ပါလို့” ဟု အဘိုးကြီးက စိတ်မရှည်စွာပြောသည်။

“ကောင်းပြီ ... ဘာလက်ဆောင်ပစ္စည်းလဲ ... ပြ...”

အဘိုးအိုသည် လက်ထဲကအထုပ်ကို ဖြေပြလိုက်သည်။

“ဪ ... မက်မွန်သီးတွေပဲ”

တာဝန်ကျမြို့တံခါးက မည်သို့မျှ အံ့အားသင့်ဖြစ်ဟန်၊ ထူးခြားမှုဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဟန် စိုးစဉ်မျှ ရှိမနေပေ။ သို့ရာတွင် သာမန်မက်မွန်သီးမျှကိုပင် ပြည့်ရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်အား ကျေးလက် မှသည် ရွှေမြို့တော်အထိ တက်ရောက် လက်ဆောင်တော်ဆက်သမှု ပြုလာသည့်အဘိုးအိုကိုမူ တာဝန်ကျမြို့တံခါးစောင့်သည့် ထူးခြား လှချည်ရဲ့ ဟူ၍ အောက်မေ့နေလိုက်သည်။

“မက်မွန်သီးတွေက ဘယ်နှလုံးများလဲ”

တာဝန်ကျမြို့တံခါးစောင့်က စေ့စပ်သေချာစွာ သိရှိလိုသည့် ဟန်ဖြင့်မေးသည်။

“ဆယ်တစ်လုံးထဲပါ”

“ဪ ...”

တာဝန်ကျမြို့တံခါးစောင့်က စိတ်မဝင်စားသည့် တန်ပန် ထင်ရှားလာသည်။

“အရေအတွက်ထက် အရည်အချင်းရှိလှတဲ့ မက်မွန်သီး ဆယ့်တစ်လုံးပါရဲမက်” ဟု အဘိုးအိုက ဖြေရှင်းပြော ပြောသည်။ တာဝန်ကျမြို့တံခါးစောင့်က အဘိုးအိုကို စူးစမ်းသည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူဘယ်သူလဲ၊ ဘာလဲ။

“ကဲ ... သွားပါ”

တာဝန်ကျမြို့တံခါးစောင့်က အဘိုးအိုကို နန်းတော်သို့ သွားရောက်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ကျုပ်ဆက်သားနဲ့ နန်းတော်ကို သတင်းပို့ထားလိုက်မယ်”

မြို့တံခါးတည်ရှိရာနှင့် နန်းတော်အဆောက်အအုံသည် အတန်မျှ လှမ်းဝေးပါသည်။ အဘိုးအိုလျှောက်လှမ်းနေသည့် အနေအထားကို မြို့တံခါးအနီးနှင့် မြို့တံခါးပျော်စင်ပေါ်တွင် တာဝန်ကျနေကြသည့် မြို့တံခါးစောင့်ရဲ့ မက်တော်များ အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

နာရီအတန်ကြာမျှ ကြာပြင်ခဲ့ပြီးသည့်အချိန်တွင် အဘိုးအိုသည် နန်းတော်သို့ ရောက်ရှိသည်။ မြို့တံခါးစောင့်အုပ်စုမှ ဆက်သားဖြင့် အပြန်ဆက်သွယ် သတင်းပို့ထားရှိသဖြင့်လည်း ဘုရင့်ရှေ့မှောက်သို့ အစစ်အဆေး အနည်းအပါးပျံခံယူခဲ့ရပြီး ရောက်ရှိလာသည်။

ညီလာခံစဲပြီးစ၊ ဘုရင်သည် ပဏ္ဍိတပေါ်မှ ဆင်းသက်ရန် ပြင်ဆင်နေခိုက်မှာပင် အဘိုးအိုသည် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ အခစားရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရင်က နန်းတော်ခန်းမဆောင်မှ မထွက်ခွါသေးသဖြင့် ကျန်ရှိသည့် ဝန်ကြီးများ၊ စစ်သူကြီးများ မင်းညီမင်းသားများနှင့် ရုံးရွေးတော်များအစရှိသည်တို့သည်လည်း ဆက်လက် ခစားဆဲဖြစ်နေကြသည်။ ထိုအနေအထားတွင် အဘိုးအိုသည် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ အခစားရောက်ရှိလာသည်။

“ဘယ်အရေး ဘယ်ကိစ္စနဲ့ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ခစားရောက်ရှိလာပါသလဲ အဘိုးအို” ဟု ဘုရင်က ခစားရောက်ရှိလာသော အဘိုးအိုကို အသိအမှတ်ပြုစွာ အမေးတော်ရှိလာသည်။

“အဘိုးက ကျေးတောသားတစ်ယောက်ပါ။ ကျေးလက်ခရီးနှင်လာခဲ့ရတာပါဘုရင်မင်းမြတ်”

အဘိုးအိုက လျှောက်တင်ပြောကြား၏။

“ဘာအရေးဘာကိစ္စ”

“မက်ပွန်သီးသုံးဆောင်ပါရန် လာရောက်ဆက်သမှုပြုရပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မက်ပွန်သီးအလုံးပေါင်း ဆယ့်တစ်လုံးပါ”

အဘိုးအိုက ပြည့်စုံစွာရှောက်တင်လိုက်သည်။

“မက်ပွန်သီးပဲဟာ”

ဘုရင်မင်းမြတ်က ကျေးတောသားအဘိုးအိုဆက်သလာသော မက်မွန်သီးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စိတ်ပါဝင်စားမှုရှိသည်ဆိုရုံမျှဖြစ်သည်။ ဟုတ်သည်။ မက်မွန်သီးပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်သို့ တစာတစာက လာရောက်ဆက်သနေရသတဲ့လား။

“အဘိုးအိုရဲ့ မက်မွန်သီးက ...”

ဘုရင်မင်းမြတ်က စဉ်းစားသည့်ဟန်ဖြင့် ထပ်လောင်းပြောသည်။

“လျှောက်တင်ပါမယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

အဘိုးအိုက သူဆက်သသည့် မက်မွန်သီးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဖြည့်စွက်လျှောက်တင်သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဆက်သလာတဲ့ မက်မွန်သီးစာ သာမန် မက်မွန်သီးအမျိုးအစား မဟုတ်ရပါဘုရင်မင်းမြတ်”

“အလိုလေ ... ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် မက်မွန်သီးတွေ သုံးဆောင်လာခဲ့ဖူးတာ များလှပါပကောအဘိုးအို၊ ဘယ်နှယ် ... ဘယ်နှယ် ... အဘိုးအိုဆက်သလာတဲ့ မက်မွန်သီးဟာ သာမန် မက်မွန်သီးအမျိုးအစား မဟုတ်ရပါဘူးလို့။”

“မှန်လှကြောင်းပါဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးဆက်သမယ့် မက်မွန်သီးဟာ အမှန်တကယ် သာမန်မက်မွန်သီးအမျိုးအစား

မဟုတ်ကြောင်းကို ရဲခုံစွာလျှောက်တင်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“အလို ... အလို ... ကျေးတောသားအဘိုးအိုရဲ့ ဖော်မန် သီးက သာမန်အမျိုးအစား မက်မွန်သီးမဟုတ်ရပါဘူးရယ်လို့ လျှောက်တင်ချက် ရဲတင်းနေပါကလား ...”

ဘုရင်မင်းမြတ် သတိပြုမိလိုက်သည်။

“အဘိုးအိုရဲ့ မက်မွန်သီးဟာ သာမန်မက်မွန်သီးမဟုတ် ခဲ့ရင် ပွင့်လင်းစွာ သံတော်ဦးတင်ပါ”

“မှန်လှပါ ဘုန်းတော်ကြီးမြတ်ပါတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဘုရား၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မက်မွန်သီးဟာ အမည်ကအစ သက်ရှည်ကျန်းမာ မက်မွန်သီးရယ်လို့ ခေါ်တွင်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“အလိုလေး”

“အမည်နဲ့ လျှော်ညီစွာပါပဲဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ မက်မွန်သီးတစ်လုံးမျှလောက်ကိုပဲ ဘုန်းပေးသုံးဆောင်တော်မူခဲ့ပါရင် လူ့ဘဝမှာ အသက်သုံးရာအထိမျှ ကျန်းမာစွာနဲ့ သက်ရှည်စွာ နေထိုင်သွားနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်စွမ်းစ ရှိနေခြင်းကြောင့်ပါဘုရင်မင်းမြတ်”

ကျေးတောသားအဘိုးအိုသည် သူ၏မက်မွန်သီးနှင့် စပ်လျဉ်း ရာကို တိကျစွာ သံတော်ဦးတင်လိုက်ပါသည်။

“ဟာ ...”

“တင် ...”

“အို ...”

“ဟယ် ...”

ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက် အခစားဝင်နေကြဆဲဖြစ်သည့်သူ့အပေါင်း အံ့အားတသင့် ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒီလောက်တောင်မှပဲလား” ဟူ၍ အောက်မေ့နေသူများက အောက်မေ့နေကြ”

“အသက်သုံးရာအထိတောင် ကျန်းမာစွာနဲ့ အသက်ရှည်ရှည် နေသွားနိုင်သတဲ့၊ ဆေးတစ်လုံးလောက်သောက်လိုက်တာနဲ့တဲ့”

နန်းဆောင်အကွင်းမှာ ရှိနေကြသည့် သူများအကြားမှာပင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြရသည့်အထိ ကျေးတောသားအဘိုးအို၏ သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန်သီးနှင့် စပ်လျဉ်းရာသည် တိုတောင်းသော အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အရေးတယူ ပြောဆိုလာကြရသည်အထိ ဖြစ်ကြရသည်။

“ကျေးတောသားအဘိုးအိုရဲ့ မက်မွန်သီးဟာ လူရဲ့ အသက်ကိုတောင် ငှာန်းမာစွာနဲ့ အသက်ရှည်စွာစွဲဆန် သွားနိုင်စွမ်း ရှိသေးကိုး”

ဘုရင်မင်းမြတ် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ဖြစ်တော်မူနေပါသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ဘုန်းတော်ကံတော်ကြောင့် ကျွန်တော်သို့ သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန်သီးဆယ့်တစ်လုံးကို လာရောက်ဆက်သ လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန် သီးကို မှီခဲသုံးဆောင်ရင် အသက်သုံးရာအထိတိုင် အသက်ရှည် မယ်၊ တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်ဘုရင်မင်းမြတ်အဖြစ် ထီးသက်နန်းသက် ရှည်လျားပါလိမ့်မယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ပြီးတော့ သားတော် သမီးတော် မြေးတွေ မြစ်တွေမက အသက်ရှည်နေမှာဖြစ်လို့ သူတို့ကလေး တွေရဲ့ စွမ်းဆောင်ရည်နဲ့ သီးပွင့်လာမယ့် အရှိန်အဝါတွေကိုလည်း ခံစားရဦးမှာပဲဖြစ်တယ်။

“ဟုတ်လိုက်လေ”

ကျေးတောသားအဘိုးအို၏ အကျိုးအကြောင်းဆက်စပ်စွာ တင်လျှောက်မှုအပေါ် ဘုရင်မင်းမြတ်အားရတော်မူနေလိုက်သည်။

“ကျန်းမာစွာနဲ့ သက်တော်ရှည်ကြာနေဦးမှာဆိုတော့ လောကီ ရတနာ သုခအဖြာဖြာကို ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ခံစားရရှိနေဦးမှာပါ ကလား၊ ကျေးတောသားအဘိုးအိုတင်လျှောက်သံလို ငါ့ရဲ့ဘုန်းကံ ကြောင့် သက်ရှည်ကျန်းမာတဲ့ မက်မွန်သီးဆယ့်တစ်လုံး ငါ့ရှေ့ တော်မှောက်ကို ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ရောက်ရှိလာရတာပဲဖြစ်တယ်”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နှစ်သက်သဘောကျသည့်ဟန်ဖြစ်နေ၏။

ကျေးတောသားအဘိုးအိုသည်လည်း ဆက်လက်၍ မည်သို့မိန့်ပြော
လာမည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေ၏။ သူ့အနေဖြင့်မူ သက်ရှည်ကျန်းမာ
မက်မွန်သီးဆလှတစ်လုံးကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ဆက်သပြီး မိမိ၏
ကျေးလက်သို့ ပြန်ရုံမျှသာပဲဖြစ်သည်။

“ကျေးတောသားအဘိုးအိုဟာ ငါ့ရဲ့အကျိုးကို ထူးကဲစွာ
သယ်ပိုးပေးလာတဲ့အတွက် ငါ့အနေနဲ့ ဆုလာဘ်ချီးမြှင့်ပေးရမှာ
ဖြစ်တယ်။”

လောကမှာ အရေးကြီး အရာရောက်တာတွေထဲမှာ အသက်
ရှည်စွာ ကျန်းမာစွာနေထိုင်ရေးဟာလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါတယ်။
အခု ဆက်သလာတဲ့ မက်မွန်သီးတွေဟာ တစ်လုံးမျှသာ စားသုံးလိုက်
တာနဲ့ အသက်နှစ်ပေါင်းသုံးရဲ့ အထိရှည်ကြာစွာ အသက်ရှင်နေဦး
မယ်။ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်နေရဦးမယ်ဆိုတော့ အနှိုင်းမဲ့ပါပဲ။
အဲဒီတော့ ငါ့ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အကျိုးကို အပြည့်အဝစွမ်းဆောင်မှု
ပြုပေးရာရောက်ရှိလာတဲ့အတွက် ကျေးတောသားအဘိုးအိုကို
ဆုလာဘ်ကို ထိုက်တန်စွာချီးမြှင့်ပေးဖို့ ငါ့ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ တာဝန်
ရှိလာပါတယ်။ ဒီတော့ ...”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ့မိန့်ပြောနေမည်ကို အခိုက်အတန့်မှ
ရပ်တန့်ပြီး စဉ်းစားသည့်ဟန်ရှိနေသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်မင်းမြတ်

သည် ဆက်လက်၍ မိန့်ပြောသည်။

“သက်ရှည်ကျန်းမာ မက်မွန်သီးဆယ်တစ်လုံးလာရောက် ဆက်သတဲ့အတွက် လာရောက်ဆက်သတဲ့ ကျေးတောသားအဘိုး အိုကို သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန်သီးတစ်လုံးလျှင် ရွှေတစ်ပိဿာ နှုန်းနဲ့ ယခုချက်ချင်း ချီးမြှင့်လိုက်ပါ။ သူပြန်ရမယ့် ကျေးလက် အရောက် သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ စီစဉ်ပြီးပြန်ပို့ပေးပါ ...”

ကျေးတောသားအဘိုးအိုသည် ဘုရင်မင်းမြတ်က ၎င်း ဆက်သသော သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန်သီးအတွက် ခံ့လုလာဘ်များ ချက်ချင်းခံစားရရှိလာမည်ဖြစ်၍ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားပေသည်။

သူ၏တစ်သက်တာတွင် ချီးမြှင့်လာမည့် များပြားသော ရွှေ အလေးချိန်ကို လက်တွေ့ကျကျ ခံစားရရှိဘူးမည် ဝေးစွ၊ ဝေးစွ ဆီမက်များထဲမှာပင် ထည့်သွင်းမြင်မက်လာခဲ့ခြင်းအလျဉ်းမရှိပါပေ။ ယခု ဘုရင်မင်းမြတ်က သူ့ဆက်သသည့် သက်ရှည်ကျန်းမာ မက်မွန်သီးအတွက် မက်မွန်သီးတစ်လုံးလျှင် ရွှေတစ်ပိဿာနှုန်းဖြင့် မက်မွန်သီးအလုံးအရေအတွက်ပေါင်း ၁၁-လုံးအတွက် ရွှေပိဿာ အလေးချိန်ခုစုပေါင်း ၁၁ ပိဿာမျှ လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ခံစား ရရှိတော့မည်ဖြစ်သည်။

“ရွှေသူဌေးကွ၊ ငါ့ကျေးလက်မှာ ငါ့ရွှေသူဌေး”ဟု ကျေး

တောသားအဘိုးအိုသည် စိတ်ထဲမှာကြိုးငါးနေသည်။ သူသည် သူ့အပျော်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၍ မရရှိနေမှန်းသူ့ဘာသာသူ သိနေ၏။
 “ရွှေသူဌေး၊ ရွှေသူဌေး၊ ငါရွှေသူဌေး”

ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျေးတောသားအဘိုးအိုနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ် ရှေ့တော်မျက်မြင်တွင် စုပုံစွာရှိနေသည့် သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန် သီးဆယ့်တစ်လုံး စသည်စသည်အနေအထားများကို သတိထား အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေသောသူတစ်ဦးရှိနေသည်။ ကျန်ရှိသည့် မှူးမတ်မှ အစ ရံရွှေတော်များအဆုံး ထိုသူအား ဂုဏ်ပြုသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိမနေပေ။ ထိုသူသည် စစ်သူကြီးဖြစ်သည်။ စစ်သူကြီးသည် ကျေးတောသားအဘိုးအို နန်းတော်အတွင်းသို့ စတင်ရောက်လာသည့် အချိန်၊ ဘုရင်မြတ်အား မက်မွန်သီးဆက်သသည့်အချိန်၊ မက်မွန် သီးသည် သာမန်မက်မွန်သီးမျှ မဟုတ်ရပါကြောင်း၊ မက်မွန်သီး တစ်လုံးမျှစားသုံးပါက နှစ်ပေါင်းသုံးရာအထိမျှပင် အသက်ရှည် ကျန်းမာစွာနေထိုင်နိုင်သည့် အစွမ်းအစရှိနေကြောင်း ဖိအားပေး၍ ဘုရင်မင်းမြတ်သို့ လျှောက်တင်နေသည့်အချိန်စသည်စသည်တို့ကို အသေးစိတ် စူးစိုက်အကဲခတ်နေခဲ့သည်။ ကျန်ရှိသည့်နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ၊ စစ်သူကြီးကို သတိမထားမိ။

“တစ်ခုခုတော့ ... တစ်ခုခုပဲ” ဟူ၍ စစ်သူကြီး၏ခေါင်းထဲသို့

အတွေးဝင်နေခဲ့သည်မှာ ကျေးတောသားအဘိုးအိုကို လိုအပ်သည် ထက် ပိုမိုသတိပြုမိလိုက်ရန် သံသယဝင်မိသည့်အခြေအနေ စတင် ခဲ့သည်ဟူ၍ ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က ဆက်သလာသော မက်မွန်သီးများကို စိတ်ဝင်စားစွာကြည့်နေသည့် အခိုက်အတန့်မှာပဲဖြစ်သည်။ စစ်သူကြီးသည် ထိုင်နေရာမှထလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်သည်။ ၎င်းသည် သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန်သီးများထားရှိရာသို့ ဦးတည် သွားသည်။ အနီးသို့ ရောက်ရှိသော်ထားရှိသည့် သက်ရှည်ကျန်းမာ မက်မွန်သီးဆယ့်တစ်လုံးအနက်မှတစ်လုံးကို ကောက်ကာငင်ကာ ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝါးစားလိုက်၏။

အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်လှသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ များကြီး မှတ်ရာ၊ ရံရွှေတော်များမှသည် ကျေးတောသားအဘိုးအိုအထိ ရုတ်ခြည်အံ့အားတသို့ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ထို့နောက် ပြိုင်တူနီးပါးမျှ အသက်ဝင်လာကြသည့်နှယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာကြသည်။

“အို ...”

“ဟာ ...”

“ဟင် ...”

“ဘယ်နှယ် ... ဘယ်နှယ် ... ဘယ်နှယ် ...”

ထို့နောက် ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ဟုတ်ပါ၊ ဘုရင်
 မင်းမြတ်သို့ ဆက်ကပ်ထားသော သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန်သီး
 ထဲမှ မက်မွန်သီးတစ်လုံးကိုပြုန်းစားကြီး ကောက်ယူဝါးစားလိုက်
 သည့်ဖြစ်ရပ်မှာ မထင်မှတ်စွာဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မဖြစ်စကောင်းသော
 ဖြစ်ရပ်အမျိုးအစားပဲဖြစ်သည်။ မဖြစ်စကောင်းဟူ၍ အမှန်ထကယ်
 ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ခက်ပါရော၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင်၊ ဦးဦး
 ဖျားဖျား သုံးဆောင်ရမည့်သက်ရှည်ကျန်းမာ မက်မွန်သီးကိုမှ
 မည်သို့မှ သက်ဆိုင်မှုမရှိလှသော စစ်သူကြီးက ဦးစွာစားသုံး
 လိုက်သည်တဲ့။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဒေါသပေါက်ကွဲသွားသည်။ နန်းတွင်းသူ
 နန်းတွင်းသားများအလယ်တွင် သို့မှ ယုံဖြစ်ပွားလာသောဖြစ်ရပ်သည်
 ပြည်ကြီးရှင်ကို အရှက်တကွဲဖြစ်သွားစေသည်ပဲ မဟုတ်လား၊
 မခိုးမခန့်ပြုမှုသည်ပဲမဟုတ်လား၊ ဘုရင်မင်းမြတ်တွေ့သည်။

“စစ်သူကြီး”

ဘုရင်မင်းမြတ်၏အသံသည် မုန်တိုင်းဝင်ရောက်တိုက်ခတ်လာ
 သည့်အသံနှယ် ပြင်းထန်သည်။ စစ်သူကြီးသည် သက်ရှည်ကျန်းမာ
 မက်မွန်သီးတစ်လုံးကို ကုန်စင်အောင်စားပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

“စစ်သူကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို မလေးမစား

မခန့် မငြားလုပ်လိုက်တာ ထင်ရှားနေတယ်။ ဒီမှာစစ်သူကြီး”

“ခစားလျှက်ရှိနေကြောင်းပါ ဘုရင်မင်းမြတ် ...”

စစ်သူကြီးက ရိုက်ချိတ္တာ လျှောက်တင်သည်။

“ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်အတွက် ဆက်ထားတဲ့ သက်ရှည်ကျန်းမာ မက်မွန်သီးကို နင်စားရအံ့လော့”

စစ်သူကြီး ဆိတ်ဆိတ်နေနေလိုက်သည်။

“ဒီလောက် အသေးအမွှားကလေးကိုတောင်မှ စစ်သူကြီး မိုက်တွင်းနက်လွန်းလှသည်လား ...”

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မခံနိုင်စွာ ဖြစ်နေရသည်။

“ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ လက်အောက်မှာ စစ်သူကြီးတာဝန် ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်းစွမ်းဆောင်ရည်ဟာ အမှတ် ထင်ထင်ဖြစ်နေရတဲ့အထိ ပြောင်မြောက်နေပါတယ်။

စစ်သူကြီးသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မိန့်မြွက်မှုကို စူးစိုက် နားထောင်နေသည်။

“အိပေမယ့်၊ ဒီနေ့ဒီအချိန်မှာ စစ်သူကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ ကြီးမားတဲ့အမည်းစက်တစ်ခုဖြစ်သွားတယ် ... တောက် ...”

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တက်ခေါက်သံသည် ငြိမ်သက်နေသော နန်းတော်ဆောင်ကို လှုပ်ခါသွားလေ့ရောသလားမှတ်ရသည်။ ဒေါသ

မီးတောင်ပေါက်ကွဲနေသည့် အချိန်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကို ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ မခန့်မညား မလေး
မစား ပြုမူလိုက်ဘယ်။ စိန်ခေါ်လိုက်တယ်၊ ရဲမက်တွေ”

ဘုရင်မင်းမြတ်က စစ်သူကြီးသို့ ရည်ညွှန်းပြောဆိုပြီး
တစ်ဆက်တည်း အနီးတွင် ခစားရောက်ရှိနေသော ရဲမက်များထဲမှ
ရဲမက်တစ်ဦးသို့ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“လူသတ်ကုန်းကို အမြန်ခေါ်သွား။ ခေါင်းဖြတ်သတ်စေ ...”

နန်းတော်အဆောင်တစ်ဆောင်လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား
လိုက်သည်ဟူ၍ ထင်ရ၊ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ကုန်ကြ၊ ဘုရင်
ရှေ့တော်မှောက်သို့ အခစားရောက်ရှိနေကြသောသူများ၏ အကြည့်
သည် စစ်သူကြီးထံသို့ စုစည်းရောက်ရှိသွားကြသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်၏အမိန့်တော်ကို တျှန်တော်မျိုးနာခံပါမည်။
ခေါင်းဖြတ်ခံသေသွားရမည်ကို အလျဉ်းမကြောက်ပါဘုရင်မင်းမြတ်၊
ကျွန်တော်မျိုး လျှောက်တင်ရန်ရှိပါ၍ နောက်ဆုံးလိုက်လျှော့ လျှောက်
တင်ခွင့်ပြုပါရန် လျှောက်တင်ပါသည်ဘုရင်မင်းမြတ်”

“လျှောက်တင်ပါ ...”

ဘုရင်မင်းမြတ် ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးသည် စစ်သူကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါ့တယ်။ အရှင်၏

အမှုတော်ကို ကျေပွန်စွာထမ်းရွက်လာခဲ့သူ၊ အစဉ်အလာကောင်း ရှိခဲ့တဲ့သူတစ်ဦးပဲဖြစ်ပါတယ်”

“လိုရင်းကို လျှောက်တင်ပါ ...”

သာမန်အချိန်များတွင် စစ်သူကြီး၏လျှောက်တင်ချက်များသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏နားတွင် သာယာနာပျော်ဖွယ်ရှိနေမည်မှာ အသေ အချာဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယခုဘုရင်မင်းမြတ် အေးသလှိုင်း ပြင်ထန် ကြီးမားနေသည့်အချိန်တွင် စစ်သူကြီး၏လျှောက်တင်ချက်များသည် ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် မည်သို့မျှမထူးခြားခဲ့ပါပေ။

“လျှောက်တင်ပါမည် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးသည် အရှင်ရဲ့မျက်မှောက်မှာရှိနေတဲ့ သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန်သီးကို အာသာငမ်းစားချင်တဲ့စိတ် တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်ဘုရား။

ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အကြောင်းရင်းကလဲ ကျေးတောသားအဘိုး အိုက သူ့ရဲ့မက်မွန်သီးဟာ တစ်လုံးလောက်စားသုံးလိုက်ရင် အဲဒီ စားသုံးတဲ့သူဟာ အသက်နှစ်ပေါင်းသုံးရာအထိမျှ ရှည်မယ် ကျန်းမာ နေမယ်လို့ ညွှန်းဆိုဆက်သလာလို့ပဲဖြစ်ပါတယ်၊ အရှင်မင်းမြတ်။

အဲဒီနဲ့ ကျွန်တော်မျိုး သက်ရှည်ကျန်းမာ မက်မွန်သီးတစ်လုံး မှုလောက်ယူစားလို့ တစ်ထိုင်တည်းဆုံးဖြတ်ချက်ချ၊ ကာယကံ ပြောက် ကျူးလွန်ယူစားလိုက်မိတာပါပဲ အရှင်မင်းမြတ်။

အခုတော့ အရှင်မင်းမြတ်က ကျွန်တော်မျိုးကို အမျက်တော်
ဝင်ပြီး ခေါင်းဖြတ်သတ်စေရယ်လို့ ကြမ်းတမ်းတဲ့အမိန့်တော်ကို
ချမှတ်စီရင်ခံရပါတော့မယ် အရှင်မင်းမြတ်။

တကယ်လို့သာ ကျေးလက်သားအသိုအိုရဲ့ သက်ရှည်
ကျန်းမာမက်မွန်သီးဟာ တစ်လုံးလောက်မျှစားသုံးပြီးတာနဲ့ အသက်
နှစ်ပေါင်းသုံးရာအထိ ရှည်ပါမယ်ဆိုတာ အတိအကျအမှန်အကန်
ဖြစ်ခဲ့ရင် အခုကျွန်တော်မျိုး သက်ရှည်ကျန်းမာ မက်မွန်သီးတစ်လုံး
အပြည့်အဝစားပြီးနေပြီ အသက်နှစ်ပေါင်းသုံးရာရှည်မှာတဲ့။ ဘယ်
မှာများ တိကျမှန်ကန်လို့လဲ။ အခု ကျွန်တော်မျိုး ချက်ချင်းခေါင်း
ဖြတ်အသတ်ခံရတော့မယ့်ဥစ္စာ”

“ဟာ ...”

စစ်သူကြီးရဲ့ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်ခိုင်လုံစွာ လျှောက်တင်
ချက်အဆုံးမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့တော်မှောက်မှာ အခစားဝင်နေ
ကြသည့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများအားလုံး အံ့အားတသင့်
ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဟုတ်တယ် မှန်တယ် ...”

“နှစ်ပေါင်းသုံးရာအထိ အသက်ရှည်မယ်ဆိုရင်အခု မက်မွန်
သီးတစ်လုံးစားပြီးတဲ့ စစ်သူကြီး ခေါင်းဖြတ် အသတ်ခံရတော့

“ မှာ၊ မက်မွန်သီးမမွန်မကန်တာ ထင်ရှားနေပြီ ”

“ အလိမ်အညာ မက်မွန်သီးပဲ ”

“ လိမ်ညာရဲလိုက်တာ၊ နန်းတော်ထဲနတ်နတ်ထိ ဝင်ရောက် လိမ်ညာတဲ့ ကျေးတောသားအဘိုးကြီး ... ”

“ တကယ်သေရမှာ သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန်သီးရယ်လို့ နန်းတော်ထဲအထိ ဝင်လာရတဲ့ ကျေးတောသားအဘိုးကြီး ”

နန်းသူနန်းသားများအကြား စစ်သူကြီးအား သေမိန့်ပေးထား သည်နှင့်စပ်လျဉ်းစွာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာသည့်အခြေသည် ပြင်းထန် လာသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဖြစ်လာမည့်အခြေကို ခြုံငုံစားလည်သွား သည်။ သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန်သီးသည် စားသုံးသူအား အသက် နှစ်ပေါင်းသုံးရာအထိမျှ ရှည်ကြာစွာ နေထိုင်နိုင်စွမ်းရှိစေသည်ဟူ၍ ဆိုငြားအံ့။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန် သီးတစ်လုံးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စားသုံးမိလိုက်သည့် စစ်သူကြီးသည် ခေါင်းဖြတ်ခံရမည့်အနေအထားအထိ သေမိန့်ကျထားခဲ့ပြီဖြစ်နေ ပါပကော။ သက်ရှည်ကျန်းမာမက်မွန်သီးတစ်လုံးကို စားသုံးပြီးသည် သူသည် အသက်နှစ်ပေါင်းသုံးရာအထိမျှ အသက်ရှည်နေမည်၊ ကျန်းမာနေမည်တဲ့ဗျာ။

“ဝစ်သူကြီးအပေါ်ချမှတ်ထားတဲ့ ခေါင်းဖြတ်သေမိန့်မှာ လွတ်မြောက်ချမ်းသာရာရရှိစေ” ဟူ၍ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ယင်း ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို ချက်ချင်းပြန်လည်ပြင်ဆင် အမိန့်ချမှတ်သည်။

“နန်းတော်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ ထိုဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပင် လှည့်စားပြီး သာမန်မက်မွန်သီးကိုပဲ သက်ရှည်ကျန်းမာ မက်မွန်သီးရယ်လို့ ရဲတင်းစွာ လှည့်ပြားပြောဆိုပြုမူလာတဲ့ ကျေးတောသားအဘိုးအိုကို အသက်အရွယ်ကို ထောက်ထားသက်ညှာလိုက်ပါတယ်။ ကျေးတောသားအဘိုးအို မမှန်မကန်သယ်ဆောင်လာတဲ့ သာမန်မက်မွန်သီးဆယ့်တစ်လုံးအတွက် သာမန်မက်မွန်သီးတစ်လုံးကို ကြိမ်ဒဏ်တစ်ချက်နှုန်းနဲ့ ကြိမ်ဒဏ်အချက်ပေါင်း ဆယ့်တစ်ချက် ရိုက်စေ၊ ပြီးရင်မြို့ထဲကအပြန်နှင့်ထုတ် ...”

အသက်အရွယ်မတူ မမှန်မကန်ပြုမူသူသည် မည်သို့ပင် ပိရိသည်ဟူ၍ဆိုသော်ငြား နောက်ဆုံးတွင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပေါ်ပေါက်ရမြဲဖြစ်သည်။

မိုးစက်၊ နေခြည်ဝန်းကလေးနဲ့မိငယ်

(၁)

“ဟင့်အင်း ... မိငယ် ကျောင်းမတက်ချင်ဘူး၊ ကျောင်းမတက်ချင်ဘူး” ဟု မိငယ်တစ်ယောက် ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် ပြောလာသည်။ မိငယ်ကျောင်းတက်စေရန် ရုတ်တရက်မည်သို့ ပြုရမည်ကို အမေမသိ အမေကြံ့ရခက်နေ၏။

အမေက သည်နေ့လို ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်ချင်းနေ့တွင် မိငယ်ကို ကျောင်းတက်စေရန် ချောမော့ပြောဆိုရုံနှင့်ပင် မိငယ်ကျောင်းသို့ ကောက်ကာသွားမည်ဟူ၍ ထင်မှတ်သည်။

တကယ့်တကယ် နွေကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်ကုန်ဆုံး၊ မိုးဥတုအစိုးအစ နေ့တစ်နေ့တွင် ကျောင်းများပြန်လည်ဖွင့်လှစ်သည်။ ကျောင်းနေစ၊ မိငယ်စတင်ကျောင်းတက်ရမည်ဖြစ်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... မိငယ်ကျောင်းမတက်
 ချင်ဘူး” မိငယ် အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်နေပြီဖြစ်သည်။
 ကျောင်းများ ပြန်လည်မဖွင့်သေးမီက မိငယ်တစ်ယောက် ကျောင်း
 တက်မယ်၊ ကျောင်းတက်မယ်ဟူ၍ မြူးထူးရွှင်ပြ သည်းသည်းလှုပ်
 ဖြစ်နေခဲ့ပြီးကာမှ၊ တကယ်တမ်း ကျောင်းစတင် တက်ရတော့
 မည့်နေတွင် မိငယ်ကျောင်းတက်ရန် ငြင်းဆန်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“မိငယ် ... ကျောင်းမတက်ဘူး ...”

“ခက်ရချည့်ရဲ့ ...”

အမေညည်းတွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မည်သို့မျှ
 မစွမ်းနိုင်ပါဟူ၍ စိတ်လျော့လုနီးပါးဖြစ်နေသည့်အချိန်တွင် အမှန်
 တကယ်တိုက်ဆိုင်မှုပေလော၊ တကယ်တမ်းဒဏ်ထိဖြစ်လာလေ
 သလော၊ မပြောတတ်၊ မိငယ်ကျောင်းစာက်ရန် ကဗျက်ကဗျက်
 ပြုနေသည့်အချိန်တွင် ရွာကျောင်းကဆရာမတစ်ဦးသည် မိငယ်တို့
 အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်။ မိငယ်တို့ အိမ်ကို ကျော်လွန်
 သွားခဲ့ပြီးကာမှ မိငယ်၏အသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ပြန်လည်စောင်း
 ငဲ့ကာ မိငယ်တို့ထံ ပြန်လာသည်။

“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲ ကျောင်းမတက်ဘူးဆိုတာ”

ဆရာမက အသံကို လိုအပ်သည်ထက် ပိုပိုပြောတိုက် ပြောလိုက်သည်။

“မိငယ်ပေါ့ဆရာမ၊ ပြောမရဘူး၊ ကျောင်းမတက်ဘူးတဲ့လေ” အမေက ဆရာမထံမှစစ်ကူတောင်းခံလိုက်သည်။ မိငယ် ပြုံးသွား၏။ ဆရာမပေးကိုး သို့သော် ခဏမျှဖြစ်သည်။ မိငယ်တင်းခံနေ၏။

“ကဲ ... မိငယ်ကျောင်းတက်ရင် ဆရာမက မိငယ်ကို ပန်းတစ်ခက်ပေးမယ်၊ ပန်ဖိုပေးမယ်၊ ဆရာမလဲပန်းပန်ပြီး ကျောင်းသွားတယ်” ဟု ဆရာမက နည်းလမ်းတစ်မျိုးပြောင်းလဲဆွဲဆောင်လိုက်သည်။ အစောပိုင်းက မိငယ်၏အကြည့်သည် ဆရာမ၏ခေါင်းထက်တွင် ဝေနေအောင်ပန်ထားသော သနပ်ခါးပန်းများသို့ စူးစိုက်ရောက်ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို ဆရာမအကဲခတ်သိရှိလိုက်သည်။

“မိငယ်ကိုပေး ... မိငယ်ကိုပေး ... မိငယ် ပန်းပန်မယ် ...”

မိငယ်သည် ဆရာမ၏ စကားကို နားလည်သိရှိသွားသည့် တန်ရှိသည်။ ဆရာမထံမှ သနပ်ခါးပန်းတစ်ခက်ကို တောင်းသည်။

“ဆရာမ ပေးမှာပေါ့ ...” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဆရာမက

ခေါင်းထက်မှ သနပ်ခါးပန်းတစ်ခက်ကို ဖြုတ်ယူကာ မိငယ်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။

“လှလိုက်တာ ... ပန်းကလေးလှလိုက်တာ”

မိငယ်သည် ပန်းခက်ကို ပွေးလိုက်၊ ရင်မှအပ်ထားလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုတ်နေ၏။ မိငယ်သည် ပန်းခက်ကလေးကို သဘောအကျကြီးကျသွား၏။

ထိုကျောင်းစတင်တက်သည့် နေ့မှစတင်၍ မိငယ်သည် ကျောင်းသို့ ချောမောစွာသွား၏။ သူ့ခေါင်းထက်တွင် ပန်းအမျိုးအစား တစ်မျိုးမျိုးကို အမေက ပန်ပေးလိုက်သည်။ မိငယ်တစ်ယောက် ခေါင်းကောင်းတော့မေ့ဖြင့် ဝင်္ဂီကြားနေသည့်ဟန်ဖြင့် ကျောင်းသွားပြီ။

“ပန်းကလေးနဲ့မိငယ် ... ပန်းကလေးနဲ့မိငယ်” ဟူ၍ အတန်းသူအတန်းသား၊ သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြသည်။ မိငယ်ကျေနပ်ပြီးပြီသည်။ “ဟင်း ... ဟင်း ... မိငယ်က ပန်းကလေးနဲ့မိငယ်တဲ့လားကွယ်”

မိငယ်တစ်ယောက်ပန်းများကိုချစ်သည်။ ပန်းဆိုတော်ပြီ။ မိငယ်ပန်းအမျိုးအစားအားလုံးကိုချစ်သည်။ ပန်းချစ်သူမိငယ်ဖြစ်လာသည်။ ပန်းများကို မိငယ်ငေးမောကြည့်ရှုမြဲဖြစ်သည်။

ကျောင်းသို့ သွားရာလမ်းတွင် လမ်းဘေး အလေ့ကျ
ပေါက်နေ ပွင့်နေသောပန်းပွင့်များကို မိငယ်အလွတ်ပပေး၊ သူများ
ခြံဝင်းအတွင်းတွင် ပွင့်ဝေနေသောပန်းပွင့်များကို တမင်တကာ
အချိန်ယူကြည့်သည်။ ကြည့်၍မဝ၊ ရှု၍မဝ မတင်းတိမ်။

“မိငယ် ... ပန်းတွေကို ဒီလောက်တောင်ပေးနေရ
သလား” အမေက သတိပေးသည်။

“တော်တော်ကြာ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးတော့
မယ်” မိငယ်ပန်းပွင့်များကို စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေရာမှ အကြည့်မလွှဲ
ချင်လွှဲချင် လွှဲလိုက်ရသည်။ အမေစကားကို နားထောင်ရဦးမည်။

မိငယ်ဆိုသည့် မိငယ်က ပန်းပွင့်များကို မက်မက်မောမော
ဖြစ်သည့်နေရာတွင် အကဲပိုသည့် မိငယ်ကလေးဟူ၍ ပြောရမည်
ဖြစ်သည်။

နှွေးရာသီတွင် ပန်းများဝေနေကြသည်။ မိငယ်တစ်ယောက်
ပျော်လိုက်ရသည်ဖြစ်ခြင်း၊ လေအစေ့တွင် လှုပ်ရှားသွားသော ပန်းပွင့်
ကလေးများသည် မိငယ်ကိုကြည့်စမ်းနေရှေ့သလား မိငယ်
တွေးသည်။ ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်ဖြစ်သွားကြသော ပန်းပွင့်များသည်
သူ့ကို ယိမ်းကပြနေကြသည်ဟူ၍ မိငယ်ထင်မှတ်သည်။

“ဟိုမှာမေမေ ... ပန်းပွင့်တွေမိငယ်ကို ယိမ်းကပြနေကြတယ်” ဟူ၍ မိငယ်က ပန်းခင်းတစ်ခင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အမယ်လေး ... မိငယ်ရယ် စိတ်ကူးယဉ်ကောင်းတိုင်း ယဉ်နေဟယ်” ဟူ၍ အမေက ပြောပြောဆိုဆိုမိငယ်၏ နဖူးကို ခပ်ဖွဖွထုလိုက်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ မေမေရယ်၊ မေမေပန်ပေးထားတဲ့ ပန်းကလေး နွမ်းကြေသွားပါအုံးမယ်”

မိငယ်က စိုးရိမ်တကြီးပြောသည်။ မနက်က အမေက မိငယ်ကို စံပယ်ပန်းတစ်ခက် ပန်ပေးထားခဲ့သည်။

“ဪ ... မေမေ ယိမ်းကသလို လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နဲ့ ပန်းက ဘာပန်းတွေလဲမေမေ၊ သူ့အရောင်ကလဲ အစါရောင်၊ နေရောင်ဘောက်မှာ ဝင်းထိန်နေတာပဲ” ဟု မိငယ်က ပြောပြောဆိုဆို ပန်းခင်းတစ်ခင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“အဲ့ဒါ နေကြာပန်းလို့ခေါ်တယ်မိငယ်၊ အပင်ကရှည်ရှည် ကိုင်းကိုင်းကြီးတွေ အဲ ... ပြောရအုံးမယ်။ အဲ့ဒီအပင်က နေသွားရာကို ပန်းပွင့်ကိုလိုက်ပြီး လှည့်ပေးနေတယ်လေ၊ ပန်းပွင့်နေရောင် ရနိုင်အောင်လို့လေ”

“အို ... ယုတ်လားမေမေ”

မိငယ် ရုတ်တရက်အံ့အားတသံပြစ်သွားသည်။

“ပန်းပွင့်နေရောင်ရအောင်လို့ ...”

မိငယ် စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

“ပန်းပွင့်တွေအကြောင်း မိငယ်အများကြီး သိချင်လိုက်တာ
မေမေ ...” အမေ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မိငယ် သိရမှာပေါ့။ အခုမိငယ်က ကလေးပဲရှိသေးတာ”
မိငယ်ပြုံးသည်။

ပန်းခင်းတစ်ခင်းကို အမေလက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“တိုမှာ တွေ့လားမိငယ် ...”

မိငယ် အမေညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အဝါရောင်ပန်းတွေပါလားမေမေ”

“ဟုတ်တယ်မိငယ်၊ နေကြာပန်းနဲ့ အရောင်မတိမ်းမယိမ်း
လောက်ပါပဲ”

“ဘာပန်းလို့ခေါ်သလဲ မေမေ”

“ရွှေဒဂါးပန်းသမီး”

“ညော် ... ပန်းတွေကလဲ အများကြီးနော်”

လမ်းအကွေ့တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်၊ အစီအရီ

စိုက်ထားကြီးထွားနေသော သစ်ပင်တန်းကို မြင်ရသည်။ အပင်
 အောက်တွင်လည်း အပွင့်ကြွေများ ဟိုတစ်ပွင့်သည်တစ်ပွင့် ပြန်ကြ
 နေသည်။ အချို့အပွင့်များက နွမ်းနေပြီဖြစ်ကြသည်။ အချို့အပွင့်
 များက နွမ်းနေပြီဖြစ်ကြသည်။ အချို့အပွင့်များကား လတ်လတ်
 ဆတ်ဆတ်။

“ဒီအပင်အောက်ရောက်တာ မွှေးလိုက်တာမေမေရယ်”
 မိငယ်က အပင်ပေါ်တွင် ပွင့်နေစေနေသော ပန်းများကိုကြည့်သည်။
 ပြီး ပင်ခြေတွင် ဟိုတစ်ပွင့်သည်တစ်ပွင့်ရှိနေသော ပန်းကြွေများသို့
 အကြည့်ရောက်သည်။

“အဲဒါဘာပန်းလဲမေမေ”

မိငယ်က သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေသည်။

“ရေပန်း ... မိငယ် ... ခရေပန်း”

“အပွင့်က သေးသေးငယ်ငယ်ကလေးရယ်”

“ဟုတ်တယ်မိငယ်၊ သေးသေးငယ်ငယ်ပဲ၊ ဒါကြောင့်
 အဲဒီပန်းကိုပန်ရင် ကြိုးနဲ့သိပြီးမှ ပန်လေ့ရှိကြတယ်။ ခရေကုံး
 လေးဖြစ်သွားတာပေါ့မိငယ်။ ခရေပန်းက အပွင့်သေးငယ်သလောက်
 ထူးခြားတာလဲရှိတယ်ကွဲ့”

“အို ... ဘာများလဲမေမေ”

မိငယ်က ပြောပြောပေးပေးဖြင့်ပင်၊ ကြွေနေသောခရေ
စိုးလေးပွင့်ကို စုစည်းကောက်လိုက်၏။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူးမိငယ် ခရေပန်းရဲ့ ထူးခြားချက်က၊
စပင်ပေါ်မှာဝေနေရင်လဲ ပွေးနေတယ်၊ အဲ ... ကြွေပြီးခွမ်းသွား
ယ်ဆိုရင်လဲ ပွေးနေတယ်ဆိုတာပဲမိငယ်”

“ဟာ ... ဟုတ်လား ... ချစ်စရာနော်ပေပေ”
မိငယ်အံ့အားသင့်ရပြန်ပြီဖြစ်သည်။

“ခရေတဲ့ ...”

x x x

(၂)

“ဟော ... ပိတောက်တွေပွင့်ပြီ”
သင်္ကြန်ပွဲပြီးဆုံးစ ရက်၌င်းအတွင်းတွင် ပိတောက်များ
ပွင့်ဝေလာကြသည်။ ညဉ့်ဦးပိုင်းက မိုးထင်ချိုးမှု ရွာသွန်းအပြီး
နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင် ပိတောက်တို့ပွင့်လန်းလာကြ
သည်။

ဝင်စစ်အစောပိုင်းက ပိတောက်တို့သည် ငုံ့နေကြသည့်
ခရေတွင် ရှိနေကြသည်ဟူ၍ ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ သင်္ကြန်မိုး

ဝေါခနဲရွာသွန်းအပြီးတွင် မိုးရေစက်နှင့် ငုံ့နေသော ပိတောက်ပူးတို့ ထိတွေ့အပြီးတွင် ပွင့်လန်းလာကြခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“ဟော ... ပိတောက်တွေပွင့်ပြီ ...”

အမေသည် အိပ်ခန်းခေါင်းရင်း ပြတင်းပေါက်ကို မိုးစင်စင်လင်းလာသည့်အချိန်တွင် ခါတိုင်းနံနက်ခင်းများအတိုင်း ဖွင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပိတောက်ပန်းများ ပွင့်လန်းနေသည်ကို အမေတွေ့ရသည်။

“မိငယ် ... ထ... ထ... ထ... ထ...”ဟူ၍ မိငယ်ကို

နှိုးလိုက်သည်။

“မေမေ ... ဘာလဲဟင် ... ဘာလဲ ...”

မိငယ် ကမန်းကတန်းထသည်။ “အိတ်ပုတ်မလေး” ဟူ၍ အမေက ကျီစယ်သည်။ “ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်စမ်းမိငယ်” ဟု အမေကဆက်လက်၍ သတိပေးလိုက်သည်။ မိငယ်က အိပ်ချင်ပူးတူးဖြစ်နေသေး၏။ ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်သို့ အကြည့်ရောက်ရှိသွားသည်။

“အို ... ”

မိငယ် ပါးစပ်အဖောင့်သားဖြစ်သွားမိသည်မှာ အမှန်

“လှလိုက်တဲ့ပန်းကလေးတွေနော် ... အမေ၊ အရောင်က

အဝါ” အမေကခေါင်းညိတ်သည်။

“ပိတောက်ပန်းလို့ခေါ်တယ်မိလိမ့်၊ အဲ့ဒီပန်းက တန်ခူးလမှာမှပွင့်တာ၊ တစ်လထဲပေါ့၊ အဲ့ဒီတစ်လထဲမှာမှ ပွင့်တဲ့ရက်က တစ်ရက်ထဲနဲ့”

အမေက ပိတောက်နှင့်စပ်လျှဉ်းရာကို မိလိမ့်လွယ်တူစွာ သိရှိစေရန် အကျဉ်းချုပ်ပြောသည်။

“အမေပြောတဲ့ ပိတောက်ပန်းက ဒီလောက်တောင်မှပဲ လားအမေ” အမေဘာမှ ဆက်မပြောတော့။ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသော နံနက်ခင်း၏လေပြေတွင် ပိတောက်နဲ့ သင်းသင်းရောစွက်နေသည်ကို အမေသတိပြုမိလိုက်သည်။ မိလိမ့်သည်လည်း ထိုနည်းနှင့်နှစ် ဖြစ်နေမည်ဖြစ်သည်။

မိလိမ့်သည် အဖေလှေသူကြီးနှင့် မြစ်ဆိပ်သို့ လိုက်သွားခဲ့စဉ်က၊ မြစ်ဆိပ်သို့ သွားရာလမ်းဘေးဝဲယာတွင် အပွင့်များဝေနေသော သစ်ပင်ကြီးသုံးလေးပင်မက တွေ့ခဲ့ရသည်။ လမ်းပေါ်သို့ နေပြောက်ပင်မထိုးနိုင်သည့် အဖြစ်ရှိနေ၏။

“အဲ့ဒါ ဘာပင်ကြီးတွေလဲဖေဖေ” ဟူ၍ မိလိမ့်က သိရှိလိုစိတ်ပြင်းစွာမေးသည့်အခါ “အဲ့ဒါ စိန်ပန်းပင်တွေမိလိမ့်” ဟူ၍ အမေကပြောသည်။

“အပွင့်တွေလဲ အများကြီးပဲဗေဗေ လှလိုက်တာနော်
မိငယ်အပင်ထက်သို့ ကြည့်မဝရှုမဝစွာ အတန်ကြာ
ငေးမောနေသည့်အဖြစ်လိုအဖေ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ရှိနေ၏။

“အဲ့ဒီအပွင့်တွေက ဘယ်အချိန်မှာ ပွင့်တာလဲဗေဗေ”

“မိုးဦးကျမှာမိငယ်” အဖေက ဆက်လက်သတိရရှိစွာ-

“တွေ့လားမိငယ်၊ စိန်ပန်းပွင့်တွေက အဝါရောင်၊ လိမ္မော်
ရောင်နဲ့ အနီရောင်တွေ ဘယ်လောက်လှလိုက်သလဲနော်” ဟု ဖြည့်
စွက်ပြော ပြောသည်။ မိငယ် စိန်ပန်းပင်ပြင်ပြင်ကြီးများကို သဘော
စာကျကြီး ကျနေမိပြန်သည်။

“အဝါရောင်အပွင့်တွေ၊ လိမ္မော်ရောင်အပွင့်တွေနဲ့ အနီရောင်
အပွင့်တွေ ဟုတ်တယ် လှတယ်” ဟူ၍လည်း မိငယ်တစ်ယောက်
တည်း ပြောနေမိပြန်သည်”

မိငယ်သည် ပန်းများကိုချစ်သည်။ ပန်းချစ်သူပင်ဖြစ်၏။
သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်စိမ်းလန်းစိုပြည်နေသည့်အဖြစ်မှာ သစ်ပင်
ကြီးငယ်များ သစ်တောများကြောင့် ဖြစ်ရသည့်အဖြစ်ကို မိငယ်
တဖြည်းဖြည်းသိရှိလာမည်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ပန်းများကို ရူးရူး
မူ မူးချစ်တတ်သူမိငယ်သည် မြေပြင်မြေပြန့် တောင်ပေါ်ဒေသများတွင်
ပန်းအမျိုးအစားများစွာ သူ့ရှာသိနှင့်သူ၊ သူ့အပျိုနှင့်သူ ပွင့်ဝေ

လေ့ရှိနေကြသည့်အဖြစ်ကို မိငယ်အရွယ်အရ သိရှိလာမည်ပဲဖြစ်သည်။

သစ်ခွပန်း၊ ဒေလီယာပန်း၊ တတိုင်းပွေးပန်း၊ နေကြာပန်း၊
ဇော်ပွားပန်း၊ စံပယ်ပန်း၊ နှင်းပန်း၊ ကြာပန်း၊ ဂန္ဓမာဝန်း၊ သတ္တပန်း၊
ပျက်ခုံးပွေးပန်း၊ ခေါင်းလောင်းပန်း၊ ခိုင်ရွှေဝါပန်း၊ ဗေဒီပန်း၊
သောကပန်း၊ ဇီဝဝါပန်း၊ မေမြို့ပန်း၊ ကတ္တီပါပန်း၊ ကံ့ကော်ပန်း၊
ကြက်ဖောက်ပန်း၊ ဒေဝီပန်း၊ သပြေပန်း၊ တရုတ် စကားပန်း၊
ပိတောက်ပန်း၊ စိန်ပန်း၊ ဇွန်ပန်း၊ စိန်ခြယ်ပန်း၊ နှင်းဆီပန်း၊
အိန်ပန်း၊ ရွက်လှပန်း၊ ငွေပန်း၊ ခရေပန်း စသည့် စသည့်
ပန်းပဒေသာကြီးရှိနေသည်ကို မိငယ်လေးတစ်နေ့ သောအခါတွင်
အပြည့်အစုံသိရှိလာလိမ့်မည်ပင်ဖြစ်သည်။ အချိန်တော့ ပေးရပါဦးမည်။

* * *

(၃)

တစ်နေ့တွင် အမေသည် မြို့ပေါ်တွင်နေထိုင်သော သားချင်း
တစ်ဦးထံသို့ အရေးပေါ်ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ရသည်။
မိငယ်သည် အဖေနှင့်အတူကျန်ရစ်ခဲ့၏။ အမေသည် မြို့ပေါ်တွင်

သုံးလေးရက်မျှ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီးမှ ရွာသို့ပြန်ရောက်သည်။ အမေ ပြန်လာသည့်အခါတွင် မိငယ်အတွက် မြို့ပြန်လက်ဆောင်တစ်ခု ပါရှိလာသည်။ နှင်းဆီပန်းပင်ပါ ပန်းအိုးတစ်အိုးဖြစ်သည်။

“ရှေ့ ... မိငယ်အတွက်”

အမေက ပြောပြောဆိုဆို ပန်းအိုးကို မိငယ်သို့ လှမ်းပေး လိုက်သည်။

“အဲ ... အဲ့ဒါ ဘာလဲမေမေ”

“ပန်းကြိုက်တဲ့မိငယ်လေးအတွက် မြို့ကပျိုးပင်အရောင်း ဆိုင်က အမေဝယ်လာခဲ့တာ နှင်းဆီပျိုးပင်ပေါက်ကလေး”

“နှင်းဆီ”

အမေခေါင်းညိတ်သည်။

“နှင်းဆီပန်းပွင့်လာမှာပေါ့နော်”

“ပွင့်လာမှာပေါ့မိငယ်ရဲ့၊ နှင်းဆီပန်းလဲလှတဲ့ပန်းပဲကဲ့ သူ့အရောင်က အနီရဲ့ရဲ့ရှိတယ်။ ပန်းရောင်လဲရှိတယ်။ အဖြူရောင်လဲ ရှိတယ်။ အဲ ... အဲဒါရောင်ဖြော့ဖြော့တောင် ရှိပါသေးဇာန်”

“အို ... ဟုတ်လားမေမေ၊ အဲ့ဒီလောက်တောင်လား”

မိငယ်ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။ မိငယ်သည်ပန်းအိုးနှုတ်ခမ်းကို ပွတ်ပွတ်သပ်သပ်ပြုနေ၏။

“နှင်းဆီပန်းလေးပြန်ပြန်ကြီးပါစေ၊ အပွင့်တွေပြန်ပြန်ပွင့်ပါစေ၊ များများပွင့်ပါစေ၊ အရောင်လှလှလေးဖြစ်ပါစေ” ဟု မိငယ် ဆုတောင်းနေ၏။ မိငယ်ဆိုသည်မိငယ် ကအဲ့ဒီလောက်အဖြစ်သည်းသည်။ ဪ... မိငယ်က ပန်းချစ်သူတစ်ယောက်ပဲလေ။ နှင်းဆီပန်းအိုးကို ၎င်း၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းပွေ့ပိုက်ထား၏။

“မိငယ်ရယ်၊ ပန်းအိုးမှာကပ်နေတဲ့အပိုက်သရိုက်တွေ၊ အညစ်အကြေးတွေ မိငယ်အကျိုးပေးကုန်တော့မှာပေါ့ကွယ်”

“ပေပါစေမေမေရယ်၊ နှင်းဆီပင်လေးပြန်ပြန်ကြီးပြန်ပြန်ပွင့်လာဖို့ပဲ မိငယ်သဘောကျတယ်မေမေ ...”

“အီတော့ အီပေါ့ကွယ် ...”

အမေဆက်လက်မပြောတော့ မိငယ်သည်ပန်းအိုးထဲက နှင်းဆီပင်ပျိုတလေးကို သဘောကျစွာကြည့်နေသည်။ မိငယ်သည် အခိုက်အတန့်မျှ အနီးဝန်းကျင်ကို မေ့မေ့လျော့လျော့ဖြစ်နေ၏။

“မေမေယူလာတဲ့ နှင်းဆီပင်ကလေးပြန်ပြန်ကြီးလိုက်ပါတော့ ...”မိငယ် ပိတ်ကူးယဉ်နေသည်။

“အရောင်ကဘယ်လိုလာမလဲ မေမေပြောသလို အနီရင့်ရင့်လား၊ အဖြူလား၊ အဝါရောင်ပြောပြောကလေးပဲလား”

မိငယ်သည် ပန်းအိုးကလေးကို တဖွေ့ပွေ့ တပိုက်ပိုက်

ထားရှိ၏။ သူနှင့် နှင်းဆီပန်းအိုး၊ နှင်းဆီပန်းအိုးနှင့်သူသည် မခွဲမကွာ
ဖြစ်နေ၏။ သူသည် နှင်းဆီပန်းအိုးကလေးကို ယုယစွာထားရှိ၏။
သူနှင့်အနီးဆုံးနေရာတွင်လည်း ထားသည်။ သူနှင့်မလှမ်းမကမ်း
တွင်လည်းထားသည်။ မျက်ခြည်ပြတ်မခံ။

“မိငယ် ...”

နှင်းဆီပန်းအိုးနှင့်မိငယ် အဖြစ်သည်းနေသည်ကို အမေ
ရက်အတန်ကြာသည့်တိုင် မပြောမဆိုခဲ့ပါပေ။ သို့သော် မပြော၍
မဖြစ်တော့ပေ။ မိငယ်က သည်းကိုသည်းလွန်းနေသည်။

“ရှင် ... မေမေ ...”

“နှင်းဆီပန်းအိုးကို အိမ်အပြင်မှာ သွားထားပါမိငယ်။
အမေမြို့ကဝယ်လာပြီးကတည်းက အခုအထိနှင်းဆီပန်းအိုးဟာ
အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်ကို မရောက်သေးဘူး။ အမေလဲ မိငယ်ကို
ပြောရတာ မောလှပြီမိငယ် မောလှပြီ”

အမေက ညည်းညည်းညာညာပြောသည်။ မိငယ်မှာ
ပြောလည်းပြောစရာဖြစ်နေ၏။ နှင်းဆီပျိုးပင်ပေါက်ကို အမေဝယ်
ပေးပြီးကတည်းက မိငယ်က နှင်းဆီပျိုးပင်ပေါက်နှင့်မခွာတော့။

“မိငယ်ရယ် နှင်းဆီပင်ကိုလည်း ကြည့်ပါအုံးတော့ ...”

အမေက သတိပေးပြောသည်။

“အမေမြို့က ဝယ်လာခဲ့တဲ့အတိုင်းနဲ့ တူသေးရဲ့လားလို့ နှင်းဆီက အိမ်ထဲမှာပင်အောင်းနေရာတာမိလယ်၊ နှင်းဆီပေါ့၊ နှင်းဆီ အဆင်းအင်္ဂါတောင် မရှိတော့ပါဘူးကွယ်၊ အဲ ... နေပါအုံး ...”

အမေက ပြောပြောဆိုဆို သတိရလိုက်သည်။

“မိလယ်က ဘာဖြစ်လို့ နှင်းဆီပန်းအိုးကို အိမ်အပြင်မှာ မထားတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ တပွေ့ပွေ့နဲ့ ဖြစ်နေတာလဲ မိလယ်” ဟုတ်ပ၊ အမေမေးစရာလည်းဖြစ်လာသည်။

နှင်းဆီပန်းအိုးကို အိမ်ထဲမှာပဲထားထားသည်။

“မေမေကလဲလေ”

မိလယ်က စဉ်းစားဟန်ပြောသည်။

“အိမ်အပြင်မှာထားတော့ ပန်းပွင့်လာရင်တခြားသူတွေ မြင်ပြီး ခူးသွားမှာပေါ့မေမေ၊ အဲ့ဒါကြောင့် မိလယ်က နှင်းဆီပန်းအိုးကို အိမ်ထဲမှာပဲထားတာ၊ မိလယ်အနားမှာပဲထားတာမေမေ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မိလယ်ရယ်”

အမေအံ့သြရပါသည်။ “အင်းလေ ... မိလယ်ဘက်က ကြည့်ရင်လည်း မှန်ကောင်းမှန်မှာပါ။ သူက ကလေးပဲဟာ” ဟူ၍လည်း အမေက ဆက်လက်တွေးသည်။

မကြာမီအတွင်းနေ့တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။ မထင်မှတ်စွာ

မိုးရုတ်တရက်ရွာချလာသည်။ “အခါမဲ့မိုး”တူ၍ ပြောသံဆိုသံ ကြားလိုက်ရသည်။ အခါမဲ့မိုးလား ပုံမှန်မိုးလေလား မိငယ်မသိရှိပါ။ မိုးစက်မိုးပေါက်များကို ကြည့်ရင်း မိငယ်ပျော်ရသည်ကိုပင် မိငယ် သိရှိလိုက်သည်။ မိုးသည် ဖွဲဖွဲမျှစတင်ရွာနေရာမှ တဖြည်း ဖြည်းသည်းလာသည်။

ထိုအခိုက် မိုးစက်မိုးပေါက်များအကြားမှ အသံတစ်သံ လွင့်ပျံ့ထွက်လာသည်ဟူ၍ မိငယ်ထင်မှတ်လိုက်သည်။ အသံက ပီသကြည်ဖြလှပါသည်။ မိငယ်သို့ ရည်ညွှန်းပြောဆိုလာခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ မိုးစက်မိုးပေါက်များကပဲ မိငယ်သိသာရန်ပြောဆိုနေ ခြင်းပဲဖြစ်သည်။

“သမီး ... ဘာပြုလို့ နှင်းဆီပန်းအိုးကို အိမ်ထဲမှာ ချည်းထားထားနေရတာလဲ၊ နှင်းဆီပန်းဟာ တစ်နေ့ထွက်တစ်နေ့ ကြီးထွားလာရမယ်၊ လန်းဆန်းလာမှာဖြစ်တယ် ...”

မိငယ်သည် မိုးစက်မိုးပေါက်များအကြားမှ ထိုးထွက် လာသောအသံကို စိတ်ဝင်စားစွာနားစွင့်နေမိသည်။ သူနှစ်သက်နေ သောနှင်းဆီပန်းအကြောင်းနှင့် ဆက်နွယ်လာ၍ပဲဖြစ်သည်။

“အခုသမီးရဲ့ နှင်းဆီပန်းဟာ ညှိုးခြောက်စပြုနေပြီဖြစ် တယ်။ ဒီအတိုင်း အိမ်ထဲမှာပဲထားနေရင် သမီးရဲ့နှင်းဆီပင်ဟာ

ရှင်သန်လာတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ အဲ့ဒီတော့ အကြံတစ်ခုပေး
မယ်သမီး၊ သမီးကလိုက်လုပ်ပါ”

“လိုက်လုပ်မယ်”

မိငယ်ယောင်ယမ်းပြောလိုက်မိသည်။

“အို ...”

မိငယ်အံ့အားသင့်စွာ ဘေးဘက်သို့ ဝှဲစောင်းကြည့်လိုက်၏။
သူ၏အနီးအပါးတွင် မည်သူမျှမရှိ၊ တစ်ယောက်တည်း၊ အပြင်
ဘက်တွင် မိုးသည်သည်းမည်းစွာရွာနေပါသည်။

“နှင်းဆီပန်းအိုးကို အိမ်ထဲမှာမထားနဲ့၊ မိုးရေစက်ထိ
သွားအောင် အခုအိမ်ပြင်ကို ရွှေ့ပြောင်းထားလိုက်ပါ။ နောက်ရက်
တွေမှာလဲ နေ့စဉ်ရေလောင်းပေးပါ”

မိငယ်သည် သူ့အနီးတွင်ရှိနေသော နှင်းဆီပန်းအိုးကို
ကောက်ကာငင်ကာ ယူလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ယူသွားသည်။
အိမ်တံစက်မြိတ်အလွန်တွင် ပြည်းလေးစွာချထားလိုက်သည်။

မိုးစက်မိုးပေါက်တို့သည် နှင်းဆီပန်းထိတွေ့သွားကြ၏။
ရေမရရှိ၍ ညှိုးနွမ်းနေသောနှင်းဆီပန်းသည် ယခုမှရေအလ်ပြေ
သွားပျောက်သွားသည့်နှယ်ရှိနေ၏။ မိငယ်သည် နှင်းဆီပန်း၏
ရုတ်ခြည်ပြောင်းလဲလာမှုကို ငေးမောနေမိသည်။ မိုးတိတ်သွားသည်။

နှင်းဆီပျိုးပင်ပေါက်သည်။ ပန်းအိုးအတွင်းတွင် ကြော့ဟော့စွာကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မိုးတိတ်သည်မှာ စင်းစင်းဖြစ်သည်။ တစ်စက်တစ်ပေါက်မျှပင် မကျန်ရစ်။

“နောက်ရက်တွေမှာလဲ နေ့စဉ်ရေလောင်းပေးပါ”

အစောပိုင်းမိုးသည်းထန်စဉ်က မိုးရေစက်များက ပြောလိုက်သည့်စကားသံကို မိငယ်ကြားယောင်နေသည်။ နှင်းဆီပန်းအိုးကို အိမ်ထဲမှာ မထားရန်၊ အိမ်ပြင်ကိုရွှေ့ပြောင်းထားလိုက်ရန်ကိုလည်း အမှာအကြားပြုလိုက်ပြန်သေး။

“အိုး ... အိမ်အပြင်ဘက်မှာတော့ နှင်းဆီပန်းအိုးကို မထားနိုင်ပေါင်” ဟု ဝိငယ်က နှုတ်ခမ်းစုစုဖြစ်နေ၏။

“အခုမိုးတိတ်သွားပြီ၊ ဘာပြုလို့ အိမ်အပြင်ဘက်မှာ ထားဖို့ လိုအပ်တော့မှာလဲ” ဟူ၍လည်း မိငယ်သည် သူ့ဘာသာသူမေးနေ၏။ မိငယ်သည် နှင်းဆီပန်းအိုးကို ဇိုးခနဲ ဇက်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်သည်။ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ထိုအခိုက် အပြင်ဘက်တွင် နေပြေသည် လင်းလက်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် နေရှိန်ပြင်းလာသည်။ အစောပိုင်းက ဤနေရာဝန်းကျင်တွင် မိုးပြိုင်ပြိုင်ရာသွန်းခံပါသည်ဟူ၍ ပြောရမှာခက်ခဲသည့်အသွင်ဖြစ်ရသည်။ နေရောင်သည် စူးရဲစွာတောက်ပ

နေသည့်အတွက်ဖြစ်ရသည်။

“သမီး ... ဘာဖြစ်လို့ နှင်းဆီပန်းအိုးကို အိမ်အပြင်မှာ ထားပြီးမှ အိမ်ထဲကို ပြန်သွင်းရပြန်တာလဲ ...” ဟုအသံသည် အပြင်ဘက်တောက်ပနေသော နေရောင်များအကြားမှ ပီသစွာ ထွင့်ပျံ့လာသည်။

“ဟင် ... နေရောင်ထဲက စကားသံပါလား”

မိငယ်သည် နှင်းဆီပန်းအိုးကို သူ့အနီးသို့ တိုးကပ်ထား လိုက်သည်။

“သမီး ... အပြင်ဘက်မှာ နေသာနေတယ်။ နေရောင် လင်းနေတယ်။ နှင်းဆီပန်းအိုးကို အိမ်ထဲမှာ မထားနဲ့၊ အပြင် ဘက်ထုတ်ခဲ့ပါ။ ပန်းပင်ပန်းပွင့်ဆိုတာ နေရောင်နဲ့လဲထိတွေ့ရ တယ်။ နေရောင်ကိုလဲခံယူရတယ်ကွဲ့၊ နေရောင်လဲလိုအပ်တယ်။ အဲ့ဒီမှ ပြည့်ပြည့်ဝဝရှင်သန်နိုင်တယ်”

မိငယ်သဘောပေါက်သွား၏။ နှင်းဆီပန်းအိုးကို အိမ်ထဲမှာ သူ့အနီးမှာထားရှိနေသည်မှာ ပန်းတို့၏ သဘာဝမဟုတ်ပါပေ။ မိငယ်သည် နားလည်သလို ရှိလာသည်။ အိမ်ထဲမှာ ထားနေလျှင် မှီနေသည့်အနေအထားမှ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ယုတ်လျော့လာ မည့်အနေအထားကို မိငယ်သိရှိသလိုဖြစ်လာသည်။ မိုးရွာသော်ငြား

ရေမပီ၊ ရေမရ၊ ဇနပူသော်ဩး နေရောင်မရ၊ သစ်ပင်ဘယ်လို
 ရှင်သန်လာနိုင်တော့မှာလဲမိငယ်၊ ပန်းပွင့်ကော ဘယ်လိုများ လှပ
 ဝေဆာနိုင်တော့မှာလဲ၊ လိုအပ်ချက်များ အချိန်တစ်ပြေးညီ ပြည့်တင်း
 မေးနိုင်မှာသာ နှင်းဆီပင်လေးကြီးထွာလာမှာ ရှင်သန်လာမှာ၊ နှင်းဆီ
 ပွင့်လေး အရောင်အသွေးတောက်ပပေါ်လွင်စွာနှင့် ပွင့်လန်းလာနိုင်မှာ
 အသေအချာဖြစ်သည်။

မိငယ်သည် နှင်းဆီပန်းအိုးကို ယူဆောင်၍ အိမ်ထဲမှာ
 ကမန်းကတန်း ထွက်လိုက်သည်။ “အခုနှင်းဆီပန်းဟာ အပေပေး
 ကတည်းက တစ်နေ့တစ်ခြားကြီးလာရဲ့ဥစ္စာ သေးသေးသွားတယ်။
 ညှိုးညှိုးသွားတယ်။ မိုးပွဲ ကပြောတာမှန်တယ်၊ နေရောင် ပြောတာ
 မှန်တယ်၊ ရေမရလို့ နေရောင်မရလို့ အပင်ဟာ ညှိုးသွားတယ်။
 အပွင့်လဲပွင့်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျေးဇူး
 တင်ပါတယ်။ မိုးစက်မိုးပျောက်တွေနဲ့ နေရောင်ရယ်...”ဟူ၍
 မိငယ်သည် သူ့ဘာသာသူတို့ကိုးကိုင်ပြောဆိုရင်း၊ အိမ်ရှေ့တံစက်ပြိတ်
 အလွန်တစ်နေရာတွင် နှင်းဆီပန်းအိုးကို ချထားလိုက်သည်။

“ဟော ... မိငယ်နှင်းဆီပန်းအိုးကို အိမ်ထဲမှာ မထား
 တော့ဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်အပြင်ကို ယူလာရတာလဲဟင်”
 အိမ်အပြင်ဘက် အကွယ်တစ်နေရာမှ အမေသည်

ပြုံးစနဲ့နဲ့ဖြင့် ရုတ်တရက်ထွက်လာသည်။ မိငယ်ကိုမေးခွန်းများ ဆက်တိုက်မေးသည်။ မိငယ်သည် အမေ့ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက် ရ၍ အံ့ဩသွားသည်။

“ဟော ... မေမေကဘယ်ကလာ”

မိငယ်အမေးစကား အဆုံးမသတ်လိုက်ရ၊ အမေ့က ကမန်း ကတန်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အမေက ဒီနားကပါ” ဟု အမေ့က တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောလိုက်သည်။

“နေပါအုံး၊ အမေမေးထားတယ်လေ၊ နှင်းဆီပန်းအိုးကို ဘာဖြစ်လို့ မိငယ်က အိပ်ထဲက ထုတ်ယူလာပြီး အိမ်ပြင်မှာ ပြောင်းရသလဲဆိုတာလေ”

“ဪ ... ဒါလားမေမေ”

မိငယ်က သတိရရှိလိုက်သည်။ သူ့လက်တစ်ဘက်ဖြင့် သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သူ့လက်ကို ရုတ်လိုက် သည်။ ဆက်လက်ပြောသည်။

“အင်း ... ဒါက မိုးတွေရွာတုံးက မိုးရေစက်တွေ ထဲကပြောသွားတယ်အမေ၊ ပြီးတော့ နေရောင်ထဲကလည်း ယပ်ပြောသွားတယ်။ အပင်ရှင်သန်အောင် နှင်းဆီပင်အိုးကို အိမ်ထဲမှာ

မထူးနဲ့၊ အိမ်ပြင်ကိုထုတ်ထားတဲ့၊ နေရောင်လည်းခံပေးတဲ့၊ ရေလည်းငှက်ပျံနဲ့လောင်းပေးတဲ့၊ အပင်ကြီးလာပြီး အပွင့်တွေပွင့်လာတဲ့ ပေပေ ...”

“ဪ ...”

အမေပြုံးလိုက်ပါသည်။ မိုးသည်းထန်စဉ်နှင့် မိုးသည်ထန်အပြီး နေရောင်လင်းလက်လာချိန်တွင် အိမ်ရှေ့အကွယ်တစ်နေရာမှ မိငယ်မသိရှိအောင် အသံကို ဖျက်ကာ၊ မိုးစက်မိုးပေါက်ကပ်ပြောသလိုလို နေရောင်တပဲပြောသလိုလို လှုပ်တစ်ပြတ် လုပ်ဇာတ်ခင်းလိုက်သည့်အဖြစ်ကို အမေသည် မိငယ်အဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း မသိန်းနိုင်စွာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

ဆင်ခြေအဝေးထောင်းတဲ့ သိုးကျောင်းသား

တစ်ရံရောအခါကဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရှိသည်။
တုရင်တစ်ပါး အုပ်ချုပ်မင်းပြုသည်။

ဘုရင်သည် ကြင်နာသနားတတ်သူဖြစ်သည်။ နန်းတော်
အတွင်း အမှုတော်ထမ်းဆောင်ထမ်းရွက်ကြသူများ၊ လက်အောက်ခံ
ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးများ၊ တိုင်းသူပြည်သားများတို့ကို
ချစ်ခင်ကြင်နာစွာရှိသည်။ မည်သည့်အတိုင်းအတာအထိမျှဆိုသော်
တိရစ္ဆာန်များကိုပင် ညှာတာသည်။ သနားသည်။

“မည်သည့်တိရစ္ဆာန်အမျိုးအစားကိုမျှ မညှင်းဆဲရ၊ မသတ်
ဖြတ်ရ၊ ညှင်းဆဲသော်၊ သတ်ဖြတ်သော် သေးဒဏ်ကျခံရမည်”
တို့၍ တိုင်းပြည်အတွင်းတွင် တိတိလင်းလင်းအမိန့် ပေး
သည်။ လှည်းနေလှေအောင်းမြင်းလောင်းမကျန်သင့်ရ။

ဝင်စစ်ဘုရင်သည် တိရစ္ဆာန်များအဆင့်အထိပင် ချစ်ခင်
 ကြင်နာသော်ငြား သူထုတ်ပြန်ထားရှိသော အမိန့်အာဏာများကို
 စိုးစဉ်မျှပင် မလိုက်နာခဲ့သည်ရှိသော် အမိန့်ပါအတိုင်း အတိအကျ
 အရေးယူဆောင်ရွက်လေ့ရှိသည်။ အကျဉ်းကျခံရမည်ဟူ၍ ပါရှိ
 ခဲ့သော် ကျူးလွန်သူသည် အကျဉ်းကျခံရ၏။ သေဒဏ်ခံရမည်ဟူ၍
 အမိန့်တွင်ထည့်သွင်းပါရှိခဲ့သော် ကျူးလွန်သူသည် သေဒဏ်ခံရမည်
 ပင်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်သည် တစ်ဘက်တွင် ရင်ဝယ်သားများကဲ့သို့
 သနားချစ်ခင်မှု သာသာထိုထိုမျှ ရှိနေသော်ငြား အခြားတစ်ဘက်
 တွင်လည်း ယင်းထုတ်ပြန်သော တည်ဆဲအမိန့်အာဏာများကို
 လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်မှုရှိခဲ့သော် ညှာတာမှုမရှိခဲ့ပါပေ။ အမိန့်နှင့်
 အညီ ကွက်မျက်သည်အထိ ဆောင်ရွက်စေသည်။

တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။ သိုးကျောင်းသားတစ်ဦးသည် နေ့
 စဉ်နေ့တိုင်း အသားပွဲဟင်းလျာထမင်းကိုသာ စားနေရသဖြင့် အသား
 ဟင်းလျာကို ချဉ်ခြင်းဖြစ်ခဲ့၏။ အသားဟင်းလျာဖြင့် ပြင်ဆင်ထား
 သောထမင်းဝိုင်းကို မြင်ယောင်ထင်ယောင်ဖြစ်လာ၏။

“တောက် ...”

သိုးကျောင်းသားသည် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်မိသည်
 အထိဖြစ်ရ၏။ သူသွားရည်ကျမိသည်ဟူ၍ ထင်၏။

“အင်း ... ဘုရင်ကြီးရဲ့ ထုတ်ပြန်ထားရှိတဲ့အမိန့်ကို ရွံ့ကြလို့ ချေးထဲမှာ သားကြီးငါးကြီးတွေရှားပါးကုန်ရတဲ့အထိ ဖြစ်ကုန်ပြီ” ဟု သိုးကျောင်းသားညည်းတွား၏။ “အင်း ... ငါ ဘယ်လိုကြံရပါ့မလဲ၊ အခုတလော ငါသွေးသားကလည်း အသားဟင်း အသားကြော်ကိုမှ တမ်းတမ်းတတဖြစ်နေရသေး၊ လျှာရင်းဖြတ်စေ ဝို့ ဘာအသားဟင်းနဲ့များ ချက်ရပါ့မလဲနော်”

သိုးကျောင်းသားသည် သူ့အငမ်းမရဖြစ်နေမိသော အသားဟင်းလျာလိုအပ်နေသည့် အခြေအနေကိုလည်း သူ့ဘာသာသူ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရသည်။ အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်သို့ အသိမပေးရဲ၊ ဖွင့်ဟမပြောရဲမဆိုရဲပါပေ။

“ငါအသားဟင်းတစ်ခွက်နဲ့ ထမင်းစားချင်လိုက်တာ ...” ဟူ၍ လူရှေ့သူရှေ့မှာ မညည်းညူရုံ၊ မဖွင့်ဟရဲပါပေ။ “အင်း... ငါကလဲ ဖြစ်ရသေးတယ် ငါတွေ့ပါးတွေကို မစားချင်ဘူး။ သားကြီး ငါးကြီးထဲကမှ အကောင်တစ်ကောင်ရဲ့အသားနဲ့ချက်တာပြုတ်တာ ကြော်တာလှော်တာ စားချင်လိုက်တာ စားချင်လိုက်တာ၊ ပါးစပ်က ယောင်ယမ်းပြီး လူကြားသူကြားမှာ အမှတ်မဲ့အသံထွက်သွားမိရင် ကိုယ့်နုကွကိုယ်ရှာ ကိုယ့်သေတွင်းကိုယ်တူးဖြစ်ရတော့မှာပဲ၊ ကုသိုလ် ကြမ္မာမမှီတဲ့အဖြစ် ...”

သိုးကျောင်းသားသည် သားကြီးငါးကြီးအမျိုးအစားထဲကမှ အကောင်တစ်ကောင်၏ အသားနှင့်ချက်ပြုတ်သည့် ဟင်းလျာ အကင်အကြော်အသုတ်တစ်မျိုးမျိုးကို စားလိုက်ချင်သည့်စိတ် တဖွားဖွားဖြစ်နေ၏။ မည်မျှမြိန်ရေရှက်ရေ ဖြစ်လိုက်ပါမည်နည်း ဟူ၍လည်း သိုးကျောင်းသားဆန္ဒဖြစ်နေ၏။

“အသားဟင်းကိုမှ စားချင်တဲ့ချစ်ခြင်းဟာလည်း မသေး လှပါကလားနော်” ဟူ၍လည်း သိုးကျောင်းသားသည် မချင်မဝ ဖြစ်နေ၏။

“ဘုရင်ကြီးကလည်း အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားတယ် ... မတတ်နိုင်ပါဘူး”

သိုးကျောင်းသားသည် စိတ်ဒုံးဒုံးချလိုက်၏။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေဟူသည့်သဘော၊ သူထိန်းကျောင်းနေရတာ သိုးများထဲမှ သိုးတစ်ကောင်ကို အကြော်၊ အစာတစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး စိမ့် စားသုံးမည်သူဟူ၍ တေးထား၍ ဆန္ဒကိုထိန်းချုပ်ရန် သူကြိုးစား ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူမတတ်စွမ်းနိုင်တော့ပေ။

သူသည် သိုးတစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့ ဘာသာသူကြံစည်၊ သူ့ဘာသာသူ ကာယကံပြောက်ကျူးလွန်သည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ အကူအညီမယူ၊ ခွင့်တမပြောခဲ့။

သိုးကျောင်းသားသည် သူ့သိုးတစ်ကောင်ကို သတ်ဖြတ်လိုက်သည့်အနေအထားသည် လုံခြုံပြီဟူ၍ ထင်မှတ်နေသည်။ သူမှတစ်ပါးမည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ဟမတိုင်မီ မပြောမဆိုခဲ့သော ကိစ္စဖြစ်နေသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း မည်သူ့မျှမသိရှိဟူ၍ သိုးကျောင်းသားအထင်အရာကနေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဟုတ်လှပြီရယ်လို့ သူထင်သည်။

“ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်သတ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်၊ ငါ့ဟာငါစားလိုက်တာပဲ” ဟုလည်း စိတ်ချလက်ချရှိနေ၏။

ဪ ... မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိဟူ၍ သိုးကျောင်းသားမရိပ်မိ မသိရှိလေရောသလား။ “မင်းနားတစ်ထောင်” ဟူ၍လည်းဆိုကြသေး၊ မည်သို့များလုံခြုံမှုရှိနေမှာတဲ့လဲ၊ တစ်နေရာရာမှာ ဟာကွက်ရှိနေစမြဲ။

သိုးကျောင်းသား သိုးတစ်ကောင်သတ်ဖြတ်စားသောက်လိုက်သည် ဟူသောသတင်းသည် မြို့ရွာအတွင်းလှည့်လည်နေသောမင်းချင်းများ တစ်နည်းနည်းဖြင့်သိရှိသွားကြသည်။ မင်းချင်းများသိရှိသွားခဲ့ပြီဆိုမှတော့ သိုးတစ်ကောင်သတ်ဖြတ်စားသောက်လိုက်သည့် သတင်းသည် ပေါက်ကြားသွားပြီဖြစ်သည်။ ဘယ်မှာ

လဲလုံခြုံမှု၊ ဘယ်မှာလဲဆိုသိပ်မှု၊ ဩော် ... ဘယ်မှာလဲဆိုတိ
ကွယ်ရာ၊ မကောင်းမှုကျူးလွန်မှုသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိဟူ၍
ထပ်လောင်းဆိုရပါဦးမည်။

သိုးကျောင်းသားသည် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်
ရသည်။ သူသည် ဘုရင့်ထုတ်ပြန်ထားရှိသော တည်ဆဲအမိန့်ကို
ဆန့်ကျင်ကျူးလွန်ခဲ့သူပဲ မဟုတ်ပါလား။

“မောင်မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့တော်မှောက်ကို ရောက်
ရှိလာရတယ်ဆိုတာ သိရှိသလား”

“မင်းချင်းတို့ ခေါ်လာလို့ပါဘုရား”

“ဟာ ... မင်းချင်းတွေက ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့
မောင်းမကို ခေါ်လာရတာလဲ”

“သိုးတစ်ကောင်ကို သတ်မိလို့ပါဘုရား”

“အဲ့ဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ တိရစ္ဆာန်တွေကို မညှင်းဆဲရ၊
မသတ်ဖြတ်ရလို့ ဒီတိုင်းပြည်အတွင်းမှာ အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားတယ်
ဆိုတာ မောင်မင်းမသိဘူးလား”

သိုးကျောင်းသားသည် ဘုရင်ကြီး၏အမေးတော်ကို မဖြေ
ကြားပေ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေနေသည်။

“မောင်မင်းဟာ လူမိုက်တစ်ယောက်သက်... ကပ်ပဲ၊ ဘုရင်

ကိုယ်တိုင်မောင်မင်းကို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတာကို ဘာအကြောင်း ကြောင့် မဖြေကြားရတာလဲ”

ဘုရင်သည် ဒေါသအနည်းငယ်ထွက်ကာ မေးသည်။

“တကယ်လို့များ ဘုရားသခင်က မောင်မင်းကို အခုလို မေးလာရင် မောင်မင်းက ဘုရားသခင်ကို ဘယ်လိုပြန်လည်ဖြေကြား မှာလဲ ...”

သိုးကျောင်းသားရုတ်တရက်ပြန်လည် မဖြေကြားသေးပေ။ တွေဝေသွား၏။ မေးသင့်သော မေးခွန်းတစ်ခုပေပဲဟု သိုးကျောင်း သားသတိပြုမိလိုက်သည်။

“ဘုရားသခင်ကို ကျွန်တော်မျိုးဖြေကြားရမှာက ... အဲ ... ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်မျိုးကို မေးခွန်းမမေးခင်မှာပဲ အရှင်မင်းကြီးက ကျွန်တော်မျိုးကို သိုးတစ်ကောင်သတ်မှုနဲ့ သေဒဏ် အပြစ်စီရင်တော့မှာပဲမဟုတ်လား”

“တုတ်တယ်သေဒဏ်အပြစ်ခံရမှာပဲ”ဟု ဘုရင်က တိုတို တုတ်တုတ်ပြောသည်။ “အိပေမယ့် မောင်မင်းဟာ သေဒဏ်အပြစ် ကြောင့် သတ်လို့သေပြီးလည်း ဘုရားသခင်က မောင်မင်းကို အသက်ပြန်ရှင်လာအောင်ပြုလုပ်ပြီးမှ ပြန်မေးမှာပေါ့”

“ဟာ ... ဒီလိုဆိုရင် သေသွားတဲ့သိုးကို ပြန်ရှင်လာ

အောင် လုပ်ပြီးမှ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်မျိုးကို မေးလို့ရမှာ ပေါ့အရှင်မင်းကြီး၊ အဲ့ဒါမှပဲ သက်သေအထောက်အထားတိကျ ခိုင်လုံတော့မှာပေါ့၊ အရှင်မင်းကြီး ...”

“အဲဒါကြောင့် မောင်မင်းဖော လူပိုက်သက်သက် ဖြစ်နေ တာပေါ့၊ ပြောစရာအလျဉ်းမလိုဘူး၊ ဘုရားသခင်ဟာ သိရှိပြီးသား ပါပဲ၊ မောင်မင်းသတ်ပြတ်လိုက်တဲ့ သိုးကို အသက်ပြန်ရှင်လာအောင် ဘုရားသခင်က ကျိန်းသေပေါက်လုပ်ပေးတော့မှာပေါ့”

“အဲ ... အဲ ... အဲ ... ”

သိုးကျောင်းသားသည် ဖျတ်လက်သွက်လက်သည် ဟန်ပန်ဖြင့် ဘုရင်ကြီးသို့ လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မျိုးသတ်လိုက်တဲ့သိုးဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အသက်ပြန်လည်ရှင်လာမှတော့ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်မျိုးကို အရေးယူအပြစ်ပေးလို့ ဘယ်မှာရရှိတော့မှာလဲ၊ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ အရှင်မင်းကြီးလည်း ကျွန်တော်မျိုးသိုးကို သတ်ပြတ်မှုနဲ့ ဘယ်မှာသေဒဏ် အပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်တော့မှာလဲ။ သိုးက အသက်ပြန်ရှင်နေပြီလေ၊ မသေတော့ဘူးလေ၊ ဘယ်လို နည်းနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးကသိုးကို သတ်ပြတ်လိုက်ပါတယ်လို့ စွဲချက်နဲ့

အပြစ်ဒဏ်သေစေလို အမိန့်ချမှတ်နိုင်တော့မှာလဲ အရှင်မင်းကြီး
အမိန့်ချမှတ်နိုင်တော့မှာလဲ ...”

သိုးကျောင်းသား၏ ဆင်ခြေလျှောက်တင်ချက်ကြောင့်
ဘုရင်ကြီးမှာ သူထုတ်ပြန်ထားသော အမိန့်ကိုမနာခံဘဲ တိရစ္ဆာန်
များကို မညှင်းဆဲရ မသတ်ဖြတ်ရ ဟူသောအမိန့်ကို ဆန့်ကျင်
ကျူးလွန်ခဲ့သော သိုးကျောင်းသားအပေါ် အမျက်ပြေသွား၏။
ရာဇဏ္ဍနေ့ပင် မဆည်နိုင်ပြစ်ရ၏။

ပြူးရယ်မိသည်။ သိုးကျောင်းသား၏ ဆင်ခြေစကားဖြင့်ပင်
ပြစ်ဒဏ်ခတ်ထားခြင်းမှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးတော်မူသည်။

မုန်လူကလေး အိမ်ပြန်လာချိန်

ရှေးရှေးအချိန်ကဖြစ်သည်။ မုန် ဗုတ်သမားတစ်ဦးရှိခဲ့သည်။ ၎င်းတွင်ဇနီးရှိသည်။ သူတို့သည် အမှုန်ကြိတ်စက်ရုံ၏အတွင်းတွင် နေထိုင်ကြသည်။ အမှုန်ကြိတ်စက်ရုံသည် အရွယ်အစားသေးငယ်ပါသည်။ ချောင်းတစ်ချောင်း၏ အနီးအပါးတွင်တည်ရှိ၏။ ချောင်းထဲတွင် ငါးများနှင့် သူပြိုးသောသားများရှိနေကြသည်။ စက်ရုံအနီးဝန်းကျင်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ်ရာကောင်းသည်။

သို့ရာတွင် မုန် ဗုတ်သမားဇနီးမောင်နှံမှာမူ မပျော်ရွှင်ကြပါ။ အကြောင်းမှာ ၎င်းတို့တွင် သားသမီးတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ကလေးငယ်တစ်ယောက်လောက်လိုချင်လိုက်တာရှင်” ဇနီးသည်က ငိုရှိုက်ရင်းပြောသည်။

“မငိုပါနဲ့ မိန်းမရယ်”

ခင်ပွန်းသည်မုန် ဗုတ်သမားက ဇနီးဖြစ်သူကို နှစ်သိမ့်သည်။

“တို့မှာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ရလာအောင် ငါကြိုးစားပါ့မယ်”

ထိုနေ့ညတွင် ခင်ပွန်းသည်မုန့်ဖိုသို့ သွားသည်။

“ငါတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ အမှန်တကယ် ကလေးငယ် တစ်ယောက်မရှိလာခဲ့ရင်တောင် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ငါတို့ လုပ်လိုက်မယ်” တူ၍ ခင်ပွန်းသည်က သူ့ဘာသာသူ စိတ်ကူး နေမိ၏။

သို့ဖြင့် ခင်ပွန်းသည် မုန့်ဖိုထဲတွင် အလုပ်များနေ၏။ သူသည် ဂျုံမှုန့်များထည့်သွင်းထားသော အိတ်တစ်အိတ်ယူလိုက်၏။ ရေလောင်းထည့်လိုက်၏။ ရေနှင့်ဂျုံမှုန့်ကို ရောစပ်နယ်ဖတ်လိုက်သည်။ ယင်းသည် ရေဖြင့် ရောနှောပျော့အိနေသောဂျုံကို ဂျုံအလုံးကြီးတစ်လုံး ဖြစ်လာအောင် ပုံသွင်းလိုက်သည်။ ဆောင်းရာသီတွင် ပြုလုပ် ခုံဖော်လေ့ရှိသော နှင်းဘော်လုံးကြီးတစ်လုံးနှင့် သဏ္ဍန်တူညီ သွားသည်။

ထို့နောက် ၎င်းသည်ချင်း(ဂျင်း)ရည်ခွက်တစ်ခွက်ကို ယူသည်။ ဂျုံအလုံးကြီးထဲသို့ လောင်းချလိုက်သည်။ ဂျုံနှင့်ချင်း ရည်တို့ ရောနှောသွားကြပြန်သည်။ ၎င်းသည် ညဉ့်တစ်ညလုံး မှာပင် ဂျုံနှင့်ချင်း(ဂျင်း) ရည်ရောစပ်ပျော့အိနေသော ဂျုံအလုံး အထူးအထပ်ကို ပုံဖော်လိုက်လေသည်။ လူကလေးတစ်ယောက်၏ ချစ်ပုံရုပ်လုံးပင်ဖြစ်၏။

၎င်းသည် ဂျုံအလုံးကိုဆွဲဆန်သည်။ ခြေထောက်နှစ်ဘက်၊ လက်နှစ်ဘက်၊ ကိုယ်ထည်တို့ကို ပုံဖော်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဦးခေါင်းပိုင်းတို့ ပေါ်လွင်စွာပြုလုပ်လိုက်၏။ မျက်စိနှစ်လုံးကိုနှိပ် ကြယ်သီးနှစ်ခုဖြင့် ထည့်သွင်းပြုလုပ်သည်။ ပူရှိန်းသကြားလုံးဖြင့် အသည်းပုံသဏ္ဍာန်သေးသေးပြုလုပ်ကာ ကိုယ်ထည်အတွင်းဆို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

မုန့်ဖုတ်သမားပုံဖော်လိုက်သော ဂျုံနှင့်ချင်း(ရှင်း)ရည် ရောစပ် နယ်ဖတ်ပြုလုပ်ပုံသွင်းလိုက်သော လူကလေးအရုပ်သည် အလုံးစုံပြီးစီးပြီဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မုန့်ဖုတ်သမားသည် လူ ကလေးအရုပ်ကို မီးဖိုမီးဖြင့်အပူပေးခြောက်သွေ့သွားစေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ဖုတ်ဖုတ်သမားသည် အံသံ တစ်သံကို ကြားသိလိုက်ရသည်။ အသံသည် တိုးတိုးညှင်းညှင်းမှု ဖြစ်သည်။ စကားသံဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်အပြင်ထွက်ပါရစေ၊ ကျွန်တော်အပြင်ထွက်ပါ ရစေ၊ ဒီနေရာမှာ ပူလောင်တယ်”

စကားပီသစွာပြောလာသူမှာ တခြားသူများဟုတ်ပါရိုးလား၊ ဂျုံနှင့်ချင်းရည်ပေါင်းစပ် မီးအပူပေးပုံဖော်ထားသော လူကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သူက ဂျုံနှင့်ချင်းရည်ပေါင်းစပ်နယ်ဖတ်ပြုလုပ်ထားသော

လူကလေးကို မုန့်လူကလေး၊ တစ်နည်း ဗုန်လူကလေးဖြစ်သည်။

မုန့်ဗုတ်သမားသည် မုန့်လူကလေး ပူလောင်နေသည့် အခြေကို ရိပ်စားမိသည်။ သူသည် မုန့်လူကလေးကို ပီးဖိုအနားမှာ ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။ မုန့်လူကလေးအသက်ရှင်နေသည်ကို မုန့်ဗုတ် သမားသိရှိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

“လူကလေး”

မုန့်ဗုတ်သမားက မုန့်လူကလေးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“လူကလေး ... မင်းဘယ်သူလဲကွဲ့ ...”

“အဖေ ... ကျွန်တော်ဟာ အဖေရဲ့သားလေ ...”

မုန့်ဗုတ်သမားသည် မုန့်လူကလေးကို ဖွဲ့လိုက်သည်။

ဆိုနောက် နမ်းလိုက်လေသည်။

“အဖေရဲ့သား ... ဟုတ်လား” ...”

မုန့်ဗုတ်သမားက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲမေးပြော ပြောလိုက် သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ဘယ်လိုလဲအဖေ ... ဘယ်လို ခေါ်လဲ ... ဟင်”

မုန့်လူကလေးက မေးသည်။

“မသိသေးပါဘူးသား၊ သားကိုအမေအိမ်ကိုခေါ်သွားမယ်။

ပြီးတော့ သားအမေကို သားရဲ့နာမည်မေးပေးမယ်နော် ...”

“ဟာ ... ဒီလိုဆိုရင် မြန်မြန်သွားမယ်အဖေ၊ မြန်မြန် သွားမယ် ...”

ပြောပြောဆိုဆို မုန့်လူကလေးနှင့် မုန့်ဗုတ်သမားအဖေတို့ နှစ်ဦးမုန့်ဆိုင်ထဲမှ မြန်မြန်ထွက်လိုက်ကြသည်။ မုန့်ဗုတ်သမား၏ အိမ်သို့ရောက်ရှိသည်။

ဇနီးသည်ဖြစ်သူက အိမ်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူမသည် ခင်ပွန်းသည် မုန့်ဗုတ်သမားနှင့် ယင်း၏ဘေးတွင် မုန့်လူကလေး ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။ ဇနီးသည်သည် ပျော်ရွှင်နေသည့်အတွက် ကြောင့်လည်း လက်ခုပ်တီးမိသွားသည်။

“အဲ ... အဲ ... နောက်ဆုံးတော့ ... နောက်ဆုံး တော့ ... ကျွန်မဟာ ကျွန်မရဲ့ ရင်သွေးရင်နှစ်ကို ကျွန်မရရှိ လိုက်တာပဲနော် ... ရရှိလိုက်တာပဲ။ ကျွန်မလေ လူကလေးကို “ချင်း”လို့ပဲ ခေါ်လိုက်တော့မယ်။ ဘာကြောင့်များလဲလို့ လူကလေး ရဲ့အရောင်အသွေးဟာ ချင်းစိမ်းတက်အရောင်အသွေးနဲ့ ထပ်တူ ထပ်မျှလိုဖြစ်နေလို့ပါ။ တူနေလို့ပါ။”

နောက်တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။ “မုန့်လူကလေး”ကို ကျောင်းသို့ခေါ်သွားသည်။ ကျောင်းအပ်လိုက်သည်။ ကျောင်းဝ

စာကံပြီး နောက်ရက်များတွင် မုန့်လူကလေးသည် အလွန်ပျော်ရွှင်နေသည်။

တစ်နေ့ သောအခါတွင်ဖြစ်သည်။ “တော်မိ” အမည်ရှိ ကျောင်းသားတစ်ဦးသည် မုန့်လူသားလေးကိုသွားပြီး ကိုက်လိုက်လေသည်။ “တော်မိ” သည် ဆိုးသွမ်းသောကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း ပြုမူနေထိုင်တတ်သည်။

“အို ...”

မုန့်လူကလေး အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားရသည်။ ယင်း၏ လက်ကို တော်မိက ဆိုက်လိုက်သည့်အတွက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

“မင်းရဲ့လက်က ချင်းနဲ့လုပ်ထားတဲ့မုန့် ကိုကိုက်စားရတဲ့ အရသာနဲ့ အတူတူပါပဲလားကွာ”

“တော်မိ” က ပြောပြောဆိုဆို မုန့်လူကလေး၏ လက်ကို ထပ်မံ၍ သွားဖြင့်ကိုက်လိုက်ပြန်သည်။

မုန့်လူကလေးသည် မည်သို့မျှ တုန်ပြန်မပြောဆိုနိုင်တော့ပေ။ ၎င်းသည် အိမ်သို့ အပြေးအလွှား ပြန်သွားသည်။

“အံ့မယ်လေး ...”

မုန့်လူကလေးသည် ထိခတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။ မောင်မှတ်စွာ မိုးသည်းထန်စွာ စတင်ရွာချလိုက်သည့်အတွက်

ဖြစ်သည်။ မုန့်လူကလေး မိုးမိသွားသည်။ မုန့်လူကလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဂျုံနှင့်ချင်းရည် ရောစပ်နယ်ဖတ်ကာ လူ တစ်ယောက်ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ပုံဖော်ထားသည့်အနေအထား မဟုတ်ပါလား။ ယခု မိုးရေပိုသွားပြီ။ လူပုံမုန့်လူကလေးပုံပန်းသည် ပျက်ယွင်းသွားသည်။ တကယ့်တကယ်တွင် လူကလေးသွင်ပုံဖော် ဂျုံအထူအထည်သည် မိုးရေကြောင့် စိမ့်ပျော့အိသွားသည်။ အိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် မုန့်လူကလေးပုံပန်းသည် ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ ဦးစွာပထမတွင် မုန့်ဖုတ်သမား မုန့်ဖိုအတွင်းတွင် မုန့်လူလေးအသွင် ပုံမဖော်မီ ဂျုံအလုံးကြီးတစ်လုံးအတိုင်း ဖြစ်သွား ပေသည်။

ဂျုံအလုံးကြီးအိမ်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါတွင် ဦးစွာတွေ့ မြင်သိရှိလာသည့်သူမှာ မုန့်လူကလေး၏မိခင်ပဲဖြစ်သည်။

“ဖြစ်ရလေ ... ဘယ်နှယ် ... ဘယ်နှယ် ဂျုံအလုံးကြီး ဖြစ်သွားရပါလိမ့်သားရယ် ... ဖြစ်သွားရပါလိမ့် ...”

အမေသည် ပြောပြောဆိုဆို ငိုသည်။ ကျောင်းသို့သွား သည့်အခါက မုန့်လူကလေးသည် ပြကတေ့အတိုင်းပဲဖြစ်သည်။ အခု မိုးထဲလေထဲမှာ ကျောင်းက အိမ်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည့် အခါမှာ မုန့်လူကလေးတစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်မဟုတ်တော့

ပေ။ ဂျုံအလုံးကြီးတစ်လုံးအသွင် ဖြစ်တည်နေပါပကောလား၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။

အမေမျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျသည်။ အမေမျက်ရည် ပေါက်များသည် ဂျုံအလုံးကြီးပေါ်သို့ ကျနေသည်။

“အမေရယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုယ်အလုံးကြီးပေါ်တည့်တည့်မှာ ဝိုင်မနေပါနဲ့ အမေရယ်”

မုန့်လူကလေး ဂျုံအလုံးကြီးက အမေ့ကိုအရေးတကြီး ပြောလိုက်သည်။

“အို ... သာဖြစ်လို့လဲသား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အမေက အမောတကောမေးမြန်းလိုက်သည်။ သား အတွက် ကျလာရသောမျက်ရည်ကိုပင် သားက အကန့်အသတ် ပြုနေပါပကောလား၊ ဘယ်နှယ်ပါလိမ့်။

“အပေါင်နေရင်တော့ ကျွန်တော့်အနီးအနားမှာ မဝိုင်ပါနဲ့ဗျာ”

မုန့်လူကလေးဂျုံအလုံးကြီးက ထပ်မံပြောလာသည်။

“အမေမျက်ရည်တွေ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်ကျနေရင်လေ၊ အခုကျွန်တော်အလုံးကြီးက ထပ်မံပြောလာမည်။

“အမေမျက်ရည်တွေ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်ကျနေရင်လေ၊

အခုကျွန်တော်အလုံးကြီးဖြစ်နေပြီလေ၊ မျက်ရည်တွေထပ်ကျလာရင်

ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂျုံအလုံးကြီးဟာ အလုံးကြီးကနေ အမေ့ပျက်ရည်
တွေကြောင့် အလုံးကြီးဟာ ပိုပိုပြီးနူးအိသွားပြီး အပိုင်းပိုင်းအပြတ်
ပြတ်ဖြစ်သွားကြမဲ့အခြေရောက်သွားမယ် ... အဖေ၊ အဲ့ဒီကြောင့်...”

“သြော် ...”

အမေနားလည်သိရှိလိုက်သည်။

“ငါ့သားမှာမှ အဲ့ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဖြစ်ရတယ်လို့ ကွယ်”

အမေယူကြိုးမရ ဖြစ်ရသည်။

“သားရယ် ဒီကိုလာ ...”

ဒီတစ်ကြိမ်တွင် မုန့်လူကလေးဖြစ်ရပ်ကို ကြေကွဲခံစား
နေရသူမှာ အဖေမုန့်ဖုတ်ခမားဖြစ်သည်။ သူသည် ကလေး
တစ်ယောက်လိုချင်နေသော ဇနီးသည်၏ အလိုဆန္ဒကိုပြည့်ဝစေရန်
ပုံဖော် ပြည့်စွမ်းနိုင်ခဲ့သူပဲဖြစ်သည်။ ဂျုံနှင့်ချင်းရည်ကို ရောစပ်နှယ်ဖတ်
ကာ မုန့်လူကလေးကို လူကလေးတစ်ယောက်နှင့် နီးစပ်တူညီစေရန်
အားထုတ်ခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။ ယခု သူပုံဖော်ခဲ့သော မုန့်လူကလေး
တွင် သို့နှယ်ချို့ယွင်းသွားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို သူသည်လည်း သူ့ဇနီး
သည်ကဲ့သို့နှယ် ခံစားနေရသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ယခု သူသည်
သားမုန့်လူကလေးကို သူ့အပါးသို့ ခေါ်ယူလိုက်သည်။ ပြီး ..
သူသည် သားမုန့်လူကလေးကို စေ့စပ်စွာ ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

“မှန်းဝမ်း ... သား”

အဖေသည် သားဖြစ်သူ၏ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေကို နားလည်သိရှိလိုက်သည်။ ထင်သာမြင်သာဖြစ်ပေါ်နေသည့်အတွက်ကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။

“သား စိတ်ဓာတ်ကျပသွားနဲ့”

အဖေမှန်ဖုတ်သမားက သတိပေးသလိုပြောသည်။

“အဖေ ... သားမှန်လူကလေးကို ထပ်ပြီးကောင်းမွန်လာအောင်ပြုပြင်ပေးပါမယ်။ သားဟာလှလာချောလာမှာပါကွဲ့ ...”

အဖေက ပြောပြောဆိုဆို မှန်လူကလေး၏ကိုယ်ထည် ဂျုံအလုံးကြီးထဲမှာ မိုးရေများကို ညှစ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဂျုံအလုံးကြီးထဲတွင်မိုးရေများသန့်သွား၏။ ဂျုံချည်းသက်သက်သာကျန်ရှိနေ၏။

အဖေမှန်ဖုတ်သမားသည် မှန်လူကလေး၏ ဂျုံအလုံးကြီးကို လူကလေးတစ်ယောက်၏ သွင်ပြင်အနေအထားနှင့်အညီ ပြန်လည်၍ပြုပြင်တည့်မတ်ရန်ဆောင်ရွက်သည်။

ထိုနေ့ညတွင် အဖေ၊ အမေနှင့် မှန်လူကလေးတို့ သားအမိသားအဖသုံးဦးသည် အိပ်ရာထဲမှာပင်အတူ အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

“အဲပေ ... ကျွန်တော်မိုးမိလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးတွန့်ရှုံ့သွားပြီး ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်သွားရတဲ့အထိတောင် ဖြစ်ရသတဲ့လား။ အဲ့ဒီတာဖြစ်လို့ များလဲအမေ၊ ဘာဖြစ်လို့များလဲ...” ဟုမုန့်လူကလေးက သိရှိချင်သည့်စိတ်ကြီးစွာမေးမြန်းလိုက်သည်။

သို့ဖြင့် အမေသည် မုန့်လူကလေးက သိရှိလိုသည်တို့ကို ပွင့်လင်းစွာပြောပြသည်။ မတိမ်မတုတ်ပေ။

“အဖေနဲ့အမေတို့မှာ သားလည်းမရှိဘူး၊ သမီးလည်းမရှိဘူး။ အဲ့ဒီတော့ သားလည်းလိုချင်တယ်၊ သမီးလည်းလိုချင်တယ်။ ဒီပေမဲ့ သားလည်းမရဘူး၊ သမီးလည်းမရဘူး။ အဲ့ဒီတော့ အဖေကြေကွဲရတာပေါ့သားရယ်၊ အမေရဲ့အဖြစ်ကိုသားရဲ့အဖေက မကြည့်ရက်ဘူးလေ၊ အဲ ... သားရဲ့အဖေက မုန့်ဖုတ်အလုပ်သမားတစ်ဦးကွဲ့၊ အဲ့ဒီတော့ အမေဝမ်းနည်းပူဆွေးနေတာကို သားရဲ့အဖေက မကြည့်ရက်ဘူးလေ၊ ဂုံ့မုန့်နဲ့ရေ၊ ပြီးတော့ ချင်း(ဂျင်း)ရည်တို့ကိုရောစပ်တယ်။ ဂုံ့မုန့်ပျော့အိလာတဲ့အခါမှာ အဲ ... လူကလေးရဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကို အသေအချာပုံဖော်တာပဲကွဲ့၊ ပြီးတော့ မုန့်ဆိုင်ထဲမှာ ထည့်သွင်းပြီး အပူပေးလိုက်တာပါပဲ၊ ဒီပေမဲ့သားရယ်”

အမေက ရှည်စေးစွာလုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြောဆိုလာခဲ့ပြီးကာမှ ဆက်လက်၍ မပြောမဆိုထွက်၊ မပြောမဆိုရက်... ည့်အဖြစ်ခံစား

လာခဲ့ရသည်။ အံတန်ကြာမျှ တိုးတိတ်ငြိမ်သက်နေမိသည်။ စကားဆက်။

“အမေ ... အမေ ... အမေ ...”

မုန့်လူကလေးက သူ့အမေကို သတိပေးလိုက်သည့်နှုတ်ချေချာသည်။

“အမေကလည်းလေ ဘာဖြစ်လို့ဆက်မပြောတော့တာလဲ”

“သား ... အမေ ... သားကိုဆက်ပြီးမပြောရက်တော့လို့ပါ”

မုန့်လူကလေးအခိုက်အတန့်မျှနှုတ်ဆိတ်သွားမိသည်။ အမေကဘာဖြစ်လို့မပြောရက်တာလဲ၊ ဘာကိုမပြောရက်တာလဲ” ဟု မုန့်လူကလေးအပြေးအလွှားတွေးနေသည်။

“အမေ ...”

“သား ...”

“အမေ ... သားကိုပြောရရာတွေရှိနေပါသေးတယ်၊ ဟုတ်ဘူးလား ... အမေ ...”

မုန့်လူကလေးက အမေ့ကိုမေးမေးပြောပြောပြုသည်။ အမေခေါင်းကိုဖြည်းလေးစွာညိတ်သည်။ “ဟုတ်တယ်သား” ဟု အမေက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီဖြင့်ရင် ပြောစရာရှိတာ ပြောလေအမေ ...”

မုန့်လူကလေးက တိုက်တိုက်တွန်းတွန်းပြုလိုက်သည်။

“အင်းပါ ...”

အမေက မပြောရက်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ အမေစဉ်းစားနေသည်။

“ပြောပါအမေ့...”

“အေးလေ ... ပြောရမှာပေါ့”

အမေက ပြောပြောဆိုဆိုခေါင်းတညိတ်ညိတ်ရှိနေ၏။ အမေစိတ်လျော့လက်လျော့ပြုလိုက်၏။

“ဒီလိုကွယ်”

အမေသက်ပြင်းရှည်ချလိုက်သည်။

“သားဟာ လူကလေးရယ်လို့ အမေနဲ့အဖေက ချစ်စနိုးသတ်မှတ်ချစ်ခင်နေကြပေမဲ့ တကယ့်တကယ်မှာ သားဟာတခြားအိမ်ထောင်စုတွေက သားယောက်ျားကလေးတွေနဲ့ အလျဉ်းမတူလူးကွဲ့၊ အဲ့ဒါပဲ၊ သားကိုဆက်ပြီး မပြောရက်တာအဲ့ဒါပဲကွယ်။ သားဟာ ရှိရယ်၊ ရေရယ်၊ ချင်း(ဂျင်း)ရည်ရယ် ရောစပ်အပူပေးပုံဖော်ထားတဲ့ မုန့်လူကလေးကွဲ့”

ထိုညတွင် မုန့်လူကလေးသည် အဖေ၊ အ...တို့နှင့်အတူ

တစ်အိပ်ယာထဲတွင် အတူအိပ်ယာဝင်နေသော်ငြား၊ အလွန်ကြေကွဲ
စွာရှိနေသည်။ မမေ့ထံမှသူသည် အခြားလူကလေးများနှင့်မတူ၊
သူသည် မုန့်လူကလေးတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်စသည်စသည်ဖြင့်
သိရှိလိုက်ရပါပကောလား။

မုန့်လူကလေးက သူ့ကို ဂျုံ၊ ရေနှင့်ချင်း(ဂျင်း)ရည်တို့
ဖြင့်ပုံဖော်ပြုပြင်ထားရှိသည့် အဖြစ်ကို မလိုလားနိုင်ပေ။ သူ့အား
ဂျုံနှင့်အခြားအရောအစပ်များဖြင့် ပုံသွင်းထားရှိသည့်အဖြစ်ကို
သူ့အလိုမရှိပေ။ သူ့မနှစ်သက်ပေ။ သူ့အလိုရှိနေသည်မှာ သူ့ကို
အခြားသောအိမ်ထောင်စုမှ ယောက်ျားကလေးများကဲ့သို့ ပကတိ
အသားအရေဖြင့်ဖွဲ့စည်းပုံဖော်စေလိုပေသည်။ ယခုမူ သူ့ဖြစ်စေချင်
သည်နှင့်တခြားစိဖြစ်သည်။

“ငါအိမ်မှာမနေချင်တော့ဘူး၊ ထွက်ပြေးမယ်”

မုန့်လူကလေးသည် တစ်ထိုင်တည်းဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်
သည်။ သူသည် အိတ်တစ်အိတ်ကဲ့သို့ ပန်းသီးသုံးလုံးနှင့် လိမ္မော်
သီးနှစ်လုံးကိုထည့်သွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် နေအိမ်၏အနောက်
ဘက်တွင်တည်ရှိနေသော သစ်ပင်ကြီးအတွင်းသို့ဝင်ရောက်သွားသည်။

ညဉ့်အချိန်ဖြစ်နေသည်က တစ်ကြောင်း၊ သစ်တောကြီး၏
အနေအထားသစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ဖြင့် အုပ်ဆိုင်းဖုံးလွှမ်းနေသည်

ပုံပန်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ သစ်တောကြီးအတွင်း၌ မှောင်နေမည်း
နေပါသည်။

မုန့်လူကလေးသည် ငှက်တစ်ကောင်နှင့်တွေ့သည်။ ဇီး
ကွက်ဖြစ်သည်။ ညဉ့်ပျော်ညဉ့်ငှက်ဖြစ်သည်။ အရွယ်အစားအားဖြင့်
ကြီးသည်။

“ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သွားဘယ်လာမလို့လဲ လူကလေး”

ဇီးကွက်က မုန့်လူလေးသို့ မေးသည်။ မေးစရာဖြစ်လာ
ရသည်။ ညဉ့်အချိန်မတော်ကြီးဖြစ်သည်။ နေရာမှာလည်း တော
အတွင်းတွင် ဖြစ်သည်။ မှောင်မိုက်နေသည်။ သည်ကဲ့သို့နှယ်
ဝန်းကျင်အတွင်းတွင် ဇီးကွက်ကြီးတစ်ကောင်သည် မုန့်လူကလေး
ကိုတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“အို ... ဇီးကွက်ကြီးပါလား”

မုန့်လူကလေးက အသိအမှတ်ပြုစွာပြောသည်။

“ဇီးကွက်ကြီးရယ် ကျေးဇူးပြုပါ။ ကျွန်တော်လောလော
ဆယ်မှာ သိပ်ချမ်းနေတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ဆာလည်းဆာနေတယ်၊
ကျွန်တော်ဟာ ဇီးကွက်ကြီးရဲ့ အမွေးအတောင်အောက်မှာ အချမ်း
ပြေအောင်ခိုဝင်ခွင့်ပြုပါလားခင်ဗျာ ...”

ဇီးကွက်ကြီးရုတ်တရက်စဉ်းစားဟန်ပြုနေသည်။

“ဒုက္ခသည် တစ်ယောက်ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်”

ဇီးကွက်ကြီးသည် မုန့်လူကလေးကို အကဲခတ်နေသည်။

“အင်း ... အချိန်ကလည်းညဉ့်အချိန်၊ ရာသီကလည်း အေးပြတဲ့ရာသီ၊ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ခရီးထွက်လာတဲ့သူဆိုတော့ သူချမ်း နေတာအမှန်ပဲဖြစ်မယ်။ သူ့ခွင့်တောင်းနေတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်လေ။ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကလည်း ကိုက်ညီနေတယ်”

“ကောင်းပြီလေလူကလေး”

ဇီးကွက်ကြီးစိတ်ဒုံးဒုံးချလိုက်ဟန်ရှိသည်။ တစ်ဖက်သား တွင်လိုအပ်ချက်ရှိနေသည့် အခိုက်အခါတွင် မိမိသည်လည်း အကူအညီပေးနိုင်သည်အထိ အထူးတိုက်ဆိုင်နေသည့်အခါ လိုက်လံစွာ တူညီမှုပြုလိုက်ရုံတစ်ပါး အခြားမရှိပါပေ။

“ဦးရဲအဖွဲ့အတောင်အောက်မှာ လူကလေးဝင်ရောက်နား ခိုလှဲ” ဟုခွင့်ပြုသည်။ ဇီးကွက်ကြီး၏ အဖွဲ့အတောင်အောက်တွင် နေနေရသည်မှာ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိလှသည်။ အအေးဒဏ်ကို အတာအတွယ်ပေးနိုင်သည်။

“အချမ်းပြေသွားတာပဲ” ဟု မုန့်လူကလေးကျေနပ်နေမိသည်။ ဇီးကွက်ကြီး၏ နွေးထွေးသော အဖွဲ့အတောင်အောက်မှာပင် မုန့်လူကလေးစိတ်ချလက်ချအိပ်ပျော်သွားသည်။ ချမ်းနေ

ဆာနေသည်တို့ကိုလည်း သတိမရှိတော့ပါပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ချိန်ခါသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မုန့်လူကလေးအိပ်ယာမှ နိုးလာသည်။ ညဉ့်ကကောင်းစွာအိပ်စက်ခဲ့ရသဖြင့် လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိနေ၏။

“ဪ ... လူကလေးနိုးလာပြီ”

ဇီးကွက်ကြီးသည် တစ်နေရာသို့ အားပြုပျံသန်းရန် လှုပ်ရှားပြင်ဆင်နေသည်။

“ဇီးကွက်ကြီး ... ဘယ်ကိုပျံသန်းသွားမှာလဲ”

မုန့်လူကလေးက ကောက်ကာင်ကာ မေးသည်။

“ကျွန်တော်နဲ့နံနက်ခင်းမှာ စကားစပြည်ပြောကြဆိုကြရအောင်လား၊ ဇီးကွက်ကြီး” ဟု မုန့်လူကလေးက လိုလိုချင်ချင်ပြောလိုက်သည်။ “ညဉ့်တိုးကလည်း ကျွန်တော်က ချမ်းတချမ်း၊ ဆာကဆာနဲ့ အဲ့ဒါနဲ့ဇီးကွက်ကြီးရဲ့ အမွှေးအတောင်အကြိုအကြားမှာခိုလှုံပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့တာပါပဲ၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်”

“မုန့်လူကလေးနဲ့ စကားထိုင်ပြောနေဖို့ ငါ့မှာအချိန်မရှိဘူး”

ဇီးကွက်ကြီးက ကိုဟိုပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

“အို ... ဘာဖြစ်လို့ ... ” ဟု မုန့်လူကလေးက

အံ့အားသင့်သည့်ဟန်ဖြင့် မေးသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မုန့်လူကလေး”

ဇီးကွက်ကြီးကအေးဆေးစွာ ပြောလာသည်။

“ငါဟာ ညမှာကျက်စားတဲ့ငှက်အမျိုးအစားကွဲ့၊ ညမှာပဲ

အစာထွက်ရှာစားသောက်တယ်။ ညမှာပဲ ကျက်စားတယ်။ နေ့

ရောက်လာရင် ငါ့နေရာငါ့အိပ်ယာဆီ ငါ့ပြန်သွားရတယ်ကွဲ့ မောင်

မုန့်လူကလေးရဲ့၊ ငါတို့ဇီးကွက်တွေဟာ ညဘက်မှာ မအိပ်ကြ

ဘူး၊ အဲ ... နေ့ဘက်မှာ အိပ်ကြတယ်လေ”

ပြောပြောဆိုဆို ဇီးကွက်ကြီးသည် မုန့်လူကလေး၏

အပါးမှ သုတ်ကနဲထ ပြန်သွားသည်။ မုန့်လူကလေးသည် ထပ်မံ

၍ တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူတစ်ညတာ နွေးထွေးစွာ

တည်ခိုနိုင်ရန် ခွင့်ပြုခဲ့သော ဇီးကွက်ကြီးသည် ယခုတော့ ဘယ်ဆီ

ဘယ်ဝယ်သို့ ပျံသန်းသွားရောက်နေသည်ကို မုန့်လူကလေး မမှန်း

မဆတတ်စွမ်းနိုင်တော့ပေ။

ထိုနေရာမှ မုန့်လူကလေးလှည့်ထွက်လာခဲ့၏။ ညဉ့်တစ်

ညဉ့်လုံးဇီးကွက်ကြီးနှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့သောနေရာသည် သူ့နောက်

ပါးဝယ် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူသည် လှမ်းဝေးသောနေရာတစ်နေရာသို့

သို့သော် အဘိုးအိုသည် ဒီအသက်ဒီအရွယ်ကြီးကျရောက်
 လာကာမှ ကွယ်နေကာနေသော တောင်မြင့်ကြီးနှစ်လုံးကိုလက်ရှိ
 နေရာမှသည် နေရာတစ်နေရာတို့သို့ ရွှေ့လိုက်မည်ပြောင်းလိုက်
 မည်ဟူသော ကြံရွယ်ဆုံးဖြတ်မှုသည် သူတစ်ယောက်တည်းထီး
 ထီးဖြင့် အင်အားသုံးဆောင်ရွက်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်တူ၍လည်း အခြေ
 အနေနှင့် အချိန်အခါကို သတိပြုမိလာသည်။ စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြတင်း
 မာသော်ငြားကိုယ်ကာယအနေအားဖြင့် သက်လုံပြည့်ဝစွာ မစွမ်း
 ဆောင်နိုင်သည့် အဖြစ်ကိုလည်း အဘိုးအိုသည် သိရှိနေပြီဖြစ်သည်။
 အသက်ကိုးဆယ်ရှိနေမှတော့ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါလာနိုင်မည့်
 အဖြစ်မှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပါပဲအဘိုးရယ်။

ညိုဖြင့် အဘိုးအိုသည် ငိသားစုဝင်များသို့ သူ၏ ကြံရွယ်မှု
 ဆုံးဖြတ်မှုများကို အပြည့်အစုံဖွင့်ဖာပြောပြသည်။

“တို့နေနေသမျှ ကာလတစ်လျှောက် ဒီတောင်ကြီး
 နှစ်တောင်က ဒီလိုပဲရှိနေကြမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် အဘိုးအိုတောင်ကြီးနှစ်
 တောင်ကို ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ချင်တာပါပဲ” ဟု အဘိုးအိုက နိဒါန်းချီ
 ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ဒီလိုနဲ့တစ်သက်လုံးနေလာခဲ့တဲ့
 ဥစ္စာများမှာ အခုမှပဲ တောင်နှစ်လုံးကြောင့် မြောက်ဘက်အခြမ်းက

မြင်ကွင်းမြင်ကွက်တွေကို မမြင်ရဘူးကွယ်နေသလေးဘာလေးနဲ့”

အဘိုးအို၏ ညီအလတ်ဖြစ်သူက ကောက်ကာငင်တာပြော
သည်။ အဘိုးအိုက ညီအလတ်သို့ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုမပြောရဘူးကွဲ့၊ သိတဲ့အချိန်မှာသာထလုပ်လိုက်
နောက်ကျတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး” ဟုအဘိုးအိုက ဟန်လိုက်သည်။
ညီအလတ်အတွန့် မတက်တော့။

“တောင်နှစ်တောင်စလုံးကို ဒီနေရာကနေ တစ်နေရာကို
ရွှေ့လိုက်မယ်ဆိုတာ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူးအဘိုး”

မြေးများအနက်မြေးတင်ဦးက ငယ်ရွယ်သူပီပီ ပြောချ
လိုက်သည်။

“စစ်မရောက်ခင် မြားမကုန်ချင်စမ်းနဲ့”

အဘိုးအိုက တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

“လုပ်ကြည့်ပါအုံး၊ မလုပ်ခင်က အခက်အခဲတွေကို တွေး
ပူစိုးရိမ်ပြီး အားကုန်နှင့်နေတာကိုး”

မိသားစုအသိုက်အဝန်းအတွင်းတွင် အဘိုးအိုသည် အသက်
အကြီးဆုံးလည်းဖြစ်နေ၊ မိသားစုများ၊ ဆွေမျိုးများ၏ချစ်ကြောက်
ရိုသေမှုလည်းရရှိနေသူဖြစ်သည်။ သူ၏ဆန္ဒ၊ သူ၏စကားကို အကြာ
အရှည်မလှန်ရဲကြ၊ ဩဇာရှိသူပဲဖြစ်သည်။

“ကဲ ... အားလုံးပဲဟေ့ ပေါက်တူးတွေ၊ ဂေါ်ပြားတွေ စုကြ၊ အများကြီးလိုအပ်တယ်။ ရှိတဲ့အိမ်တွေမှာငါးကြ၊ မရှိရင်လည်း ဝယ်ယူကြ”

အဘိုးအိုက တောင်နှစ်လုံးရွှေ့ရာတွင် လိုအပ်မည့်အထောက် အကူပစ္စည်းအမျိုးအစားများကို အကြမ်းဖျင်းမျှပြောလိုက်သည်။

“မြေကြီးတွေသယ်သွားဖို့ခြင်းတောင်းတွေလည်း များများ လိုတယ်” အဘိုးအိုက ဩဇာရှိသူပီပီသူ၏မိသားစုဝင်များ၊ ဆွေမျိုးများက သူညွှန်ကြားပြောဆိုသည်ကို လိုက်နာသည်။ လုပ်ငန်း စတင်နိုင်ခဲ့သည်။ တောင်နှစ်လုံးကာလကြာရှည်ကြာမြင့်စွာ ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် မားမားမတ်မတ် တည်တံ့နေခဲ့ကြသော်ငြား အဘိုးအို၏ အသိုင်းအဝိုင်းမိသားစုဝင်များ၊ ဆွေမျိုးများတို့၏ ပေါက်တူးအချက် ပေါင်းများစွာ၏ အားသည် တောင်နှစ်လုံး၏မြေစိုင်းမြေခဲများကို ပဲ့ရွဲပြိုပျက်စေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

သို့ပင်သို့ငြားလည်း နှစ်ပေါင်းရှည်ပြိုင်စွာတည်ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုတောင်ပြင်နှစ်လုံးအနေဖြင့်မူ မည်သို့မျှ အရာမထင်ခဲ့ပေ။ “ဟား... ဟား... ဟား...” ဟူ၍ ထိုတောင်ပြင်နှစ်လုံးရယ်မောနိုင်စွမ်းရှိခဲ့သလျှင် မိုးမခန့် ရယ်မောလိုက်မည်မှာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ပေါက်တူးထိုးမှက်တူးဆွဲချက်ပေါင်း အရေအတွက်ဘယ်လောက်ပဲများများ

လောင်းဖြစ်လာသည်။ ရေပူကို ကိုယ်ပေါ်လောင်းချလိုက်သည်မဟုတ်
လား။ အချမ်းပြေသွားသည်မှန်သည်။

သို့သော် မုန့်လူကလေးတွင်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ အနေ
အထားဖြစ်လာ၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ရေပူလောင်းချလိုက်သော
ကြောင့်သူ၏ဖွဲ့စည်းထားသော ချုံအထူအထွယ်မှာ အပိုင်းပိုင်းအစိတ်
စိတ်ဖြစ်သွား၏။ သူ၏ဖွဲ့စည်းထားရှိမှုပုံပန်းသိသာစွာပျက်ယွင်း
သွား၏။ လူကလေးတစ်ယောက်အသွင်ပုံဖော်ထားရှိခဲ့သည့်အနေ
အထားသည်လည်း မကျန်ရှိတော့ပေ။ ဪ... မုန့်လူကလေး
နှယ်ထိုင်နေရင်အကောင်းသား၊ ထသွားမှကျိုးမှန်းသိဆိုသလိုပါပဲ
လေ။ ချမ်းလှတယ်ဆိုပြီး အချမ်းပြေအောင် ရေပူနဲ့လောင်းချိုး
လိုက်တော့ ဂျုံနဲ့ပုံဖော်ထားရှိတာတွေ ဟိုတစ်ခါတစ်စ ဟိုတစ်
ပိုင်းခါတစ်ပိုင်း အကွဲကွဲအပြားပြားဖြစ်ကုန်ကြတော့တာပေါ့။ ဂျုံမှုန့်
အပေါ်ရေအပူလောင်းချမှတော့ ပင်ကိုယ်သဲဘာဝကိုက ပျော့ပျော့
အိအိဖြစ်နေတဲ့ ဂျုံဟာတစ်ခါတည်းအခြေပျက်အနေပျက်ဖြစ်သွား
ရတာ ဘာဆန်းသမိုပါလဲ။

လူကြီးသည် ဟိုဟိုဒီဒီပြန်ကြနေသော ဂျုံမှုန့်အစအန
များကို သိမ်းကြုံးစုစည်းလိုက်သည်။ ဂျုံအလုံးကြီးတစ်လုံးဖြစ်လာ
သည်။ ၎င်းဂျုံအလုံးကြီးကို အလိပ်တစ်လိပ်ဖြစ်လာစေရန် လိပ်

လိုက်သည်။ ဂျုံအလိပ်တစ်လိပ်ကြီးဖြစ်လာသည်။

ထိုလူကြီးသည် ဈေးထဲသို့ သွားသည်။ ဂျုံအလိပ်ကြီးကို ဆိုင်များသို့ လိုက်ရောင်းသည်။

“ဘာရောင်းမလို့လဲ”

“ဂျုံလိပ်ဗျာ၊ ဟောဒီကျုပ်လက်ထဲက ဂျုံလိပ်”

ဆိုင်ရှင်၏အမေးကို လူကြီးသည်တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောသည်။

“ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာလဲ”

ဆိုင်ရှင်သည် လူကြီး၏လက်ထဲမှ ဂျုံလိပ်ကို အကဲခတ်ကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဝယ်ယူလိုက်ရန်သင့်သည်ဟူ၍ သဘောရရှိစွာရောင်းနိုင်မည့်ဈေးကို မေးမြန်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လူကြီးက ရောင်းနိုင်မည့်ဈေးကို ပြန်ကြားသည်။ ဆိုင်ရှင်ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။ ရောင်းဈေးသည်ပြင့်နေသည့်အတွက်ဖြစ်သည်။ ဈေးညှိ၍မရ။

“ဒီဈေးနဲ့တော့ မယူနိုင်ဘူး”

ဆိုင်ရှင်၏ စကားအဆုံးသတ်ကိုပင် နားထဲသို့ မဝင်မိသည်ဟုထင်ရ၊ လူကြီးသည်ဆိုင်ရှင်ရှေ့မှ ချာကနဲလှည့်ထွက်လိုက်သည်။ နောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့၊ တစ်ဆိုင်ပြီးတစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ဈေးမတည့်။

လူကြီးသည် ဂျုံလိပ်ကို ကိုင်ရင်းစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဈေးရုံထဲမှ ပြန်အထွက်တွင် မုန့်ဖုတ်သမားနှင့်တွေ့သည်။ ထိုသူ

သည် မုန့်လူကလေး၏ ဖခင်ဖြစ်ခဲ့သူတည်း။

မုန့်ဗုတ်သမားသည် လူကြီး၏ လက်ထဲမှ ဂျုံလိပ်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူလိုချင်သည်။ သို့ဖြင့်ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူ၊ ရောင်းလိုသူနှင့် ဝယ်လိုသူ၊ ရောင်းချင်သူနှင့်ဝယ်ချင်သူ နှစ်ဦးသားအပေးအယူမှုတသွားကြသည်။ မုန့်ဗုတ်သမားသည် သူဝယ်ယူလိုက်သော ဂျုံအလိပ်သည် သူပုံဖော်ခဲ့သော သူ၏သား မုန့်လူကလေးတဖြစ်လဲ ဂျုံအလိပ်ကြီးဖြစ်နေမှန်း အမှန်တကယ် မသိရှိရှာပါပေ။ သူသည် မုန့်ဗုတ်သမားတစ်ဦးပီပီ ဂျုံအလိပ်ကြီး ကိုတွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ပါဝင်စားသွားသည်။ ဂျုံအလိပ်ကြီး ကိုလိုလိုချင်ချင်ရှိနေ၏။ ဂျုံအလိပ်ကြီးကို ရေနှင့်နယ်ဖတ် အချိုအမွှေး အရသာအရောအစပ်များ ထည့်သွင်းကာ မုန့်ဖိုထဲသို့ ထည့်သွင်း ကာဗုတ်လိုက်ပါလျှင် ယူ၍မုန့်ဗုတ်သမားသည် သူ့ကျွမ်းကျင်ရာနှင့် အပ်စပ်မှုကို တွေးကာ ဂျုံအလိပ်ကြီးကို လူကြီး၏ လက်ထဲတွင် တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် လိုချင်လှသည်စိတ်ထိန်းမရသိမ်းမရဖြစ်လာ သည်။

မုန့်ဗုတ်သမားသည် ဂျုံအလိပ်ကြီးပိုင်ရှင်လူကြီးနှင့် အရောင်းအဝယ်စကားအနည်းအပါးမျှသာဆိုရုံမျှဆိုပြီး အရောင်း အဝယ်တည့်သွားသည်။ မုန့်ဗုတ်သမား၏ လက်ထဲသို့ မုန့်အလိပ်

ကြီးရောက်ရှိလာသည်။ ၎င်းသည်အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်လာသည်။

“ဟေ့ ... ဂျုံအလိပ်တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ပါလား” ဟူ၍ မုန့်ဖုတ်သမား၏ဇနီးသည်က ပြောပြောဆိုဆိုဆီးကြိုသည်။ မုန့်ဖုတ်သမား၏ လက်ထဲမှ ဂျုံအလိပ်ကြီးကို သဘောကျစွာလှမ်းယူသည်။

“ရှင်ဝယ်ခဲ့တာလား” ဟူ၍လည်း ဇနီးသည်က စစ်ဆေးပြောဆို၏။ “အေး ... ဟုတ်တယ်” ဟုမုန့်ဖုတ်သမားကဖြေသည်။ “မုန့်ဖိုထဲထည့်ပြီး မုန့်လုပ်လိုက်ကြတာပေါ့ သြော် ...”

မုန့်ဖုတ်သမားက တစ်ခုခုကို သတိရရှိလိုက်သည့်စာန်ဖြစ်သွားသည်။ “မိန်းမရေ ... အခုပဲ ဒီဂျုံအလိပ်ကြီးကို မုန့်လုပ်လိုက်ပြီး မုန့်ဖိုထဲမှ ဖုတ်လိုက်ကြတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား” ဟု မုန့်ဖုတ်သမားခင်ပွန်းသည်၏ မေးမေးပြောပြောပြသည်။

“ကောင်းပါတော် ... ကောင်းပါ ... ကောင်းပါ...”

မုန့်ဖုတ်သမားသည် ဂျုံအလိပ်ကြီးကို မုန့်အရွယ်အစားမျိုးစုံပုံသွင်းပြုလုပ်ရန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ မုန့်ဖုတ်သမားလုပ်နေကျစီစဉ်နေကျလုပ်ငန်းမျှသာဖြစ်သည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် မုန့်ဖုတ်သမားသည် ဂျုံအလိပ်ကြီးကို ဖြည်းလေးစွာပြန်ပြန်စနစ်

မုန့်ပြုလိုက်သည်။ ဂျုံအပြားအချပ်ကြီးဖြစ်သွား၏။

“အို ...”

မုန့်ပုတ်သမားသည် အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ဂျုံအပြားကြီးတစ်နေရာတွင် ပူရှိန်းသကြားလုံးဖြင့် ပုံဖော်ထားသော အသည်းပုံသဏ္ဍာန်သေးသေးကို ရုတ်တရက်တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အတွက်ဖြစ်၏။

“မိန်းမရေ ... လာပါအုံးကွ”

မုန့်ပုတ်သမားက ဇနီးသည်ကို အလျှင်စလိုခေါ်လိုက်သည်။ ဇနီးသည်က မုန့်တွင်ထည့်သွင်းရောစပ်ရန် ချင်းရည်(ဂျင်းရည်)ကိုစီစဉ်နေသည်။

“လာပါပြီတော် ... ရှင်ကလဲအလွန်တကြား ...”

“လာပါပြီ တော်ကနောက်ထား ... နောက်ထား၊ လူက ရင်လှမ်း ... လာစမ်း ...”

“ဘာများလဲ ရှင်ဥစ္စာ တကတဲမှာပဲ”

ဇနီးသည်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ဖြင့် မုန့်ပုတ်သမားအနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“အိမ်ကထွက်ပြေးသွားတဲ့ ငါတို့သားလေးကို ပြန်တွေ့မိန်းမရေ ပြန်တွေ့ပြီ ...” ဟု မုန့်ပုတ်သမားက အားပါး

တရပြောသည်။ ဇနီးသည်သည် ဇာံအားတသင့်ပြစ်သွား၏။ ရုတ်
တရက်မည်သို့ပြန်ပြောရမည်မသိတတ်နိုင်အောင် ပါးစပ်အတောင်း
သားဖြစ်နေ၏။

“ဘာ ... သားလေးကိုပြန်တွေ့ပြီဟုတ်လား”

ဇနီးသည်က စမ်းသာအားရစွာ မေးသည်။ သူသည်လည်း
သူ့သားအိမ်မှထွက်ပြေးသွား၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရ
သည်မဟုတ်လား။

“ဟုတ်တယ်မိန်းမရဲ့၊ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သားလေးမုန့်
လူကလေးကို ပြန်တွေ့ပြီလေ၊ အခု မုန့်လူကလေးအိမ်ကိုရောက်
နေပြီကွ”

“အို ... သားလေးမုန့်လူကလေးအိမ်ကို ပြန်ရောက်
လာပြီဟုတ်လား”

ဇနီးသည်က အလျဉ်စလိုမေးသည်။ သူစိတ်လှုပ်ရှားနေ
သည်ကို ခင်ပွန်းသည်ကပင် သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်တယ် မိန်းမ ... ဟုတ်တယ် ...”

“အခု ကျုပ်သားဘယ်မှာလဲ၊ မုန့်လူကလေးဘယ်မှာလဲ”
အိမ်ကို ပြန်ရောက်နေပြီဆို ... အခု ... သူ့...”

“ဒီမှကွ ... ဒီမှာ”

ဇနီးသည်၏ စကားပင်အဆုံးမသတ်သေးမီ ခင်ပွန်းမုန့် ဗုတ်သမားက၊ သူ့ရှေ့တွင်ပြန်စန့်နေပြီဖြစ်သည့် ဂျုံအပြားကြီးကိုလက်ညှိုးတထိုးထိုးနှင့် ပြသလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲ ကျုပ်သား မုန့်လူကလေး၊ ဂျုံအပြားကြီးပဲ ဥစ္စာ”

“ဟုတ်တယ် ဂျုံအပြားကြီးပဲ၊ အဲဒီပဲ ဝီတို့သားကွမ်းမရ”
“အလိုတော် ...”

မုန့်ဗုတ်သမားက ဇနီးသည်ကို လက်ကာပြလိုက်၏။
“မိန်းမ ... ဒီဂျုံအပြားကြီးမှာ ဘာတွေလဲ ...”

ဇနီးသည်က ရုတ်တရက်တွေဝေသွား၏။
“သေသေချာချာကြည့် ... သေသေချာချာကြီးကြည့်”

ဇနီးသည်သည် ပြန်စန့်နေသော ဂျုံအပြားကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“တယ် ... ဟုတ်ပါရဲ့”

ဂျုံအပြားကြီးတစ်နေရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်သကြားလုံးဖြင့် ပုံဖော်ထားသော အသည်းပုံသဏ္ဍာန်သေးသေးကို ဇနီးသည်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... ရှင်ကျွန်မကို ပြော

ထားတာမှတ်မိပြီ။ မှန်လူကလေးကို ပုံဖော်လိုက်တုံးက ရှင်ကျွန်
 မကိုပြောလည်းပြော၊ ပြလည်းပြနဲ့ ကိုယ်ထည်မှာ ပူရှိန်းသကြား
 လုံးနဲ့ ပုံဖော်ထားတဲ့ အသည်းပုံသေးသေးကို ကျွန်မမှတ်မိနေ
 တယ်။ ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... အသည်းပုံသေးသေး
 ကလေး ...”

ဇနီးသည်သည် ဝမ်းသာကြည်နူးနေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်
 သည်။

အိမ်သို့ ရောက်ရှိပြီး အိမ်မှုပြန်လည်ထွက်သွားသော
 သားမှန်လူကလေးယခုမိဘရင်ခွင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီကော။
 မည်သည့်မိဘသည် ဝမ်းသာကြည်နူးမှု မဖြစ်ပဲ ဇနီးနှင့်ပါမည်နည်း။

မှန်ပုတ်သမားသည် ဂျုံအပြားအချပ်ကို ယခင်က မှန်လူ
 ကလေးပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် ပြန်လည်၍ တူညီစွာ အပြန်ပုံဖော်လိုက်
 လေသည်။ ဇနီးသည်လည်း မှန်ပုတ်သမားနှင့်အတူ ဝိုင်းဝန်းဆောင်
 ရွက်သည်။ မိမိတို့သား မှန်လူကလေး၏ အသွင်အပြင်သည်
 အပြန်ဆုံးပေါ်လွင်လာနိုင်ရေးအတွက် ဖြစ်သည်။ မှန်ပိုထဲမှ ခဏ
 မှုမီးအပူပေးကာ မှန်ပိုထဲမှ ပြန်လည်၍ ထုတ်ယူအပြီးတွင် မှန်
 လူကလေး၏ အသွင်အပြင်သည် လုံးလုံးလျားလျားပြီးပြည့်စုံပြီ
 ဖြစ်သည်။

“အဖေ ... အမေ ...”

မုန့်လူကလေးထံမှ အသံစတင်ကြားလိုက်ရသည်။ မုန့် ဗုတ်သမားနှင့် ဇနီးသည်တို့နှစ်ဦး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြ သည်။

“အို ... သားရယ် ...”

မုန့်ဗုတ်သမားနှင့်ဇနီးသည်တို့နှစ်ဦး မုန့်လူကလေးကို ပြိုင်တူပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက်ပြုလိုက်ကြသည်။

“အဲ့ဒါ ငါ့သား ...”

“အံမယ်လေး ... ကျွန်မရဲ့သားလည်းဖြစ်ပါတယ်နော်”

“ငါက ငါ့သားအိမ်က ဆင်းသွားပြီးမှ ပြန်တွေ့ပြန်ခေါ် ပြီး ပုံသွင်းနိုင်တာပါကွ”

“အင်း ... အဲ့ဒီအဆင့်ကျတော့ ရှင်ဘက်ကမှန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဝန်ခံပါတယ်နော်”

“သား မုန့်လူကလေးပြန်ရောက်လာလို့ ငါဝမ်းသာနေ တယ်။ ပျော်နေပါစရာယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် မင်းလည်းရယ်ရွှင်လာအောင် ငါက ကျီစယ်လိုက်တာပါမိန်းမရယ်”

“အံမယ်လေးလေ ကျွန်မ သားမုန့်လူကလေးဆိုတာ သိလိုက်ရတာနဲ့ ပျော်နေပြီးသားပါ”

မုန့်ဗုတ်သမားနှင့်လန်းသည်တို့ တစ်ဦးကတစ်ဦးကိုကြည့်၊
အကြည့်ချင်းဆုံလိုက်ကြပြီး ... မုန့်လူကလေးပျက်နာကို ပြိုင်
တူကြည့်လိုက်ကြနှင့် ပြုံးပျော်နေကြသည်။

“ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ အိမ်ကထွက်မပြေးတော့ပါဘူး
အဖေနဲ့အမေရယ်” ဟု မုန့်လူကလေးက ပြောပြောဆိုဆို သူ၏
အဖေနှင့်အမေကို ပြန်လည်ပွေ့ဖက်သည်။ အထပ်ထပ်အခါခါနှင့်
နမ်းနေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အဖေနဲ့အမေတို့နဲ့ အတူတူပဲနေသွားတော့
မှာပါ”

မှန်ပါသည်။ မုန့်လူကလေးကတိတည်ပါ၏။ မုန့်ဗုတ်
သမားအဖေနှင့်အမေတို့နှင့်အတူတူ နေထိုင်သွားပါ၏။ ချမ်းမြေ့
ပျော်ရွှင်သော မိသားစုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ သားသမီးကွက်လပ်
ဖြစ်နေရှာသော မုန့်ဗုတ်သမားလန်းမောင်နှံတို့ဘဝတွင်လည်း မုန့်လူ
ကလေးရှိနေပြီဖြစ်သည်။

၂
၃
၄

တောင်တွေဖြူတဲ့ အထိုးအိုတို့ရွာ

(၁)

ရှေးရှေးကဖြစ်သည်။ နေရာမှာ တရုတ်နိုင်ငံမှာဖြစ်သည်။
အဘိုးအိုတစ်ဦး နေထိုင်သည်။ ၎င်း၏အသက်မှာ နှစ်ကိုးဆယ်မျှ
ဖြစ်သည်။ အလွန်အိုမင်းပါသော သက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ဦးဖြစ်၏။
၎င်းတွင် သားသမီးမြေးမြစ်များဖြင့် ခြံရံသိုင်းစိုင်းစွာရှိနေသည်။

အဘိုးအိုသည် ကိုယ်ပိုင်အိမ်ဖြင့် နေထိုင်၏။ သူ့အိမ်နှင့်
ခပ်လှမ်းလှမ်းမျက်နှာစာတွင် တောင်နှစ်လုံးရှိနေ၏။ တောင်နှစ်လုံး၏
တောင်ဖက်ခြမ်း၊ မြောက်ဖက်ခြမ်း၊ အနက်တောင်ဖက်ခြမ်းသည်
အဘိုးအိုနေထိုင်ရာအိမ်၏ အရှေ့မျက်နှာစာဖြစ်နေ၏။ သို့ဖြင့် အဘိုး
အိုသည် တောင်၏တောင်ဖက်ခြမ်းမြင်ကွင်းကို နေအိမ်နှင့်မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ပြင်နေ၍ မြင်နေတွေ့နေရ၏။ သို့ရာတွင် တောင်၏မြောက်
ဖက်ခြမ်းမြင်ကွင်းကိုမူ နေထိုင်လာသည့်ကာလတစ်လျှောက် အလျဉ်း
မမြင်နိုင်တော့နိုင်ပါပေ။ ၎င်းပါသည်။ တောင်နှစ်လုံးယှဉ်တွဲ ကွယ်နေ
သည့်အတွက်ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

“တစ်သက်လုံး အဲဒီလိုတောင်နှစ်လုံးက ပြောကတတ်ပြန်
 မြင်ကွင်းမြင်ကွက်တွေကို မတွေ့နိုင်အောင် ကာဆီးလာလိုက်ကြ
 တာ၊ ငါ့အသက် ငှိုးဆယ်ကျော်နေတဲ့အထိပဲ။ သည်းညည်းခံလာ
 ဒိုက်တာ ... အင်း ... အခုတော့ ငါဆက်လက်သည်းမခံနိုင်
 တော့ဘူး။ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒီတောင်ကြီးနှစ်တောင်စလုံးကို
 ငါရှင်းပစ်မယ် ...” ဟူ၍ အဘိုးအိုသည် ကြုံးဝါးနေလိုက်သည်။
 “အင်း ... ဒီတောင်ကြီးနှစ်တောင်က ငါအခု အိုမင်းလာတဲ့အထိ
 တောင် ဓာည်ရှိလာခဲ့တဲ့ဥစ္စာ၊ တစ်ခါထဲ အပြတ်ရှင်းပစ်တာစက်
 စာရင် တောင်ကြီးနှစ်တောင်စလုံးကို အခုနေရာကနေ တခြား
 တစ်နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းပစ်လိုက်တာက ပိုမိုကောင်းမွန်လိမ့်မယ်”

သို့ဖြင့် အဖိုးအိုသည် သူ့အိမ်ပျက်နှာစာတွင် အဟန့်
 အတား အဆို့အိမ်တံဖြစ်နေသော တောင်ကြီးနှစ်တောင်ကို ပျက်ပုန်း
 ကျိုးနေခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ဒီတောင်ကြီးနှစ်တောင် ဒီနေရာမှာ မရှိရင်ကောင်းမယ်”
 ဟူ၍လည်း စိတ်ထဲတွင်ကြုံးဝါးနေမိသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပဲ
 ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြုံးဝါးရုံမျှသာဖြစ်သည်။ လက်တွေ့လုပ်
 ဆောင်ချက်ဟူ၍ မပါခဲ့ပါပေ။

နံနက်အိပ်ရာမှနိုးထလာသည့်အချိန်မှသည် ညဉ့်အိပ်ရာသို့

မဝင်မီအချိန်ပိုင်းအထိ တောင်ဘက်ခြမ်းနှင့်မြောက်ဘက်ခြမ်းကို ကန့်လန့်ပြတ်ဆိုပိတ်နေသော် တောင်ကြီးနှစ်လုံးကို မြင်နေခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ကာလပေါင်း နည်းမှမနည်းတော့ပဲကိုး၊ 'အခုအဘိုးအိုသည် အသက်ကိုးဆယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုက သူ့အိမ်ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တောင်ကြီးနှစ်တောင်ယှဉ်တွဲလဲလျောင်းကာဆီးနေသည့် အနေအထားကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်မှာလည်း ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ ရယ်လို့။

ယခုတော့ အဘိုးအို စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်တင်တင်ပြတ်ပြတ် ချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ တောင်ကြီးနှစ်တောင်ကို လက်ရှိနေရာမှသည် တစ်နေရာရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်မည်ဟူသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်။

“အင်း ... တောင်ကြီးနှစ်တောင်စလုံးကို နေရာရွှေ့ပစ်လိုက်မည်ဟူသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဆုံးဖြတ်မှုလွယ်လင့်ကစား လက်တွေ့ဆောင်ရွက်မှုအပိုင်းတွင် အောင်မြင်ဖြစ်ပြောကလာရေးနှင့် ဆက်နွယ်၍မှ အခတ်အခဲရှိနိုင်ပေသည်ဟူ၍ အဘိုးအိုသုံးသပ်သည်။ အသက်တိုးဆယ်မျှရှိနေပြီးဖြစ်၍လည်း အတွေ့အကြုံအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အတွေးအမြင်အားဖြင့်လည်းကောင်း ရင့်ကျက်နေပြီပဲ။

သို့သော် အဘိုးအိုသည် ဒီအသက်ဒီအရွယ်ကြီးကျရောက်
 လာကာမှ ကွယ်နေကာနေသော တောင်ပြင်ကြီးနှစ်လုံးကိုလက်ရှိ
 နေရာမှသည် နေရာတစ်နေရာတို့သို့ ရွှေ့လိုက်မည်ပြောင်းလိုက်
 မည်ဟူသော ကြံရွယ်ဆုံးဖြတ်မှုသည် သူတစ်ယောက်တည်းထီး
 ထီးဖြင့် အင်အားသုံးဆောင်ရွက်ရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ဟူ၍လည်း အခြေ
 အနေနှင့် အချိန်အခါကို သတိပြုမိလာသည်။ စိတ်ဓာတ်ပြင်းပြတင်း
 မာသော်ငြားကိုယ်ကာယအနေအားဖြင့် သက်လုံပြည့်ဝစွာ မစွမ်း
 ဆောင်နိုင်သည့် အဖြစ်ကိုလည်း အဘိုးအိုသည် သိရှိနေပြီဖြစ်သည်။
 အသက်ကိုးဆယ်ရှိနေမှတော့ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါလာနိုင်မည့်
 အဖြစ်မှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပါပဲအဘိုးရယ်။

သို့ဖြင့် အဘိုးအိုသည် မိသားစုဝင်များသို့ သူ၏ ကြံရွယ်မှု
 ဆုံးဖြတ်မှုများကို အပြည့်အစုံဖွင့်ဟပြောပြသည်။

“တို့နေနေသမျှ ကာလတစ်လျှောက် ဒီတောင်ကြီး
 နှစ်တောင်က ဒီလိုပဲရှိနေကြမှာပဲ။ အဲဒီကြောင့် အဘိုးအိုဒီတောင်ကြီးနှစ်
 တောင်ကို ရွှေ့ပြောင်းလိုက်ချင်တာပါပဲ” ဟု အဘိုးအိုက နိဒါန်းချီ
 ပြောသည်။

“အစ်ကိုကြီးကလည်း ဒီလိုနဲ့တစ်သက်လုံးနေလာခဲ့တဲ့
 ဥစ္စာများဗျာ အခုမှပဲ တောင်နှစ်လုံးကြောင့် ပြောက်ဘက်အခြမ်းက

မြင်ကွင်းမြင်ကွက်တွေကို မမြင်ရဘူးကွယ်နေသလေးဘာလေးနဲ့။”

အဘိုးအို၏ ညီအလတ်ဖြစ်သူက ကောက်ကာင်ကာပြော
သည်။ အဘိုးအိုက ညီအလတ်သို့ လက်ကာပြလိုက်သည်။

“အဲဒီလိုမပြောရဘူးကွဲ့၊ သိတဲ့အချိန်မှာသာထလုပ်လိုက်
နောက်ကျတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး” ဟုအဘိုးအိုက ဟန် လိုက်သည်။
ညီအလတ်အတွန် မတက်တော့။

“တောင်နှစ်တောင်စလုံးကို ဒီနေရာကနေ တစ်နေရာကို
ရွှေ့လိုက်မယ်ဆိုတာ လွယ်မှာမဟုတ်ဘူးအဘိုး”

ပြေးများအနက်ပြေးတံင်ဦးက ငယ်ရွယ်သူပီပီ ပြောချ
လိုက်သည်။

“စစ်မရောက်ခင် မြားမကုန်ချင်စမ်းနဲ့။”

အဘိုးအိုက တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောသည်။

“လုပ်ကြည့်ပါအုံး၊ မလုပ်ခင်က အခက်အခဲတွေကို တွေး
ပူစိုးရိမ်ပြီး အားကုန်နှင့်နေတာကိုး”

မိသားစုအသိုက်အဝန်းအတွင်းတွင် အဘိုးအိုသည် အသက်
အကြီးဆုံးလည်းဖြစ်နေ၊ မိသားစုများ၊ ဆွေမျိုးများ၏ချစ်ကြောက်
ရိုသေမှုလည်းရရှိနေသူဖြစ်သည်။ သူ၏ဆန္ဒ၊ သူ၏စကားကို အကြာ
အရှည်မလှန်ရဲကြ၊ ဩဇာရှိသူပဲဖြစ်သည်။

“ကဲ ... အားလုံးပဲဟေ့ ပေါက်တူးတွေ၊ ငေါ်ပြားတွေ၊ စုကြ၊ အများကြီးလိုအပ်တယ်။ ရှိတဲ့အိမ်တွေမှာဦးကြ၊ မရှိရင်လည်း ဝယ်ယူကြ”

အဘိုးအိုက တောင်နှစ်လုံးရွှေ့ရာတွင် လိုအပ်မည့်အထောက်အကူပစ္စည်းအမျိုးအစားများကို အကြမ်းဖျင်းမျှပြောလိုက်သည်။

“မြေကြီးတွေသယ်သွားဖို့ခြင်းတောင်းတွေလည်း များများလိုတယ်” အဘိုးအိုက ဩဇာရှိသူပိပိသူ၏မိသားစုဝင်များ၊ ဆွေမျိုးများက သူညွှန်ကြားပြောဆိုသည်ကို လိုက်နာသည်။ လုပ်ငန်းစတင်နိုင်ခဲ့သည်။ တောင်နှစ်လုံးကာလကြာရှည်ကြာမြင့်စွာ ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ဟားဟားမက်မက် တည်တံ့နေခဲ့ကြသော်ငြား အသိုးအို၏ အသိုင်းအဝိုင်းမိသားစုဝင်များ၊ ဆွေမျိုးများတို့၏ ပေါက်တူးအချက်ပေါင်းများစွာ၏ အားသည် တောင်နှစ်လုံး၏မြေစိုင်မြေခဲများကို ပို့ရွဲပြိုပျက်စေသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

သို့ပင်သို့ငြားလည်း နှင်ပေါင်းရှည်မြင့်စွာတည်ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုတောင်မြင့်နှစ်လုံးအနေဖြင့်ပင် ယည်လို့မျှ အရာမထင်ခဲ့ပေ။ “ဟား... ဟား... ဟား...” ဟူ၍ ထိုတောင်မြင့်နှစ်လုံးရယ်မောနိုင်စွမ်းရှိခဲ့ပါလျှင် မခိုးမခန့် ရယ်မောလိုက်မည်မှာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ပေါက်တူးထိုးနှက်တူးဆွချက်ပေါင်း အရေအတွက်ဘယ်လောက်ပဲများများ

ပေါ့ ထိုတောင်မြင့်နှစ်လုံးက မပူပေါင်း။

အဘိုးအိုအမှုပြုသော မိသားစုဝင်များ၊ ဆွေမျိုးများသည် တောင်မြင့်နှစ်လုံးကိုမြင်ကြသည်။ ပြိုပျက်လာသော မြေစိုင်ခဲများကို တောင်းများတွင်ထည့်သည်။ “အေ ... အဲ့ဒီနေရာ ... အဲ့ဒီနေရာ ...” ဟု အဘိုးအိုညွှန်ပြသည့်နေရာသို့၊ တောင်းတစ်တောင်းပြီး တစ်တောင်းမြေစိုင်ခဲများကို သယ်ယူပို့ဆောင်မှုပြုကြသည်။ အကြိမ် ကြိမ်အခါခါတောင်းများကို ခေါင်းပေါ်ရွက်၍တစ်နည်း၊ ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်း၍တစ်မျိုးသယ်ကြရသည်။

“အဘိုးရယ် ... သမီးတို့ ခေါင်းတွေကျိန်းကုန်ပြီ”

“သားတို့ ပခုန်းတွေလည်း ပွန်းကုန်ပြီ ...” ဟူ၍ မြေးများကညည်းညာပြုလာကြသည်။ တောင်မြင့်ကြီးနှစ်လုံးကတော့ အနေအထားမပျက်မယွင်း။

“မောလိုက်တာဦးကြီးရယ်၊ မောလိုက်တာ”

“တိတ်စမ်း၊ နောက်ထပ်မပြောနဲ့” ဟူ၍ ဆွေမျိုးတစ်ဦး ကညည်းတွားမှုပင် အဆုံးမသတ်လိုက်ရ၊ အဘိုးအိုက ဟန့်လိုက် သည်။ တစ်ဖက်သားမှာ ငြိမ်ကုတ်သွားသည်။

အဖိုးအိုနှင့်စပ်လျဉ်းလာကြသည့်သူများအားလုံး တောင် မြင့်ကြီးနှစ်တောင်လက်ရှိတည်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်း

လိုက်မည်ဟူသော လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးတွင် မသက်မသာပါဝင်နေကြရသည်။ အဘိုးအို၏ဆန္ဒနှင့်အညီ တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်ပါနေရသည်။ လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးစတင်သည့် အချိန်ကြာမြင့်လာသော်ငြား တောင်မြင့်ကြီးနှစ်တောင်သည် ပုံမပျက်ပန်းမပျက်၊ နေရာမရွေ့မပြောင်းနိုင်ပါသေး။

တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် နေပူရှိန်ပြင်းထန်သောနေ့၊ တစ်နေ့လည်းဖြစ်သည်။ လအားဖြင့်လည်း ပူပြင်းသွေ့ခြောက်သောလအတွင်းတွင် ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုနှင့်ငှင်း၏အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ပါဝင်ကြသူများသည် တောင်မြင့်နှစ်တောင်နေရာရွှေ့ရေးအတွက် လိုအပ်သည်များကို အခါတိုင်းရက်များကဲ့သို့ပင် အချို့သောသူများက တောင်မြင့်တစ်တောင်၏ ဆင်ခြေလျောအပိုင်းကို ပေါက်တူးဖြင့်ပေါက်နေကြ၊ အချို့မှာမြေစိုင်းမြေခဲများကို ဂေါ်ပြားများဖြင့် ထိုး၍ ခြင်းတောင်းများအတွင်းသို့ ထည့်နေခြင်း၊ အချို့ကမြေစိုင်းခဲများထည့်သွင်းထားသော ခြင်းတောင်းကို ရွက်သူရွက်၊ ထမ်းသူထမ်းဖြင့် နေရာတစ်နေရာသို့ တူရပြုသွားနေကြဖြင့် ပျာပန်းခတ်စွာရှိနေကြသည်။

သို့နှယ် လူစုလူဝေးဖြင့် အုံးအုံးကြွက်ကြွက်ရှိနေကြသည့် အဖြစ်ကို သစ်ပင်အိုကြီးတစ်ပင်အကွယ်မှနေ၍ လူတစ်ယောက်

သည် ပုန်းကွယ်ကာ ကြည့်နေ၏။ “ဘယ်နှယ် ... ဘယ်နှယ်... ဒီလူတွေခြစ်ခြစ်လဲ၊ သူတို့တစ်တွေရဲ့ ပုံပန်းက အလုပ်ကိုအရေးတကြီးလုပ်နေတဲ့ ပုံပန်းပဲ။ ဘာအလုပ်ကိုဘာဖြစ်လို့ အရေးတကြီးအသွင်နဲ့ လုပ်နေကြတာပါလိမ့်” ဟူ၍ ထိုသူသည် တွေးရခက်ခဲစွာရှိနေ၏။ “ပူလောင်နေတဲ့နေရောင်ကိုတောင် အလေးမထား ဂရုမပြုတဲ့ဟန်နဲ့ အန်တိုပိုး လုပ်နေကြတာများဘာအလုပ်များပါလိမ့်နော် ...”

ထိုသူသည် ပေါက်တူး၊ ဂေါ်ပြားနှင့်ခြင်းတောင်းများဖြင့် အလုပ်များပြားနေကြသော လူစုလူအုပ်ကြီး၏ အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း၊ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်စိတ်မောလူမောဖြစ်သွားသည်လား၊ သူ့ဝေခွဲမသိရှိတော့ပါပေ။ သူ့အကြည့်အမြင်တွင် ပေါက်တူး၊ ဂေါ်ပြား၊ ခြင်းတောင်းများနှင့်ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ အရွယ်ကြီး၊ အရွယ်ငယ်၊ ကျွဲလေးသူငယ်များပါမကျန် အားလုံးသည် ရှုတ်ရှုတ်ထွေးထွေးရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်နေကြသည့်ဟန် ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ဘာများပါလိမ့် သူတို့ဘာတွေများလုပ်နေကြပါလိမ့်။

“ဟော ... ခေါင်းဆောင်လားမသိဘူး ...”

ထိုသူသည် အဘိုးအိုကိုမြင်မိလိုက်သည်။ အဘိုးအိုသည် မြေစိုင်းခဲများကို တူးဆွသယ်ပိုးနေသူများကို လက်ညှိုးတထိုးထိုး

ဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည့် ပုံပန်းကို သစ်ပင်အကွယ်မှ ခြောင်း
မြောင်းကြည့်ရှုနေသူသည် ထင်ရှားစွာသတိပြုမိပါသည်။

သို့ဖြင့် ထိုသူသည် သစ်ပင်အကွယ်မှထွက်လိုက်သည်။
ကျော်မိုးအိတ်ကို သေသေသပ်သပ်ပြင်ဆင်သယ်ပိုးလိုက်သည်။
ထို့နောက် ထိုသူသည် အဘိုးအိုရှိနေရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
သွားရောက်သည်။

“ဪ ... မောင်ရင်က ဘယ်သူ ... ဘယ်သူ...”

အဘိုးအိုက သူ့ထံရောက်ရှိလာသော လူစိမ်းမျက်နှာစိမ်း
ကိုစူးစမ်းမေးမြန်းလိုက်သည်။ အဘိုးအိုသည် သည်မြေသည်အရပ်
တွင် နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ အသက်ပင်အတော်ထောက်
လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုလူစိမ်းကို မတွေ့မမြင်ဖူးပေ။

“ကျွန်တော်ကခရီးသည်ပါ။ ခရီးဆက်ရမှာပါ။ သစ်ပင်
အရိပ်အကွယ်ကောင်းလွန်လို့ ခဏတဖြုတ်နားနားနေနေ နေနေရာ
ကအဘိုးကိုတွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့ တောင်ခြေရင်းမှာ မြေစိုင်းခဲ
တွေကို ပေါက်တူးနဲ့ ပေါက်တဲ့လူကပေါက်၊ ငေါ်ပြားနဲ့ ကျုံးတဲ့သူ
ကကျုံး၊ ခြင်းတောင်းနဲ့ သယ်ယူသွားတဲ့သူက သယ်ယူသွားနဲ့
အလုပ်တစ်ခုကို အားကြိုးမာန်တက်နဲ့ လုပ်နေကြတဲ့ဟန်ရှိနေပါ
တယ်။ ဘာလုပ်နေကြတာလဲအဘိုး”

ခရီးသည်က သူ့သစ်ပင်အကွယ်မှနေ၍ တွေ့မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းမြင်ကွက်ကို စေ့စပ်စွာပြောသည်။ မည်သည့်အတွက် လုပ်နေကြရသည်ကိုလည်း မေးမြန်းစရာဖြစ်သည်။ မေးမြန်းလာ၍ ဖြေကြားရမည်လည်းဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာတွေ့လား”

အဘိုးအိုက ကောက်ကာငင်ကာ ခရီးသည်သို့ လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်သည်။ ခရီးသည်က အဘိုးအိုညွှန်ပြသည်ကို လိုက်လံ ကြည့်ပါသည်။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့တွေ့ပါတယ်။ တောင်နှစ်တောင်ပါ”
အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ ခရီးသည်ပြောဆိုသည်မှာ မှန်ကန်သည်ဆိုသောသဘော။

“အေး ... အဲ့ဒီတောင်နှစ်တောင်အတွက်ပေါ့”
အဘိုးအိုက သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို လက်ဖမိုးဖြင့် သပ်ချလိုက်ရင်းပြောသည်။

“တို့ပိသားစုတွေဟိုဆွေမျိုးသားချင်းတွေ အလုပ်လုပ်နေ ကြတာကွဲ့”

“ဘာရယ်”

ခရီးသည် အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားသည်။

“တောင်နှစ်တောင်အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးနေကြတယ်။
တုတ်လား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းကိုသွက်သွက်ပြန်ပြန်ညိတ်သည်။

“တောင်အတွက်” ဘာအလုပ်များလဲ ... ဟင် ...”

ခရီးသည်နားမရှင်းလှပေ။ သူ့ဘာသာသူတည်တန်စွာရှိ
နေသောတောင်နှစ်တောင်အတွက် မည်သို့သောအလုပ်အမျိုးအစား
ကို လူအများက ထပ်ဆောင်းစီမံပေးနေရသည့်အဖြစ်ကို ခရီးသည်
စဉ်းစားမရနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ သို့ဖြင့် ခရီးသည်သည် သဲကွဲစွာ
သိရှိလာရန်ပေးမြန်းရသည်။

“အဲ့ဒီတောင်နှစ်တောင်အခု မောင်ရုပ်ပြင်နေရတဲ့နေရာကနေ
တစ်နေရာကို ရွှေ့ပြောင်းလိုက်မလို့”

“အလိုလေ ...”

“ခရီးသည်သည် ထပ်လောင်းအံ့ဩပြန်သည်”

“နေရာတကျရှိနေတဲ့တောင်တွေကို လက်ရှိနေရာကနေ
ဘာဖြစ်လို့ တစ်နေရာကို ရွှေ့လိုက်မှလဲအဘိုး ...”

“ဟာ ... မရွှေ့လို့ဖြစ်ပါ့မလား”

အဘိုးအို၏အသံမှာ အနည်းငယ်မျှထန်မာသွားသည်ဟု
ထင်ရ။

“ငါအိပ်က ကြည့်လိုက်ရင် အဲ့ဒီတောင်ကြီးနှစ်တောင်က မြင်ကွင်းကို ကွယ်ထားသလိုဖြစ်နေတယ်။ ငါ့အိပ်က တောင်ဘက် ခြမ်းမှာ၊ တောင်ကာဆီးနေတော့ မြောက်ဘက်ခြမ်းကို မမြင်ရဘူး၊ မြောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မသိရဘူး၊ အဲ့ဒီ ကြောင့်”

ခရီးသည်သည် အဘိုးအိုရှင်းလင်းပြောဆိုနေသည်ကို အံ့ ဩခြင်းမက ဖြစ်နေရသည်။ သူတစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း စဉ်းစားနေ သည်။ ရယ်ဖောချင်သည့်စိတ်လည်းဖြစ်ပေါ်နေရသည်။ “ဘယ့်နှယ့် တောင်ရဲ့တစ်ဖက်ခြမ်းကို မမြင်မတွေ့ရလို့ တောင်ကိုလက်ရှိနေရာ က ရွှေ့ပြောင်းလိုက်မလို့တဲ့လေ”

“ဘယ့်နှယ့် ဘယ့်နှယ့် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲနော် ...” ဟု ခရီးသည် သည်ညည်းတွားသလိုဖြင့် ဖွင့်ဟ ပြောမိသည်။

“ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

အဘိုးအိုက ချက်ချင်းတုန့်ပြန်ပြောဆို၏။

“ကျုပ်က ဦးဆောင်ပြီး တောင်ကြီးနှစ်တောင်ကို ရွှေ့ ပြောင်းအောင်မြေစိုင်းခဲတွေကိုတူးနေတယ်။ ကျုပ်အသက်အရွယ် အရ ကျုပ်ကအရင်သေသွားနိုင်တယ်။ အဲ့ဒီတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့သားမြေးတွေ၊ သားချင်းတွေဆက်ပြီး တူးကြမယ်။ ရွှေ့

ပြောင်းဖို့ ကြိုးစားကြမယ်။ အဲ ... သူတို့တစ်တွေသေသွား
 ကြရင်လည်း နောက်မျိုးဆက်သစ်တစ်ဆက်ပေါ့။ နောက်မျိုးဆက်
 သစ်မရှိတော့ရင်လည်း နောက်ထပ်ပေါ်ပေါက်လာမဲ့ မျိုးဆက်သစ်
 တစ်ဆက်ပေါ့။ အဲ ... လေ မျိုးဆက်တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက်
 လက်ဆင့်ကမ်းကြိုးစားလုပ်ကိုင်သွားကြမယ်ပေါ့ ...”

အဘိုးအိုက စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်စွာ ပြောသည်။ သူ့အရွယ်
 အရမောရပန်းရမည်ပဲဖြစ်သည်။ သို့ပင်သို့ငြားသော်လည်း အဘိုး
 အို၏ စိတ်ဓာတ်သည် ခိုင်မာနေ၏။ ယုံကြည်မှုပဲဖြစ်သည်။

“အဲဒီတောင်နှစ်တောင်သာယံလောက်ပဲ ပြဿနာနေနေပေါ့...”

အဲ ... မိုးကောင်းကင်နဲ့ထိကပ်နေအုံးမလား၊ ကျုပ်တို့သားစဉ်
 မြေးဆက်တစ်တွေ ဆက်လက်တူးဖော်သွားကြအုံးမှာပဲ”

အဘိုးအိုက သူ့စကားကို သူပြန်ဆက်သည်။ ရဲရဲတောက်
 စကားဖြစ်၏။ “ကျုပ်တို့တစ်တွေရဲ့ စုပေါင်းတဲ့အားမာန်နဲ့ ဒီတောင်
 နှစ်တောင်ကိုဖြိုနှိပ်ရှေ့နိုင်မှာပဲဖြစ်တယ်။ တောင်တွေကတော့
 ဆက်လက်ပြီးပြဿနာမလားတော့ပါဘူး။ တောင်တွေဟာ လက်ရှိ
 အရွယ်ပမာဏကနေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခံသေးငယ်သွားမှာ အမှန်ပဲ
 ဖြစ်သည်။ ကျုပ်တို့တစ်တွေရဲ့ ရည်မှန်းချက်က ဒီတောင်နှစ်တောင်
 ကိုဖြိုလှဲ၊ ရလာတဲ့ မြေစိုင်ခဲတွေကို တစ်နေရာမှာ ပုပုံတည်ဆောက်

လိုက်ရင် နေရာသစ်တစ်နေရာမှာ တောင်နှစ်တောင်ဖြစ်လာမှာပဲ။
ပြောရရင်တော့ ယုံကြည်မှုပေါ့၊ ယုံကြည်မှု”

ခရီးသည် တွေဝေသွား၏။ သူ့ရှေ့တွင် အဘိုးအို၏
သားချင်းများဖြစ်ဟန်ရှိကြသော ယောက်ျား၊ မိန်းမကြီးငယ်များ
ကိုတွေ့နေရသည်။ ပေါက်တူးမြင့်ပေါက်ကြ၊ ဂေါ်ပြားမြင့်ကျုံးကြ၊
သယ်ကြပုံကြ။

ခရီးသည်သည် တောင်နှစ်တောင်ပြိုပျက်သွားစေရမည်
ဟူ၍ ပြင်းပြသောယုံကြည်မှုထားရှိစွမ်းဆောင်နေကြသည့်သူများ
အမှန်တကယ်ထိရောက်မှုရှိနိုင်ပါ့မလားဟူ၍လည်း သံသယတိတ်
တခိုးဝင်နေမိသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း အဘိုးအိုနှင့် သူ၏အသိုင်း
အဝိုင်းတို့၏ အားဖန်ကိုလည်းကောင်း၊ ယုံကြည်မှုကိုလည်းကောင်း
ပွင့်လင်းမြင်သာဖြစ်နေရပြန်သည်။ သူကိုယ်တိုင် မဝေခွဲနိုင်ပေ။

“ဪ ...”

ခရီးသည်သည် သူ့ခရီးကို သူ့ဆက်အံ့ဆဲဆဲ တစ်စုံတစ်
ခုကို သတိရမိလိုက်သည်။ အရွယ်ရှင်ညောင်းနေပြီဖြစ်သော အဘိုး
အိုနှင့်ငှင်း၏မိသားစုဝင်များ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများတို့၏ တောင်ပြင်
နှစ်တောင်ကိုပြိုပျက်ရေးနှင့် နေရာသစ်တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်း
ရေးစီမံမှုကြီးသည် အနေအထားအကြီးမားကျယ်ပြန့်ပါသည်။

ခရီးသည်သဘောပေါက်မိသည်။

“အဘိုးကြီးနဲ့ သူ့လူစုလူအုပ်တွေ တောင်နှစ်တောင်ကို ဖြိုမယ်ဗျက်မယ်တဲ့။ စက်ယန္တရားမှမဟုတ်တာ၊ သွေးနဲ့သားနဲ့ လူရဲ့လူ့အားတွေပဲဥစ္စာ” ဟု ခရီးသည်အတွေးဝင်လာမိသည်။ “ဒီလူစုလူအုပ်ကို တံခိုးတော်ရှင်တွေက ဝိုင်းဝန်းပိုင်းမ ကူညီစောင့်ရှောက်ပြီး၊ တောင်မြင့်နှစ်တောင်ကို တံခိုးနဲ့ ရွှေ့ပြောင်းပေးလိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

ခရီးသည်သည် အဘိုးအိုကိုအကဲခတ်သည့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ အဘိုးအို၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ဝယ် အားမာန်ဆောင်သည့်အရိပ်အယောင်များရှုက်သမ်းနေသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

“အဘိုးကို တစ်ခုလောက်ပြောချင်ပါတယ်အဘိုး”

ခရီးသည်က စဉ်းစားချင့်ချိန်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ပြောသင့်မပြောသင့်သည်ကိုလည်း စဉ်းစားနေရသည့် အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ပြောပါ ... ဘာပြောချင်လို့လဲ” ဟု အဘိုးအိုက ခွင့်ပြုသည့်ဟန်ပြောသည်။

“တစ်ခြားထွေထွေထူးထူးမဟုတ်ရပါဘူးအဘိုး၊ ကျွန်တော်

ပြောချင်တာက ... ” ဟု ရုတ်တရက် စကားမစပ်သေးပဲ ရှိနေပြီးကာမှ ခရီးသည်က “အဘိုးတစ်တွေ နေပူကြတောက်ကြီး ထဲမှာ တရုန်းရုန်းတကုန်းကုန်းနဲ့ အခုလိုတူးဟယ်ဆွဟယ် သယ် ဟယ်ပိုးဟယ်နဲ့ လုပ်နေကြတာ အင်မတန်ပင်ပန်း လှပါတယ် အဘိုး ...”

“မင်း ပြောချင်တာက ...”

အဘိုးအိုက ကောက်ကာငင်ကာ ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“သော် ... အဘိုးတို့တစ်တွေ ဒီတောင်ကြီးနှစ်တောင် ကိုရွှေ့မယ်ပြောင်းမယ်လို့ လုပ်နေကြတာ သက်ဆိုင်ရာတံခါးတော် ရှင်တွေကို ပူဇော်ပြီး ဆုတောင်းပါလို့ ပြောချင်တာပါ”

အဘိုးအိုခေါင်းကို သွက်သွက်ခါရမ်းလိုက်သည်။ ခရီးသည် ၏စကားကို နားမဝင်သည့်သဘော၊ လက်သင့်မခံနိုင်သည့်အခြေ အနေ။

“ဆုမတောင်းဘူး” ဟု အဘိုးအိုက ကောက်ကာငင်ကာ ပြောလိုက်သည်။ “ကျုပ်တို့အလုပ်ကို ကျုပ်တို့နေ့နေ့ညည အဆက်မပြတ်လုပ်နေမယ်။ ပြောပြီးပြီကော၊ မျိုးဆက်တစ်ဆက် ပြီးတစ်ဆက်ပါလို့၊ အဲ ... ပြောရရင်အဓိကက ကျုပ်တို့အလုပ် ကို ကျုပ်တို့အောင်မြင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ အစအဆုံးလုပ်

နေရမယ်။ ဆုတောင်းနေတာထက် အလုပ်လုပ်နေဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်။ တံခိုးတော်ရှင်တွေဆိုမှာ အကူအညီတောင်းတိုင်တယ် နေတာထက် ကိုယ်လုပ်ရမဲ့အလုပ်ကို အပီပြင်ဆုံး လုပ်ပြလိုက်စမ်းပါ။ တံခိုးတော်ရှင်တွေ ကူညီပိုင်းပတာတွေက နောက်ကလိုက်လာကောင်းလိုက်လာလိမ့်မယ်”

အဘိုးအိုသည် ခရီးသည်သို့ ဆက်လက်မပြောနေတော့ပေ။ ခရီးသည်သည်သာလျှင် အရွယ်ထောက်နေပြီဖြစ်သည့်အဘိုးအို၏ ယုံကြည်မှုကိုလည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းဖြစ်နေသည့် အခြေအနေကောင်းကိုလည်းကောင်း အံ့အားသင့်မဆုံးဖြစ်ပြီးရင်း ဖြစ်နေမိကာ သူ့ခရီးကိုသူဆက်ရန် ကျန်ရှိနေသည့် အဖြစ်ကိုသတိရရှိလာသည်။ ခရီးသည်သည် အဘိုးအိုနှင့်သူ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ တောင်ပြိုနေသည့်အဝန်းအဝိုင်းမှ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ တော်တော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိနေသည့်တိုင် တောင်နှစ်တောင်ရွှေ့ရေးပြောင်းရေးလုပ်ငန်းခွင်အတွင်းမှလွင့်ယုံ့လာသော ပေါက်တူးပေါက်ချက် ပေါက်သံများကို သဲကွဲစွာ ကြားယောင်နေရဆဲဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက်များစုပေါင်းဆောင်ရွက်မှုမှ အားမာန်ပြင်းထန်သည့် ပေါက်တူးသံများပါလဲလို့၊ စိတ်ဓာတ်၊ အားမာန်နှင့် ယုံကြည်မှုတို့ ရက်ရှည်ပေါင်းစပ်ထားသော

လူသားများ၏ စုပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကို တောင်မြင့်ကြီးနှစ်တောင် သည်လည်း တုန့်ပြန်ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ရည်ရှိသည်ဟုဆိုခြားလည်း၊ တစ်ရက်တည်းကြံ့ကြံ့ခံနိုင်မည်လား၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကြံ့ကြံ့ ခံနိုင်မည်တဲ့လား၊ လူသား၏စိတ်ဓာတ်၊ အားမာန်နှင့် ယုံကြည်မှုက မျိုးဆက်တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် လက်ဆင့်ကမ်းစီမံဆောင်ရွက်နေ ကြမှာပါ။

(၂)

“အဲဒါပဲကွဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ မျိုးဆက်တစ်ဆက်ပြီးတစ် ဆက်လက်ဆင့်ကမ်းစီမံဆောင်ရွက်ခဲ့ကြလို့ အခုမြို့ကြီးပြကြီးတွေ က အပန်းဖြေခရီးထွက်လာကြတဲ့ ဧည့်ခရီးသည်တွေအားလုံးကို ဦးတို့ရဲ့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်အဆက်ဆက်ပြောရစ်ခဲ့ကြတဲ့ တောင်မြင့် နှစ်ဖောင်ကို အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဦးဆောင်တဲ့ မိသားစုဝင်တွေ၊ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေ ပြုလှဲပြောင်းရွှေ့နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဂုဏ်ယူ စွာပြောရပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီရွာကိုလဲ ယုံကြည်မှုရွာရယ်လို့ ဆန်းသစ်စွာနဲ့ ဘာနောက်ခံအကြောင်းအရာတွေရှိနေလို့ အခုလို အမည်မှည့်ခေါ်တွင်ရစ်စေခဲ့သလဲဆိုတာကိုလည်း ရောက်ရှိလာကြ တဲ့ခရီးသည်တွေအားလုံး သိရှိလောက်ပြီဖြစ်ကြမှာပါ ...”

ယုံကြည်မှုကို ရွာခံသက်ကြီးပါကြီး အဘိုးအိုတစ်ဦးက

ယုံကြည်မှုရွာသို့ တူကူးတကန့် အပန်းဖြေရောက်ရှိလာကြသော ဧည့်ခရီးသည်များသိရှိလိုသည်များကို ရှင်းလင်းပြောဆိုသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒိပျို့နယ်ကို ရောက်ကြတော့ ရွာနာမည် တွေသိရတယ်။ သပြေစမ်းတဲ့၊ မိုးသဲတဲ့၊ ညောင်ကြီး၊ သဘော့ငှါ ကန်ကြီး၊ ဇရပ်ချောင်း၊ ကျွဲကူး စတဲ့ ရွာနာမည်တွေပေါ့။ အဲဒီ အထဲမှာ ယုံကြည်မှုရွာဆိုပြီး ရွာနာမည်တစ်ခုလည်း ထင်သာ မြင်သာဖြစ်နေရတယ်။ ရွာနာမည်က ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို ဆွဲ ဆောင်နိုင်တယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ ဒီယုံကြည်မှုရွာကို သွားလည်ကြမယ် ဆိုပြီးရွေးချယ်ရောက်လာကြတာပါပဲ ဦး ...” ဟု ဧည့်ခရီးသည် များအုပ်စုမှတစ်ဦးက ရှင်းလင်းပြောဆိုသည်။ “ရွာနာမည်ကိုးက ထူးခြားနေတယ်။ တောရွာတောရပ်နာမည်မျိုး၊ သမားရိုးကျနာမည် မျိုးမဟုတ်လို့ပါပဲ။ ယုံကြည်မှုရွာတဲ့ ...”

ရွာခံအဘိုးအိုသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ရှိနေသည်။ သူသည် သူ့ဇာတိ “ယုံကြည်မှုရွာ” နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဂုဏ်ယူ နေသည့် အသွင်လည်းပွင့်လင်းမြင့်သာရှိနေ၏။

“အဘိုးကတော့ အဘိုးပြောပြတဲ့ တောင်မြင့်နှစ်တောင်ကို လက်ရှိနေရာကနေ မြိုလှဲရွှေ့ပြောင်းတဲ့အချိန်မှာ ...” ဟု ဧည့် ခရီးသည်အုပ်စုဝင် အမျိုးသမီးက အမေးအပြန်ပြန်ဖြင့် ရွာကအဘိုး

အိုက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“လမီးပေးပြန်မှာ အဘိုးသိပါတယ်ကွယ်၊ တောင်တွေ ရွှေ့ပြောင်းဖို့ကြိုးပမ်းနေတဲ့အချိန်မှာ အဘိုးဟာ ပွေးတောင်ပပွေး သေးပါတူးသမီး”

“အို ... အဲ့ဒီလောက်တောင်ကြာတာပဲနော်အဘိုး” ဟု ဧည့်ခရီးသည်အုပ်စုဝင် အမျိုးသမီးက တအံ့တကြပြောသည်။

“သမီးရယ် ... အဲ့ဒီအဖြစ်က ကြာမြင့်ခဲ့တာက အဘိုးရဲ့ အဖေအမေတို့လည်း မမှီခဲ့ကြပါဘူး။ သူတို့လည်း တစ်ဆင့်တစ် ဆင့်ကြားသိလာရတာပါတဲ့ တကယ့်တကယ်တော့ ဟိုလွန်လေခဲ့ ပြီးတဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပါပဲ ...”

“ဒီလိုဆိုရင် အဘိုး ...”

ဧည့်ခရီးသည်အုပ်စုဝင်ထဲမှ တစ်ဦးက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိသည့်ဟန်ဖြင့်ပြောသည်။

“ဘာများလဲမြေး”

“အဲ့ဒီယုံကြည်မှုဆိုတဲ့ရွာနာမည်အသစ်အဆန်းကကော အဘိုး”

“အေး ... ပေးသင့်တဲ့ပေးခွန်းပဲ”

အဘိုးအိုက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။

“ပထမတုန်းက အဲဒီရွာနာမည်က အုန်းတောတဲ့၊ အဲဒါ တောင်နှစ်တောင်ဖြိုလှဲရွှေ့ပြောင်းတဲ့နေရာမှာ ဦးစီးခေါင်ကိုင်းပြုလုပ် ခဲ့တဲ့ အဘိုးအိုက တောင်ကိုဖြိုလှဲရွှေ့ပြောင်းဖို့လုပ်နေတာဟာ သူနဲ့သူ့ရဲ့မိသားစုဝင်တွေ၊ ဆွေတွေမျိုးတွေရဲ့ ယုံကြည်မှုကြောင့် လုပ်ငန်းကိုအစပျိုးခဲ့တာဆိုပြီး ရွာနာမည်ကိုလည်း အုန်းတောရွာ ကနေပြီး ယုံကြည်မှုရွာရယ်လို့ ပြောင်းလဲလိုက်တာပဲလို့ အဆက် ဆက်ပြောလာကြတာကနေ သိရတာပဲကွဲ့။”

“ယုံကြည်မှုရွာလို့နာမည်ပြောင်းလဲမှည့်ခေါ်လိုက်တာ သဘာဝကျလိုက်တာအဘိုးရယ်”

ညွှတ်ခရီးသည် အုပ်စုဝင်တစ်ဦးက ကျေနပ်မှုရှိသည့်ဟန် ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“တောင်နှစ်တောင်ကို လူ့ရဲ့အားမာန်နဲ့ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြောင်းရွှေ့နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတာ လူသားရဲ့ယုံကြည်ချက်စွမ်းအားထိရောက်မှုကို ဒီယုံကြည် မှုနဲ့ ဆင်းသတ်လာခဲ့ကြတဲ့ မျိုးဆက်တွေက ထင်သာမြင်သာ ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်”

အခိုက်အတန့်မျှ စကားဝိုင်းသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သွားသည်။ သူတို့တစ်တွေသည် ဟို ... လွန်လေခဲ့ပြီးသော

နှစ်ပေါင်းမြောက်များစွာက အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် သူ့၏မိသားစုဝင်များ
ဆွေမျိုးများတို့၏ လုပ်ငန်းတစ်ရပ်အပေါ်ယုံကြည်မှုပိတ်တတ်မည်မျှ
ခိုင်မာခဲ့သည့်ကို မြင်ယောင်ထင်ယောင် ဖြစ်နေကြသည်ထင်ပါရဲ့။

“ဪ ... အီထက်အဘိုး ...”

ညွှန်ခရီးသည်များထဲက ဝယ်ရွယ်သောအမျိုးသမီးတစ်ဦး
ကတစ်စုံတစ်ခုကို အပြေးအလွှားသတိရရှိလိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ကောက်
ကာငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“အဲ့ဒီတောင်မြင့်ကြီးနှစ်တောင်တည်ရှိနေခဲ့ပါတယ်ဆိုတဲ့
နေရာက ဘယ်နေများလဲအဘိုး”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ... အဲ့ဒီ
နေရာအဘိုး အဲ့ဒီနေရာ”

“ဘယ်နေရာလဲအဘိုး ... ဘယ်နေရာလဲ ...”

ညွှန်ခရီးသည်များထဲက ဟိုသူကထပ်ဆင့်မေးဒီသူက
ထပ်ဆင့်မေးဖြင့် အသံဘလံများဆူညံလာသည်။

“ဪ ... ”

ယုံကြည်မှုရွာ၏ ရွာခံအဘိုးအိုသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်နေလိုက်ပြီးမှ ခုပ်လှမ်းလှမ်းတစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ
လိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... တွေ့ကြလား။ ဆိုင်းဘုတ်
 အမှတ်အသားစိုက်ထူထားတဲ့နေရာအဝန်းအဝိုင်း တစ်ခုလုံးပေါ့ကွယ်။
 အဲ့ဒီနေရာမှာ တောင်မြင့်နှစ်လုံးတည်ရှိနေခဲ့ပါသတဲ့ကွယ် ...”

အဘိုးအို၏ စကားအဆုံးဝယ်၊ ယင်းတို့အားလုံးသည်
 တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းထားရှိကြသည့်နယ်၊ အဘိုးအိုလက်ညှိုးထိုးပြသည့်
 နေရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ တောင်နှစ်တောင်တည်ရှိ
 ခဲ့ပါသည်ဟူသည့် အနေအထားအလျဉ်းမပေါ်လွင်ခဲ့တော့ပေ။
 တောင်အရိပ်အယောင်မျှပင် မကျန်မရစ်တော့ပါပေ။ ပြောင်ရှင်းနေ
 ၏။ သို့ရာတွင် တစ်နေရာ၌မူ စိုက်ထူထားသော သစ်သားဆိုင်း
 ဘုတ်တစ်ခုမျှသာလျှင် ဝင့်ကြားစွာတည်ရှိနေသည်ကို မြင်မြင်ထင်ထင်
 တွေ့မြင်နေရသည်။

“ယုံကြည်မှုဣက လိုက်လဲ့စွာကြုံဆိုပါ၏ ...”ဆိုပါ
 ကလား။

ပူဝင်စရာ ဓရှိပါ

တစ်ရံရောအခါကဖြစ်သည်။ ဘုရင်တစ်ပါးရှိသည်။ သူ၏ နိုင်ငံကို ကောင်းစွာစီမံအုပ်ချုပ်သည်။ သူ၏နိုင်ငံကို အခြားအနီး အဝေးနိုင်ငံများထက် အဘက်ဘက်မှ ပိုမိုသာလွန်စေချင်သည့် ဆန္ဒပြင်းပြစွာရှိသည်။ နိုင်ငံကိုလည်း ရှေ့တန်းရောက်ရှိစေချင်သည်။ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများကိုလည်း နိုင်ငံ၏အရေးအရာများတွင် ရှေ့တန်းမှာ နေရာရရှိစေချင်သည်။

ထိုအခါတွင် ဘုရင်၏စိတ်သည် အပူအပင်ဖြစ်နေရ၏။ သောက ဝင်နေရ၏။ ဘုရင်တွင်နိုင်ငံနှင့်ချိ၍ ပူစရာပင်စရာများ တစ်ပုံတစ်ပေါင်း ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ရင်နှင့်မဆန့်ဟူ၍ပင် ပြောရမည်ထင်သည်။

“အင်း ... နိုင်ငံနဲ့ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေရဲ့ အခြေအနေ အမှန်သိရှိအောင် စနည်းနာမှ၊ နန်းတော်အဆောင်အယောင်ထဲမှာပဲ တပ်လျှောက်လာတာတွေကို ကြားနာပြီး နေနေလို့ မဖြစ်သေးဘူးလေ”

တစ်နေ့သောအခါတွင် ဘုရင်သည် အကြံတစ်ခုရရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ “ငါက နိုင်ငံနဲ့ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေအတွက် အပူအပင် ကြီးများနေသလောက် သူတို့တစ်တွေကကော ဘယ်လိုတယ်လိုများ ရှိနေသလဲ”

ဘုရင်သည် နိုင်ငံအတွင်းသို့ တစ်ကိုယ်တည်း လေ့လာ ကြည့်ရှုရန် ပြင်ဆင်သည်။

“ဘုရင်ကြီး၊ တစ်ကိုယ်တော်ထွက်ခွာလေ့လာမှာထက် နောက် လိုက်နောက်ပါ အစုံအလင်နဲ့ ဘုရင်တို့ရဲ့ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနား အပြည့်အစုံ ပြင်ဆင်ထွက်ခွာသင့်ကြောင်းပါ ...”

အနီးအပါးခစားနေကြသော မူးကြီးမတ်ရာ အစရှိသည့် သူများက လျှောက်တင်ကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ကိုယ်တော် တည်း မြို့ထဲရွာထဲရပ်ထဲသို့ ကြွချီရန် မလျော်ပါကြောင်း တားမြစ် လျှောက်တင်ကြသည်။ ဘုရင်ကလက်သင့်မခံပေ။ တစ်ကိုယ်တည်း မြို့ထဲရွာထဲသို့ ကြွချီတော်မူသည်။

x x x

လယ်တောတစ်ကောအနီးတွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ် တစ်အိမ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အိမ်သို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဘုရင်ကြီးအံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားသည်။ အိမ်၏အရှေ့အဖျားသူငါ

မြင်တွေ့လွယ်သော နေရာတစ်နေရာတွင် စာတန်းရေးသား ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“အလို ...”

ဘုရင်သည် အိမ်အရှေ့ချိတ်ဆွဲထားသောစာတန်းကို ဖတ်ရှုလိုက်သည်။ ဘုရင်အံ့ဩသွားရသည်။

“ပူပင်စရာမရှိပါ ဆိုပါကလား၊ တယ်ပြီး ထူးခြားလှပါကလား။ ပူစရာမရှိတဲ့အကြောင်း ထင်သာမြင်သာ ရေးသားချိတ်ဆွဲထားတယ်။ အံ့ပါရော”

တကယ်ပင် ဘုရင် အံ့အားတသင့်ဖြစ်နေမိသည်။

“ပူပင်စရာမရှိပါဆိုပြီး ရဲရဲတင်းတင်းကို အသိပေးထားတယ်”

ဘုရင်သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“တကယ်ထူးဆန်းတာပဲ၊ ငါ့မှာတော့ နိုင်ငံကို သူများနိုင်ငံတွေထက် ကျောအောင် သာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်၊ ဘယ်နည်းလမ်းကိုသုံးရမယ်၊ ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ နေ့နေ့ညည သောကတွေ ဖိစီးနေရတယ်။ ပူပင်နေရတယ်”

ဘုရင်တွေးသည်။

“အဲ ... ပူပင်စရာမရှိတဲ့သူဆိုပြီး၊ လူသိသူသိ ကြေငြာတဲ့ အထိတောင် ဖြစ်နေပါကလား။ ပူပင်စရာမရှိတဲ့သူ ငါ့နိုင်ငံမှာ ရှိနေ

ပါကလား။ တကယ်ပဲ ဟုတ်သလား၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ဘုရင်၏အတွေးသည် ဖြောင်ဆန်နေပါ၏။ ဟုတ်သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား အတွေးများက ရှုတ်ရှုတ်ရှက်ရှက် ဖြစ်နေသည်။

“လက်တွေ့သိရှိအောင် အိမ်သူအိမ်သားတွေနဲ့ တွေ့ဆုံမှ မေးပြန်းမှ”

ဘုရင်သည် နေအိမ်ကိုတစ်လှည့်၊ ရေးသားချိတ်ဆွဲထားသော စာတန်းကိုတစ်လှည့် အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

“အိမ်ရှင်တို့၊ အိမ်ရှင်တို့၊ အိမ်ရှင်တို့။”

ဘုရင်က အသံပြုလိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှ မိန်းမငယ်တစ်ဦး ကမန်းကတန်းထွက်လာသည်။

“အို ... ဘုရင်ကြီးပါလား”

မိန်းမငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ မည်သည့်အခါမှာမှ သူ့အိမ်သို့ နိုင်ငံကို စိုးစံအုပ်ချုပ်နေပါသော ဘုရင်တစ်ပါးသည် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟူ၍ အလျဉ်းမထင်မှတ်ထားသည့်အတွက်ကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ဘုရင်ကြီးက လာမယ့်လာတော့ အမှန်တကယ်ဖြစ်နေ၏။

မိန်းမငယ် အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွား၏။ ရုတ်တရက် မှင်သက်မိသွား၏။ နိုင်ငံအရှင် ဘုရင်လင်းပြတ်သည် သူမ၏ အဆင်မလှပပသော

နေအိမ်ရှေ့တွင် ကြွရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ မိန်းမငယ်သည် ဘုရင်အားတွေ့မြင်၍ ရုတ်ချည်းမည်သည်ကို လုပ်ရကိုင်ရမှန်းပင် မသိရှိနိုင်တော့။

“အရှင်မင်းမြတ်”

မိန်းမငယ် အရိုအသေပြု၏။ ဘုရင်သည် မိန်းမငယ်၏အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိသည်။ သူ့ကဲ့သို့ နိုင်ငံ၏ အကြီးအကဲတစ်ဦး မထင်မမှတ်စွာ သာမန်နိုင်ငံသူတစ်ဦး၏ နေအိမ်ရှေ့သို့ ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသည်မှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲဟု မိန်းမငယ်၏အနေဖြင့် တွေးမြင်မိမည်ပဲဟု ဘုရင်ကြီးသဘောရရှိလိုက်သည်။ သူသည် မိန်းမငယ်အနေအထိုင်မခက်ရန် မိန်းမငယ်၏အဖြစ်ကို မသိကျိကျွန်ပြုနေလိုက်သည်။

“နေထိုင်ကောင်းပါရဲ့လား”

ဘုရင်သည် မိန်းမငယ်သို့ မေးမြန်းသည်။

“နေထိုင်ကောင်းပါတယ် အရှင်မင်းမြတ်၊ ဪ... အရှင်မင်းမြတ်ကော နေထိုင်ကောင်းပါရဲ့လား”ဟု မိန်းမငယ်က မေးမြန်းသည်။

“မယ်မင်းအပါအဝင် နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများ ပို့သသော မေတ္တာကြောင့် နေထိုင်ကောင်းလျက်ပါပဲ၊ ဪ... ဒါထက်”

“အမိန့်ရှင်ပါ အရှင်”

“မယ်မင်းမှာ အပူအပင်သောကဝေဒနာ ကင်းရှင်းဖို့နတယ် ထင်ပါရဲ့၊ အိမ်ရှေ့မှာ ပူပင်စရာမရှိပါ ရယ်ပါတောင် စာတန်းတစ်ခု ကို ဖြတ်သွားပြတ်လာ လူသူအများပြင်နိုင်တွေ့နိုင်တဲ့အထိတောင် ရေးသားချိတ်ဆွဲထားတာ အထင်အရှားပါပဲကလားမယ်မင်း ...”

“မှန်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ် ...”

မိန်းမငယ်က ဝန်ခံသည့်အသွင်ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် အရှင်၊ လူတစ်ခုပူပူရယ်တဲ့ ဆယ်ကုဋေရယ်လို့ တောင်းဆိုထား မဟုတ်လားအရှင်”

“ဒီလိုဆိုရင် မယ်မင်းရဲ့အိမ်ရှေ့မှာ အပူအပင်မရှိပါဆိုပြီး ရေးသားချိတ်ဆွဲထားတဲ့ စာတန်းကကော”

ဘုရင်မင်းမြတ် ရုတ်တရက် နားမလည်နိုင် ဖြစ်သွားရသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ အပူအပင်ရှိကြပြီဟူ၍ ခံယူချက်ရှိနေသော သာမန် မိန်းမငယ်သည် သူနေထိုင်ရာ နေအိမ်မျက်နှာစာတွင် မည်သည့် အတွက်ကြောင့်များ အပူအပင်မရှိပါဟူ၍ ထင်သာမြင်သာ ရေးသား ချိတ်ဆွဲထားရှိရပါသနည်း။

“ဪ ... အဲ့ဒီ အပူအပင်မရှိပါဆိုရဲ့ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ စာတန်းကို အရှင်ရည်ညွှန်းနေတာကိုး ...”

မိန်းမငယ် သိရှိသွားသည်။

“အဲ့ဒီ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့စာတန်းက ကျွန်တော်မချိတ်ဆွဲထားတာ မဟုတ်ရပါအရှင်”

“အလို ... ထူးခြားပါကလား”

ဘုရင့် အံ့အားတသင့်ဖြစ်သွားသည်။

“အပြင် အဲ့ဒီစာတန်းကို မယ်မင်းရဲ့ အိမ်ဥပစာမှာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါက ချိတ်ဆွဲထားရှိတာတုံး”

ဘုရင်အနေဖြင့် မေးမြန်းသင့်သည်ပဲဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်မ ချိတ်ဆွဲထားတာ မဟုတ်ရပါအရှင်၊ ကျွန်တော်မ ရဲ့ ခင်ပွန်းသည်က အဲ့ဒီစာတန်းကို ကိုယ်တိုင်ရေး ကိုယ်တိုင် ချိတ်ဆွဲထားတာပါအရှင်”

“ဪ ... ထူးခြားလှပါကလား”

ဘုရင်နားလည်သိရှိသွားသည်။

“မယ်မင်းရဲ့ ခင်ပွန်းသည်ကိုး၊ အထက် မယ်မင်းရဲ့ ခင်ပွန်း သည်က ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲ၊ ဒီစာတန်းကို ရေးသားချိတ်ဆွဲထား၍ နိုင်တဲ့အထိတောင် သူ့မှာ အပူအပင်ရယ်လို့ ကင်းရှင်းနေပါကလား။ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကိုယ်တိုင် နိုင်ခဲရဲ့အကြီးအမှူးဦးဆောင်သူဖြစ်နေ ပေမယ့် နိုင်ခဲနဲ့ နိုင်ခဲသား နိုင်ခဲသူတွေအတွက် အပူအပင်က ရှိနေ

တာပီပဲ။ မယ်မင်းရဲ့ ခင်ပွန်းသည်လည်း အိမ်ထောင်တစ်ခုရဲ့ အကြီးအကဲ၊ အိမ်ထောင်ကို တာဝန်ယူထားရတော့ သူ့မှာ အပူအပင်ဆိုတာ ရှိကိုရှိနေရမယ်။ သူ့အတွက် မယ်မင်းအတွက်၊ သားသမီးရတနာတွေ ထွန်းကားမယ်ဆိုရင်လဲ သားသမီးရတနာတစ်ဦးချင်းအတွက်၊ အပူအပင်ဆိုတာ ရှိနေရထားနေရမှာပဲ”

အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ဦးက အပူအပင်မရှိပါ မထားပါဟူ၍ တိတိပပ လူသိသူသိ ပွင့်လင်းမြင်သာ ရေးသားချိတ်ဆွဲထားသည့် စာတန်းနှင့်ဆက်နွယ်၍ ဘုရင်သည် ဘဝင်မကျဖြစ်ရသည် မဖြစ်နိုင်ဘူး။

“ကဲ... မယ်မင်းရဲ့ ခင်ပွန်းသည်က မယ်မင်းကို သူ့ဘယ်လို အသက်မွေးကျောင်းနဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို တရားသဖြင့် ရှာဖွေလုပ်ကျွေးသလဲ။ သူ့ဘယ်သူလည်း၊ သူ့နာမည်က”

“နာထာပါအရှင်”

ဘုရင်သည် နာထာဟူသည် အမည်ကို အပြေးအလွှားစဉ်းစားသည်။ သူ့နှင့်နီးစပ်စွာ ရှိနေသော အမည်ပေပဲဟု ဘုရင်သတိရရှိ၏။ “နာထာ ... နာထာ ... နာထာ”

“သူ့အလုပ်အကိုင်ကကော”

ဘုရင်က ထပ်မံစူးစမ်း၏။

“အရှင်ရဲ့ မြင်းတပ်က မြင်းသည်တော်တစ်ဦးပါအရှင်၊ အရှင်ရဲ့ လက်အောက်က ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးပါ ...”

“ဪ ...”

ဘုရင်သိရှိပြီဖြစ်သည်။ “နာထာ”သည် ဘုရင်မြင်းတပ်မှ မြင်းသည်တော်တစ်ဦးပေပဲ။

x x x

နောက်တစ်နေ့တွင်ဖြစ်သည်။ ဘုရင်သည် “နာထာ”ကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံသည်။

“နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား၊ ... နာထာ”

“အရှင်သည် နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားများသို့ နေ့စဉ်ပို့သတဲ့ မေတ္တာကို ကျွန်တော်မျိုးသည်လဲ ခံယူရရှိပါတယ်အရှင်၊ ကျွန်တော် မျိုး ကိုယ်စိတ်ကျန်းမာစွာ ရှိပါတယ်အရှင်”

“နာထာ”သည် ဘုရင်ကို အရိုအသေပြုသည်။

“အရှင်ကော ကိုယ်စိတ်ကျန်းမာ ချမ်းသာစွာ ရှိပါသလား အရှင်”

“ကိုယ်ကျန်းမာပါတယ် နာထာ”

“အမိန့်ရှိပါ အရှင်”

“အိပေမယ့် စိတ်ကတော့ မကျန်းမာလှဘူးကွယ်”

“အကြောင်းဘယ်သို့များပါလဲ ... အရှင်”

“ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်က နိုင်ငံကိုလည်း တစ်ခြားရပ်ဝေး ရပ်နီး နိုင်ငံတွေထက် သာလွန်ချင်လှတယ် နာထား၊ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေကိုလည်း တစ်ခြားရပ်ဝေးရပ်နီး နိုင်ငံတွေက နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေထက် သာလွန်ချင်လှတယ်။ အဲဒီတော့ သာလွန် ချင်တော့ အပူအပင်တွေများ လာတာပေါ့ နာထား၊ သောကဝင်လာ တာပေါ့၊ ဘယ်မှာ ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ ...”

အတန်ကြာမျှ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ စင်စစ်ဘုရင်သည် “နာထား”ကို အကဲခပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“မနေ့က မောင်မင်းရဲ့အိမ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်”

“ဇနီးသည်က ကျွန်တော်မျိုးကို ပြောပြပါတယ် အရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာခဲ့ရတာလဲဆိုတာကော”

“ကျွန်တော်မျိုးကို အဲဒီအကြောင်းကို ဇနီးသည်က ထည့်သွင်း ပြောပြပါတယ်အရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပူပင်စရာမရှိပါဆိုတဲ့စာတန်းကို အကြောင်းပြုတယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

“အဲဒီစာတန်းကို မောင်မင်းရဲ့အိမ်မှာ လှူပြင်သူပြင် ချိတ်ဆွဲ ထားပုံကို ထောက်ရှုတော့ မောင်မင်းမှာ အပူအပင်မရှိဘူး။ အပူအပင်

မခံစားရဘူးလို့ အိုင်အမာဆိုရာ ရောက်တယ်။ အဲ့ဒီအတိုင်းပဲလား”

“မှန်ပါတယ်အရှင်”

“ထပ်မေးမယ်၊ မောင်ရင်မှာ အပူအဝင်ရယ်လို့ မရှိဘူးပေါ့”

“အပူအပင်မရှိပါဘူးအရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးမှာ အပူအပင် ရှိနိုင်ပါ့မလား၊ အပူအပင်ရှိတယ်ဆိုတာမျိုးဟာ လိုအပ်မှုရှိမှပါ။ အဲ့ဒီ လိုအပ်မှုကို ပြည့်ဆည်းဖို့ ကြိုးပမ်းမယ်၊ ဒါပေမယ့် အလိုမပြည့် နိုင်ဘူး။ လိုအပ်နေတာချည်းပဲ။ အဲ့ဒီအခါမှာ စိတ်ပူပင်ရတာပါပဲ ...”

“ကဲ ... အဲ့ဒီထားတော့၊ မောင်မင်းမှာ အပူအပင်ရှိသလား မရှိဘူးလား”

“အပူအပင် မရှိပါဘူးအရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုး အရှင်ဆီမှာ မြင်းသည်တော် အပြစ်အမှုထမ်းရွက်ရလို့ အခကြေးငွေရရှိတယ်။ စားဘို့ရတယ်။ နေဘို့အိမ်ရှိနေတယ်။ ဘာကို ပူပင်ရမှာလည်း အရှင်၊ ပူပင်ဆို လိုအပ်သေးလို့လား အရှင်”

“မောင်မင်းရဲ့ အဲ့ဒီအခြေအနေအရ မောင်မင်းမှာ အပူအပင် မရှိဘူးလို့ဆိုတယ်။ ဘယ်လောက်မှန်တယ် မမှန်ဘူးဆိုတာကိုတော့ ထားလိုက်ပါမောင်မင်း”

ဘုရင်၏စကားအနည်းငယ် ထန်မာသွားသယောင်ရှိသည်ဟူ၍

“နာထာ” သတိပြုမိလိုက်သည်။ မည်သို့များပါလိမ့်။

“ငါပြောမယ်”

ဘုရင်က သူ့စကားကို သူပြန်ဆက်သည်။

“ငါဟာ ဒီနိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးပဲ။ ဒီနိုင်ငံဟာ
ခေတ်ရဲ့နောက်မှာ မကျန်ရစ်ခဲ့ဘို့၊ တစ်ခြားနိုင်ငံတွေထက်ရှေ့က
ကျောနေဘို့၊ နိုင်ငံသူနိုင်ငံသားတွေလည်း တိုးတက်ခေတ်မီဘို့၊
ငါဘယ်လိုစီမံဆောင်ရွက်နိုင်လဲဆိုတာကိုပဲ ငါ့မှာ အပူအပင်တွေ
အများကြီး ဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ ငါ့ရဲ့လက်အောက်မှာ အပူအပင်
ကင်းရှင်းနေပါတယ်ဆိုတဲ့သူကို ဆက်လက်အမှုထမ်းဘို့ မဖြစ်ဘူး။
အပူအပင်ရှိနေတဲ့ သူ့ရဲ့လက်အောက်မှာ အပူအပင်မရှိပါဘူးဆိုတဲ့
သူကို ထားလို့မဖြစ်ဘူး ... နာထာ ...”

“အမိန့်နာခံလျှက်ပါ အရှင် ...”

“ကောင်းပြီ၊ အခုအချိန်ကစပြီး မောင်မင်းကို တာဝန်ပေး
ထားတာကို ရုပ်သိမ်းလိုက်တယ်။ ရာထူးရာခံကို ရုပ်စဲလိုက်တယ်၊
ဆက်လက်အမှုထမ်းဆောင်ခွင့် မရှိတော့ဘူး၊ ပြန်နိုင်ပြီ”

“ဗျာ ...”

“နာထာ” ခေါင်းမပေါ် အရှိအသေ ပေးနေရာမှ ခေါင်းငိုက်စိုက်
ကျလုပတတ် ဖြစ်ရသည်။

“ငါ ... ငါ ... မြင်းသည်တော်တာဝန်က ရပ်စဲခံလိုက်ရပြီ” ဟူ၍ “နာထာ” နားလည်လိုက်သည်။ ယခုမှ သူ့တွင် အပူအပင် ဖြစ်လာသည်။

“ငါ ဘယ်လို နေထိုင်စားသောက်ရမလဲ၊ ငါ့မှာ အိမ်ထောင်နဲ့၊ ငါ့ဇနီးသည်ကို ဝလင်အောင် ငါဘယ်လို ရှာကြံကျွေးမွေးနိုင်မှာလဲ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ ... ငါကလေးအဖေ ဖြစ်လာတော့မယ့် အနေအထား”

“နာထာ” ခေါင်းနောက်မှူးဝေသွားသည်ဟူ၍ ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။ ကမ္ဘာကြီးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ နှယ် အရှိန်ပြင်းစွာ ချာချာလည်ပတ်နေသည်ဟူ၍လည်း ထင်မှတ်လိုက်မိပေသည်။

အခုမှ သူ့ထံသို့ ဦးတည်ကာ အပူအပင်တွေ ဒလဟော တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာသည်ဟူ၍ ခံစားလိုက်မိပေသည်။ အပူအပင် လေနီကြမ်းသည်။ “နာထာ” အား မညှာမတာ ဝှေ့ရမ်းတိုက်ခတ် လိုက်သည် မဟုတ်လား။

“အရှင် ... ကျွန်တော်မျိုး အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ရပါပြီ။ စားရမဲ့ပဲ သောက်ရမဲ့ပဲ ဖြစ်ရပါပြီအရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးမှာ ဇနီးသည် ရှိနေပါတယ်အရှင်”

ဘုရင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားဟန်ပြုနေသည်။

“အခုမှ ကျွန်တော်မျိုးမှာ အပူအပင် ခံစားရရှိလာပါပြီ အရှင်၊ အရှင်က ပြင်းသည်တော်အဖြစ်မှ လုပ်ငန်းတာဝန်ရပ်စဲလိုက်တဲ့ အတွက် ဘဝအခြေအနေက မြောင်းကပြန်ဖြစ်လာရပါပြီအရှင်၊ အသနားခံပါတယ်အရှင်၊ ကျွန်တော်မျိုးအပေါ် အရှင်ချမှတ်လိုက်တဲ့ အမိန့်တော်ကို သက်ညှာစွာ စဉ်းစားရုပ်သိမ်းပေးတော်မူပါအရှင်”

“နာထံ” သည် ဘုရင်မင်းမြတ်သို့ လျှောက်ထားအသနားခံသည်။

“ထွက်ပြီးတဲ့ ဆင်စွယ် ပြန်လည်ဝင်တယ်လို့ ဆိုရိုးမှ မရှိ တာဘဲကလား၊ အေး ... ဒါပေမယ့်”

ဘုရင်သည် စဉ်းစားသည် ဟန်ပြိုင်စကားကို ခေတ္တမျှ ဆိုင်းခံ သည်၊ ပြန်လည်၍ ဆက်လက်ပြောဆိုသည်။

“ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်က မောင်မင်းကိုမေးခွန်းသုံးခုမေးမယ်။ အဲ့ဒီ မေးခွန်းသုံးခုစလုံးကို မောင်မင်းကောင်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်မယ် ဆိုရင်၊ မောင်မင်းကို ရုပ်သိမ်းထားလိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေကို ပြန်လည်သနားတော်မူမယ်၊ အေး ... အဲ့ဒီမေးမယ့် မေးခွန်းသုံးခု ယဲက မေးခွန်းတစ်ခုနှစ်ခု လွဲချော်ဖြေဆိုသွားမယ်ဆိုရင်တော့ ချမှတ် ထားပြီတဲ့ အမိန့်အတိုင်း အတည်စဉ်းစားချိန် သုံးရက်၊ ”

“နာထာ” တွေဝေသွားသည်၊ ဘုရင်မေးမြန်းမည့် မေးခွန်းက သုံးခုတဲ့၊ မဖြေဆိုနိုင်ပါက ပြင်းသည်တော် တာဝန်ပြန်လည်

ထမ်းဆောင်ခွင့် မရှိတဲ့။

“အဲ့ဒါမှ ဒုက္ခ”

“နာထာ”ဝိတ်ရှုတ်ထွေးသွားသည်။

“မေးခွန်းသုံးခု မဖြေနိုင်ရင် ချမှတ်ထားတဲ့ အမိန့်အတိုင်း အတည်တဲ့၊ ဘာမေးခွန်းမေးလို့ ဘာကိုဖြေရမှာလဲ၊ သုံးရက်အတွင်း မှာ စဉ်းစားဖြေဆိုရမှာတဲ့၊ မေးခွန်းကခက်သလား၊ လွယ်သလား၊ ငါ ဖြေနိုင်ပါ့မလား၊ “နာထာ”သက်ပြဇီးချသည်။ မေးလာမည့် မေးခွန်းသုံးခုကို ဖြေဆိုနိုင်လျှင် မြင်းသည်တော်လုပ်ငန်းတာဝန် ပြန်လည်၍ ထမ်းဆောင်ရမည်။ မဖြေဆိုနိုင်ပါလျှင်အခက်၊

“ဖြေဆိုရမယ့် မေးခွန်းသုံးခုကို မိန့်ကြားပါအရှင်၊ နားခံ လျှက်ပါအရှင် နားခံလျှက်ပါ”

“မေးခွန်းတစ်က ပင်လယ်ရေတွေ ကုန်ခင်းသွားအောင် ပက်ထုတ်ပစ်လိုက်ဘို့ ကော်ပြားဘယ်နှစ်ခု လိုအပ်သလဲ”

ဘုရင်က မေးခွန်းအမှတ်စဉ် တစ်ကို မိန့်ကြားသည်။

“အဲ့ဒါမှ အခက်”

“နာထာ”ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည်၊ ကျယ်ပြန့်တဲ့ ပင်လယ်ပြင် ထဲက ပင်လယ်ရေတွေအားလုံး ကုန်ခင်းသွားဘို့ ကော်ပြားကို အသုံးပြုရမယ်။ စုစုပေါင်းကော်ပြားဘယ်နှစ်ခု လိုအပ်ပါသလဲတဲ့။

ခက်ခဲလိုက်တဲ့ မေးခွန်းအမှတ်တစ်ပါးလားနော်။

“မေးခွန်းနံပါတ်နှစ်က”

ဘုရင်က ဆက်လက်မိန့်ကြားသည်။

“တောဒီတောကြီးကို မြင်းနဲ့ပတ်စီးပယ်၊ ကဲ ... တောကြီးကို ပတ်စီးတဲ့အခါ ရက်ကြာပယ်၊ ရက်ပေါင်းဘယ်နှစ်ရက် ကြာမှာလဲ”

“နာထာ” ခေါင်းကုန်လိုက်သည်။ “ဘယ်နှယ် မေးခွန်းတွေပါလိမ့်၊ ဦးနှောက်ခြောက်စရာတွေပါလား” ဟု တွေးသည်။

“မေးခွန်းနံပါတ်သုံး နောက်ဆုံးမေးခွန်း”

“ငါ့ဘုရင် ငါ့စိတ်ထဲမှာ အခု ဘာအကြံအစည်တွေ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ ပြောဆိုနိုင်ပါ့မလား”

“အလို...”

“နာထာ” အံ့အားတသင့် ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဘုရင်က သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို အကြံအစည်တွေ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ၊ သူ ကြံစည်နေတာ တစ်ခြားတစ်ယောက်က ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ သူက သူ့အကြံအစည်ဘာများလဲဆိုတာကို မေးခွန်းတစ်ခု အဖြစ် ဖြေကြားရန် သတ်မှတ်ထားရှိသည်။

“နာထာ” သည် သူ့လုပ်ငန်းတာဝန်ပြန်လည်၍ ထမ်းဆောင်ရန်

ဘုရင်က အခွင့်အလမ်းအဖြစ် ပြန်လည်ပေးထားသည့် မေးခွန်း သုံးခုဖြေကြားရန် ကိစ္စရပ်ကို မှတ်သားသည်။ သံချိန်အားဖြင့် သုံးရက်ရရှိသည်။ သုံးရက်အတွင်း မေးခွန်းသုံးခုကို မှန်ကန်စွာ ဖြေရမည်ပဲ။

“နာထာ”ဝိတ်မသက်မသာဖြင့် ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်မှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာရ၏။ သူ့ဝိတ်သည် လေးလံနောက်ကျိနေ သည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ဘယ်မှာ ရွှင်ပြိုင်မှာလဲ။ မေးခွန်းသုံးခုကို ဖြေကြားရမည်။ မပြေနိုင်ပါက သူ့လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ဘုရင်သည် ပြန်လည်ပေးသနားမည်မဟုတ်။ မေးခွန်းသုံးခု မပေးအပ်သေးမီ ကပင် ဖြတ်သားစွာ မိန့်ကြားထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်မဟုတ်လော့ ကိုင်း ... မေးခွန်းသုံးခု ဖြေကြားရန် မည်သို့စဉ်းစားရပါမည်နည်း “နာထာ ...”

x . x . x

“နာထာ”အိမ်သို့ ပြန်ရောက်နေငြားလည်း သူသည် ငေးမိုင်း စွာရှိနေ၏။ တစ်ရက်မှသည် တစ်ရက်သို့ ကူးပြောင်းလာ၏။ သူသည် နေထွက်နေဝင်မည်ကို စိုးရွံ့နေမိ၏။ တစ်ရက်ကုန်ဆုံး ရမည်မဟုတ်လား၊ သတ်မှတ်ရက်ကသုံးရက်။

“ရှင် ‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

ဇနီးသည်က စူးစမ်းမေးမြန်းသည်။

“ကျွန်မ အကဲခတ်နေတယ်။ ရှင်ဟာ နန်းတော်က ပြန်လာပြီး ကတည်းက စိတ်မရွှင်မလန်း မကြည်မလင်နဲ့၊ ရှင်အပူအပင် ရှိနေပြီမဟုတ်လား၊ ရှင်ပဲ ပူပင်စရာမရှိပါဆိုပြီး အိမ်ရှေ့မှာ လှူမြင် သူမြင်ရေးသားချိတ်ဆွဲထားတယ်မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ဘယ်နှယ် ရှိစ၊ ရှင်မှာ အပူအပင်ရှိနေပြီ ...”

“မင်းကလဲ အရေးထဲမှာတစ်မှောင့်”

“နာထာ” တစ်ယောက် ဇနီးသည်အပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ် သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကအရေးထဲမှာ တစ်မှောင့်ဖြစ်ရမှာတုံး၊ လင်နဲ့ မယားပဲဟာ၊ ရှင်ဘာဖြစ်နေလဲ၊ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင် ပင်ပေါ့ အခုတော့ ရှင်က အပူအပင်တွေရှိနေပြီ၊ တပိုင်ပိုင်နဲ့ ကျွန်မသိတယ်”

“နာထာ” သည် သူ့တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် အခြေအနေကို ဇနီးသည်သို့ မပြောဘဲ ထိန်ချိန်ထားသည်။ သို့ကဲ့သို့ပင် ဇနီးသည် သည် ရင်ထဲတွင် အပူအပင် စိစစ်စားလာရမည့် အခြေအနေကို သူသည် မလိုလားခဲ့သည်အတွက်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် သူဘုရင့်

မြင်းသည်တော်တာဝန်မှ ရုပ်သိမ်းခံရသည့် အဖြစ်မှသည် မေးခွန်း သုံးခု ဖြေဆိုရမည့်အဖြစ်အထိ သူ့ဇနီးသည်ကို ဖွင့်မပြောခဲ့ပါပေ။ အခုမူ ဇနီးသည်သည် ခင်ပွန်းသည် “နာထာ” ခေါ်အဖြစ်ကို ရိပ်စား မိစွာ စူးစမ်းမေးမြန်းလာသည်။

“မင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ အပူအပင်ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ငါ မပြောပြခဲ့တာပါ” ဟု “နာထာ” က တောင်းပန်သည့်ဟန် ပြုသည်။ “အဖြစ်က ဒီလိုကွယ်” ဟု “နာထာ” က အစချီပြောသည်။

“ဒါလေးများ”

ဇနီးသည်က “နာထာ” ခေါ်စကားအဆုံးသတ်တွင် ပျော်တန်စွာ ပြောလသည်။

“ကျွန်မက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မှတ်လို့”

“နို့ အဲ့ဒါမင်းအတွက် ငါ့အတွက် ကြီးကျယ်စရာမဟုတ်လား၊ မေးခွန်းသုံးခုလုံး ဖြေဆိုနိုင်ပါမှတူရင်က လုပ်ငန်းတာဝန် ပြန်လည် အပ်နှံပေးမှာတဲ့။ အခု မေးခွန်းသုံးခုအတွက် အဖြေမှန်ဖြေဖို့ လိုအပ် နေပြီကော၊ မနက်ပြန်တုရင်ထံမှောက် ဝင်ရမယ်။ သုံးရက်စေ့ပြောက် ပြီ”

ဇနီးသည်သည် ခင်ပွန်းသည် “နာထာ” ပြောပြနေသည် တို့ကို စူးစိုက်နားထောင်သည် တစ်ဖက်မှလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို

အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ဇနီးသည်၏ ပျက်နှာသည် ဝင်းပလာ၏။ သူမစဉ်းစားနေသည့် အကြောင်းအရာထင်ရဲ့၊ အချက် အလက်ထင်ရဲ့၊ တစ်စုံတစ်ရာ မှတ်မိသတိရရှိလာသည်ဟန် ပေါ်လွင် လာသည်။

“အဟတ် ... ဟား ...”

ဇနီးသည်သည် ရယ်ရွှင်သည့်ဟန်ဖြစ်လာ၏။

“ဘာရယ်စရာများ ရှိနေလို့လဲ မိန်းမရယ်”

“နာထာ” သူ့ရင်ထဲ အပူအပင်ကြီးမားပြင်းထန်နေသည့်အချိန် တွင် ဇနီးသည်သည် အရယ်အပြုံးမပျက် နေနိုင်လွန်းပါပေသည်ဟု အပြစ်တင်ချင်ချင် ဖြစ်လာသည်။ ဟုတ်သည်လေ၊ မနက်ဖြန်တွင် ဘုရင်သတ်မှတ် ချိန်းဆိုထားရှိသည့် ရက်သုံးရက်စေ့ပြောက်မည် မဟုတ်လား၊ မေးခွန်းသုံးခုအတွက် လိုအပ်သည့် အဖြေပေးရတော့ မည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

“မင်းကံ ဘာရယ်နေပြုံးနေတာလဲ”

“နာထာ”က ဇနီးသည်ကို ခတ်ဆတ်ဆတ်မေးလိုက်သည်။

“နာထာ”မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။

“သိတယ်၊ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီးသိတယ်။ ဒီလောက် နှစ်တွေကြာအောင် ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ ခင်ပွန်းသည် ဘယ်ယောက်ပဲ

ဥစ္စာ၊ ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... သိတာပေါ့။ ရှင်မေးခွန်းသုံးခု အတွက် အဖြေစဉ်းစားလို့မရသေးလို့ စိတ်ပျက်အားလျော့နေတယ် မဟုတ်လားရှင် အဖြေကို သိချင်နေပြီမဟုတ်လား”

ဇနီးသည်က မေးမေးပြောပြောပြုသည်။

“သိချင်နေတယ် ...”

“နာထာ”က စိတ်တိုစွာ အော်ဟစ်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ အပူအပင်ကြီးနေတယ်ဥစ္စာ”

“ကဲပါလေ၊ ရှင်မနက်ပြန်သုံးရက်စေ့တဲ့နေ့မှာ ဘုရင်ကြီးထံ လျှောက်တင်ရမယ့် မေးခွန်းသုံးခုရဲ့ အဖြေက ဟောဒီ ... ဟောဒီလို ...”

ဇနီးသည်က မေးခွန်းနံပါတ်တစ်၊ မေးခွန်းနံပါတ်နှစ်နှင့် မေးခွန်းနံပါတ်သုံးအသီးသီးအတွက် လိုအပ်နေသည့် အဖြေကို ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောလိုက်သည်။

“အို ... အို ... အဲ ... အဲ ... အဲ့ဒီအဖြေတွေ မင်းဘယ်က ... ဘယ်ကရတာလဲ ...”ဟု “နာထာ”က ဝမ်းသာလွန်းစွာ စကားထပ်ထပ်အပြစ်စွာ ဇနီးသည်ကို မေးလိုက်သည်။ “နာထာ”ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလိုက်သည်မှာ မပြောပြ တတ်အောင်ဖြစ်သည်။

ဇနီးသည်ပြောပြသော အဖြေမှာ ဘုရင်ကြီးသတ်မှတ်အဖြေ သုံးခုနှင့် တူညီတိုက်ဆိုင်မှုရှိနေသည်လား၊ မရှိနေသည်လား “နာထာ” မဆီရပါပေ။ သို့ရာတွင် ဇနီးသည်ပြောပြသော ဘုရင်မေးခွန်းသုံးခု အတွက် အဖြေသုံးခုမှာ သဘာဝကျနလှသည်ဟူ၍ “နာထာ” တွေးမိ၏။ မှန်ကန်သည် မမှန်ကန်သည် လောလောဆယ်မသိနိုင် သေး။ မနက်ဖြန်သုံးရက်စေ့မြောက်နေ့တွင် ဘုရင်ကြီးရှေ့တော် မှောက်သို့ ရောက်ရှိပြီး ဖြေကြားပြီးမှ သိရှိနိုင်မည်ပဲဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တွင် မေးခွန်းအတွက် အဖြေရရှိရုံမျှပဲဖြစ်သည်။ မှန်ကန်သည်လား၊ မမှန်ကန်သည်လား မည်သို့ပြောဆိုနိုင်ပါဦး မည်နည်း။

“နေပါအုံး”

“နာထာ” တစ်စုံတစ်ခုကို မရှင်းလင်း မသဲကွဲရှိနေ၏။ မေးခွန်း သုံးခုအတွက် အဖြေသုံးခုကို “နာထာ” မစဉ်းစားမိ၊ သို့သော် ဇနီးသည်က သူ့မေးခွန်းကို အသိပေးပြောပြလိုက်သည်နှင့် မကြာ လှပါချေ။ အဖြေကို အတိအကျဖြင့် သူ့ကိုပြောပြနိုင်ပေသည်။ “နာထာ” အံ့အားတသင့်ဖြစ်နေ၏။

“အဲ့ဒီ ဘုရင်မေးတဲ့မေးခွန်းအတွက် အဖြေတွေကို မင်းက ဘယ်လိုသိရှိတာလဲ” ဟု “နာထာ” က ဇနီးသို့ ကိုမေးသည်။

“အဖေပြောခဲ့တာကို ကျွန်မကမှတ်မိနေတာရှင်၊ အဖေက ရှင်လည်း သိသားနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးလေ၊ ပထမမေးခွန်းနဲ့ ဒုတိယမေးခွန်းအဖြေတွေကို ဟို ... ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမတစ်တွေ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက စကားဝှက်တမ်း စုကစားကြတဲ့အခါ အဖေက ဘေးကိုထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမတစ်တွေကို မေးခဲ့တာ ရှင်၊ ဖြေကြားနိုင်တဲ့သူကို အဖေက မလိုင်ပုန်ပိုင်းတွေ ကျွေးတဲ့ အထိတောင် ကျွန်မက မှတ်မိနေပါသေးသရှင်”

“နာထာ” သဘောပေါက်သွားသည်။ ဇနီးသည်၏ ဖခင်သည် လည်း သူ့ဇနီးသည်ငယ်ရွယ်အခါကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ကို ဇနီးသည် ပြောပြသိရှိရသည်။

“နာထာ” မေးခွန်းသုံးခုအနက် မေးခွန်းအမှတ်တစ်အတွက် အဖြေနှင့် မေးခွန်းအမှတ်နှစ်အတွက် အဖြေများကို သဘောပေါက် သည်။ သို့သော် မေးခွန်းအမှတ်သုံးအတွက် အဖြေကိုမူ မည်သို့ မည်ပုံရရှိလာခဲ့သည်ကို “နာထာ” သဘောမပေါက်။

“အံ့မယ်လေးရှင် မေးခွန်းသုံးအတွက် အဖြေများ၊ လွယ် လွယ်လေး”

ဇနီးသည်က ပေါ့ရွတ်ရွတ်ပင် ပြောလိုက်သေးသည်။

“အဲ့ဒါ အဖေကျောင်းဆရာက ဘယ်လိုပြောနိုင်ခဲ့မှာလဲ

လင်တော်မောင်ကြီးရဲ့။ ကျွန်မစိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်မစိတ်ဦးချက်ချင်း
ဖြေကြားလိုက်တာရှင်၊ ဖြေကြားလိုက်တာ”

“နာထာ”သည် သဘောကျလွန်းစွာ ဇနီးသည်အနုပူကို
အသာအယာထုလိုက်သည်။ “ကောင်းလိုက်တဲ့စိတ်ကူး”ဟု
“နာထာ” ရယ်မောပြောဆို၏။ “နာထာ”တို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၏
ရယ်မောပြုံးပျော်ဟန်သည် သူတို့နေအိမ်အရှေ့တွင် ရေးသား
ဆိုတ်ဆွဲထားသော “အပူအပင်မရှိပါ”ဟူသည့် စာတန်းကလေးကိုပင်
လှုပ်ခါသွားလိုက်လေရောသလား မှတ်ရသည်။

x x x

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် “နာထာ”သည် ဘုရင့်ရှေ့တော်
မှောက်သို့ ရဲဝံ့တည်ကြည်စွာ ရောက်ရှိခဲ့သ၏။

“မေးထားတဲ့မေးခွန်းသုံးခုအတွက် အဖြေစဉ်းစား ရရှိပြီး
ပြီလား” ဘုရင်က မေးမြန်းသည်။

“အဖြေရရှိပါပြီအရှင်”

“နာထာ”သည် မေးခွန်းသုံးခု ဖြေကြားရန် အသင့်ပြင်နေ၏။

“ပင်လယ်ရေတွေ ကုန်ခမ်းသွားအောင် ပယ်ထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့
ကော်ပြားဘယ်နှစ်ခုလိုအပ်သလဲမောင်မင်း ...”

ဘုရင်က မေးခွန်းအမှတ်တစ်ကို စတင်၍မေးမြန်း၏။

“ပင်လယ်ပြင်ကျယ်လောက် အရွယ်အစားရှိနိုင်မယ့် ကော်ပြားအရွယ်အစား လက်ခံရရှိမယ်ဆိုရင် ကော်ပြားတစ်ခု လောက်ပဲ လိုအပ်ပါတယ်အရှင်”

“မှန်တယ်မောင်မင်း မှန်တယ်”

ဘုရင်က အဖြေမှန်ကန်ကြောင်း အတည်ပြုသည်။

“မေးခွန်းအမှတ်နှစ်ခုကို မေးမယ်မောင်မင်း”

“ဖြေကြားရန် အသင့်ပါအရှင်”

“ဟောဒီကမ္ဘာကြီးကို မြင်းနဲ့ပတ်စီးမယ်။ ကဲ ... ကမ္ဘာကြီးကို ပတ်စီးတဲ့အခါ ရက်ကြာမယ်၊ ရက်ပေါင်းဘယ်နှစ်ရက် ကြာမှာလဲ”

“ကမ္ဘာကြီးကို မြင်းနဲ့ပတ်စီးမယ်ဆိုရင် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ တစ်ရက်မျှပဲကြာမြင့်ပါမယ်အရှင်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

အဖြေက မပြည့်မစုံဖြစ်နေကြောင်း ဘုရင်သိရှိသည်။

“မြင်းကိုစီးလျှက်နဲ့ နေမင်းအပေါ်မှာ ထိုင်လျက်လိုက်ပါ သွားမယ်ဆို ရက်ပေါင်းတစ်ရက်မျှနဲ့ လုံလောက်တယ်။ တစ်ရက်ပဲ ကြာမယ်အရှင်”

“မှန်တယ် မောင်မင်းမှန်တယ်။ တစ်ရက်ပဲကြာမယ်”

ဘုရင်က အဖြေကိုအတည်ပြုလိုက်သည်။ “နာထာ”သည် အမှတ်သုံးနှင့် နောက်ဆုံးပေးခွန်းကို ဆက်လက်ဖြေကြားရန် အသင့် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

“ငါ့ဘုရင် ငါ့စိတ်ထဲမှာ အခု ဘာအကြံအစည်တွေကြံစည် နေတယ်ဆိုတာ ပြောဆိုနိုင်ပါ့မလား” ဟု ဘုရင်သည် အမှတ်သုံးနှင့် နောက်ဆုံးပေးခွန်းကို မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ပြောဆိုနိုင်ပါတယ်အရှင်”

“နာထာ”က သွက်လက်စွာ ဖြေကြား၏။

“အရှင်မင်းကြီးက ငါပေးလိုက်တဲ့ ပေးခွန်းသုံးခုစလုံးကို ငါလုပ်ငန်းတာဝန်ကရပ်စဲထားလိုက်တဲ့ မြင်းသည်တော်က ဗက်တိုက်ဖြေနေတာတာ ဘူးရဲ့တိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းနဲ့ အဖြေတွေကို ဖြေနေတာလား။ ဒီဟုတ်တစ်ခြားတစ်ယောက်က ပြောပြလိုက်လို့ အဖြေတွေကို ပှန်တန်အောင်ဖြေနေတာလား ဆိုတာ အရှင်မင်းကြီးစိတ်ထဲမှာ ကြံစည်နေမှာဖြစ်ပါတယ် အရှင်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“နာထာ”၏ အမှတ်သုံးနှင့် နောက်ဆုံးပေးခွန်းအဖြေ အဆုံးတွင် ဘုရင်သည် သဘောကျလွန်းစွာ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်

ဟက်တက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ရယ်သံသည် နန်းဆောင်တစ်ဆောင်လုံးသို့တိုင် လွင့်ပျံ့သွားသည်ဟူ၍ မှတ်ထင် ရသည်။

“ဟောင်မင်းပြေဆိုတဲ့ အပြေအားလုံးမှန်ကန်ပါတယ်”

ဘုရင်က နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်ပြုလိုက်သည်။ ရုပ်သိမ်း ထားလိုက်သည့်လုပ်ငန်းတာဝန်ကို ပြန်လည်၍ သနားတော်မူလိုက် သည်။ “နာထာ”သည် ဘုရင့်မြင်းတော်အပြင် အမှုထမ်းခွင့် ပြန်လည်ရရှိပြီဖြစ်သည်။

“နာထာ”တို့ဖုန်းဟောင်နှံ၏ နေအိမ်ရှေ့တွင် “နာထာ” ရေးသားချိတ်ဆွဲထားသောစာတန်းသည် မူလအတိုင်း မပျက်မယွင်း ရှိပြီရှိနေလျက်သာတည်း “ပူပင်စရာမရှိပါ”ဟူ၍။

မောင်ဗဟ